

Исламска фундаменталистичка
глобална мрежа
- Modus Operandi -
Босански Модел

САДРЖАЈ

САДРЖАЈ	5
I Кратка историја	7
II Осама бин Ладенове садашње балканске терористичке везе у Босни и Херцеговини	11
III Осама Бин Ладенов технолошки босанско балкански мост повезивања са Америком и иностранством из Босне и Херцеговине	15
IV Зашто Сједињене државе имају разлога за бригу?	19
V Назад до Боснине везе са Ал Каидом.....	25
VI Карактеристике структуре Ал Каидине терористичке мреже у САД базиране на босанском искуству терориста Осаме бин Ладена и научене лекције из које би САД могле извући корист	27
VII Модел финансирања Ал Каиде преко Босне	29
VIII Ал Каидина мрежа исламских "добротворних организација"	31
IX Исламска фундаменталистичка стратегија базирана на проучавању случаја Босна	33
X Питања из Курана.....	35
XI Ал Каидине посебне обавјештајне стратегије.....	37
XII Кључни исламски играчи Ал Каиде у БиХ.....	47
XIII Историјска еволуција између тероризма у БиХ и Средњег Истока	51
XIV Састав босанске муслиманске армије и историја.....	55
XV Мухахедини у Армији БиХ.....	57
Други који су важни за функционисање исламске фундаменталистичке групе у Босни:.....	71
Њујорк, Сједињене Америчке Државе - неке прогнозе	71
ДЕКЛАРАЦИЈА СУВЕРЕНЕ РЕПУБЛИКЕ БОСНЕ И ХЕРЦЕГОВИНЕ.....	100
ШТА ЋЕ СЕ ДЕСИТИ СРБИМА У ИСЛАМСКОЈ РЕПУБЛИЦИ БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА	102
Панели - објашњење	129

I Кратка историја

Извјештај¹ Конгресног одјелења за истраживање каже да су активне ћелије Ал Каиде идентификоване и да се такође са разлогом сумња на још тренутно најмање тридесет четири земље и њихове филијале на другим територијама. Осим тога, Извјештај, датиран 10. септембра 2001. год. објављен у Вашингтон Д.Ц. 13. септембра 2001. год. само два дана након 11. септембра и терористичког напада на амерички Свјетски трговачки центар, износи процјену да је Бин Ладен наслиједио око 300 милиона долара.

Иако неки експерти за тероризам вјерују да Бин Ладен има мање него што је процјењено и да се он више не ослања на лично богатство при финансирању Ал Каидиних активности, они тврде да он наизмјенично предузима различите легалне и илегалне послове користећи их као фасаду за своје терористичке активности.

Више од шест година уназад, Ал Каидина мрежа вођена Осамом бин Ладеном се развила од само мале регионалне пријетње започете против америчких трупа стационираних у Персијском Заливу у свеопшту глобалну пријетњу свјетском миру и трајном људском опстанку укључујући директне пријетње, нарочито упућене против грађана Сједињених Држава и америчкој националној сигурности интереса. При конструисању мреже Ал Каиде, Бин Ладен је саставио коалицију омаловажених радикалних исламских група укључених из различитих етничких припадности, да раде у правцу једног заједничког циља. Тај циљ је Босна и Херцеговина, која у потпуности искључује сваког немуслимана тако да остану само муслимански расисти потпуно контролишући утицај на ову, у будућности чисту исламско муслиманима насељену земљу која је једном била мултиетнична као Америка.

Ал Каидина глобална идеологија је објашњена у неколико њихових изјава потписаних од стране Бин Ладена и његових савезника. Прво, Бин Ладен је давао значајну финансијску подршку својим исламским борцима и/или терористима против српских снага у Босни и на Косову - Метохији; против совјетских снага у

¹ Katzman, Kenneth из CRS - Извјештај за Конгрес насловљен Тероризам: Близу источних група и државног финансирања (10. септембар 2001)

Афганистану, и сада против руских снага које се активно боре против тероризма у Чеченији. Бин Ладен је такође имао реноме да активно финансира исламске борце који покушавају да стекну коначну војну контролу над Индијцима држећи Кашмир; против секуларних про-западних снага и њихових придружених про-западних влада унутар Египта, Алжира, Саудијске Арабије, Узбекистана као и против трупа САД и америчких грађана који тренутно бораве на геополитичком терену Персијског Залива, Сомалије, Јемена и како је 11. септембар показао, чак и против саме територије САД-а².

Ал Каидине ћелије су такође тренутно идентификоване и претпоставља се да су у: Афганистану, Пакистану, Азербејџану, Узбекистану, Таџикистану, Чеченији, Саудијској Арабији, Катару, Јемену, Јордану, Египту, Либији, Либанону, Алжиру, Тунису, Судану, Мауританији, Сомалији, Еритреји, Кенији, Танзанији, Уганди, Етиопији, Бангладешу, Малезији, Филипинима, Уругвају, Еквадору, Босни и Херцеговини, Косову и Метохији, Албанији³, Великој Британији, Канади и Сједињеним Америчким Државама⁴.

Такође је важно схватити да овај извјештај ипак није разјаснио прави завичај Ал Каиде. Ћелије шире сферу идеолошко религиозног утицаја у овим прије поменутих областима из Ирана као и из Сирије.

Према најновијим доступним информацијама, Ал Каидиних терористичких ћелија има и у сљедећим земљама: Италији, Француској, Шпанији, Русији, Аустрији и међу много других земаља. Очигледно, није изненађење да је Ал Каида екстремно добро организована мрежа састављена од много различитих исламских организација које тренутно дјелују на глобалном плану. Заједнички фактор свакој од Ал Каидиних ћелија и организовања у групе је да се те групе служе тероризмом за постизање политичких циљева. Програм рада чији је главни приоритет је да изврши *Coup d'etat* над постојећом демократски изабраном владом у Босни и Херцеговини коју Ал Каида сматра тренутно укљученом у "јеретичку

2 Пренесено из VOX: (Октобар 1991), тема за дискусију "Шта ће се десити Србима у Исламској републици Босна и Херцеговина"

3 Неке муслиманске добротворне организације су познате као истурена покрића за Ал Каидин тероризам и њене удружене герилске операције у сусједству југословенског региона Косова. Јуна 2001, САД су асистирале при хватању важног члана "Египатски исламски пихад" - исламске групе са јасним везама са Бин Ладеном. Званичници САД-а су изјавили да било какви будући покушаји бомбардовања Амбасаде САД у Албанији - Тирани су спријечени овог мјесеца због овог хапшења. Лидер исламског пихада Мг. Ауман Zawahri, блиски сарадник Бин Ладена је раније ове године упозорио на Ал Каидино активно планирање покушаја одмазде због екстрадикције више његових блиских оперативаца на Вау-Суба у Гватемали.

4 Пренесено из State Department Fact Sheet: Osama Bin Laden: Islamic Extremist Financier, (Август 1996.)

владу". Такође, желе да обнове своје позиције, владавином не различитом од оне која је до недавно контролисала Афганистан под талибанским режимом, која крши људска и грађанска права оба пола и дјеце, владавином чији се режим заснива на темељу исламског фундаменталистичког закона "Шеријат"⁵

Сљедећих пет главних политичких циљева терористичке мреже Ал Каида се може резимирати као:

I Стварање етнички чистих исламских религиозно фундаменталистичких држава широм свијета са исламским фундаменталистичким владајућим режимом који већ постоји, јер је то омогућено експанзијом Ал Каиде која би га преузела као што је то урадила прије у Афганистану. Могу се основати терористички кампови за обуку у земљи да раде у корист ширења Ал Каидиног политичког утицаја широм свијета;

II Поставити базу за операције негдје гдје су владавина закона и демократска владавина још у повоју, као што је Иран и/или Сомалија, гдје Ал Каида може поставити своје регруте, обучавати и опремити нове исламске фундаменталисте за будуће терористичке активности против САД, западних земаља и америчких савезника.

III За саму Ал Каиду да може вјешто да злоупотреби и погрешно тумачи праве исламске доктрине да би изопачила Ислам, једну од највећих свјетских прозелитистичких религија само у циљу ширења терористичких активности;

IV Да Ал Каида настави са поборништвом уништавања западних демократских стандарда владавине која је присутна на Западу и западно европске модерне цивилизације. На њих Ал Каида гледа као на највећу препреку која блокира њихове глобалне исламске циљеве;

V Пружање подршке муслиманском фундаментализму у глобалу, посебно у Босни и Херцеговини, Косову и Метохији, Палестини, Чеченији, Афганистану, Кини, Филипинима, Танзанији, Сједињеним Државама, Таџикистану, Судану и такође Сомалији.

⁵ Шеријатски Закон је исламски систем норми и закона базиран на њиховој религијској књизи Куран

II Осама бин Ладенове садашње балканске терористичке везе у Босни и Херцеговини

У свом интервјуу од 28. септембра, Осама бин Ладен је рекао:

"Могу ићи од Индонезије до Алжира, од Кабула до Чеченије, од Босне до Судана и од Бурме до Кашмира."

Он наставља ...

"Ово није питање мог опстанка. Ово је питање опстанка Цихада а (светог рата). Гдје год ме траже бићу тамо."

Зашто је Босна набројана као држава са активним ћелијама Ал Каиде? Па, можда одговор на ово питање дјелимично лежи у чињеници да је бивши муслимански предсједник Алија Изетбеговић⁶ постао први предсједник босанских муслимана почетком 1990. и у новембру је постао предједавајући предсједништва БиХ. За вријеме Другог свјетског рата је водио "Al Hidayah" организацију, огранак "Младих муслимана". Од 1943. па на даље, Изетбеговић је био организатор регрутације за Waffen SS division, "Handzar"⁷ (13. Waffen - Gebirgsdivision der SS) као и један од њених оснивача. Поврх тога, Изетбеговић се повезао са Хитлеровим тајним службама (Abwehr & Gestapo), са Великим муфтијом Јерузалема као и са Хај Мохамед Амин ал-Хусеином, Хитлеровим блиским сарадником и оснивачем "Хандара". Религија је била важан алат у мотивисању ове фашистичке дивизије,

⁶ Босански предсједник Изетбеговић и ирански предсједник Ајатолах Хомеини од свих оних који су били у званичној посјети Турској су једина два човјека која су одбила да одају пошту на Ататурковом гробу - за њих је он издајник фундаменталних муслиманских принципа

⁷ Принц Еуген СС се спојила са братском дивизијом "Босанско муслиманске 13. Waffen Gebirgs Division der SS "Handzar", као и са остатком Босанско муслиманске 23. Waffen Gebirgs SS divizije "Kama" и са 21. Waffen Gebirgs SS divizije "Skenderbeg" (Албански но.1) у којој су укључени Албанци (Шиптари) са Косова и Метохије.

толико да је Химлер ишао дотле да дозволи сваком батаљону да има свог имама и свака чета свог мулу.

У то вријеме су се штампале књиге као средство охрабривања исламске религије и биле су дијељене по рангу. Чак се говорило да је лично Хитлер послао сваком члану ове фашистичке дивизије по привјесак са закаченим минијатурним Кураном. 13-ta Waffen SS Division је починила бројне ратне злочине против Срба настањених на територији Босне и Херцеговине.

Због њихових бројних ратних злочина против српског народа, Врховни Војни Суд Југославије (566/46, 15. јуна 1946.) је осудио Изетбеговића на пет година затвора због многих тешких, подлих ратних злочина против српског народа и тадашње државе. Након одслужења казне, Изетбеговић је наставио свој рад на сијању етничке, вјерске и расне мржње у Босни и Херцеговини гдје год је то било могуће, коначно је био водећи у грађанском рату у БиХ од 1990. Његове активности су биле примарно базиране на ширење исламског фундаментализма и проповиједање етничких и вјерских разлика између становника БиХ. У Изетбеговићевој "Исламској Декларацији" он је написао:

"Не може бити мира и коегзистенције између муслиманске вјере и немуслиманских институција, ни социјално ни политички."⁸ настављајући "... Полажући право да дефинише свој властити универзум, Ислам јасно искључује право и могућност било које друге идеологије да постоји у тој средини. Не може бити секуларних принципа. Држава треба да подржава и изражава моралне концепте вјере. То је моја порука свим муслиманима свијета: ми јасно можемо рећи да нема обећане земље, нема Махдија. Постоји само стаза рада, борбе и жртвовања."

Врховни суд Босне и Херцеговине 14. марта 1983. год. осудио је Алију Изетбеговића на 12 додатних година затвора због грубог прекршаја по члану 136. став 2 Кривичног Закона СФРЈ (иницирање озбиљних непријатељстава према држави и у држави) и члана 133. став 1 КЗ СФРЈ (за почињено дјело подстрекавања непријатељске пропаганде). Након истицања казне, Изетбеговић је наставио рад на стварању монолитне Босне и Херцеговине и основао политичку партију - Странку Демократске Акције (СДА).

Предсједништво Удружења Илмија (Ilmia) за Босну и Херцеговину издало је 1992. год. огроман тираж годишњака Takvim. Ово дјело је играло јако важну

⁸ Пренесено из недавног издања "Свијет православља"

улогу у библиотекама државе због тога што су исламисти могли доћи до исламског фундаменталистичког писаног материјала у државним библиотекама и на тај начин постати такозвани просвјетљени муслимани. Једно поглавље овог дјела названо "Шта је у ствари Џихад?", међу осталима изричито даје исламске религиозне упуте:

"Џихад у Исламу није само борба у име Алаха. У стварности, ислам је револуционарна идеологија и програм који има за циљ промјену друштеног система цијелог свијета и да га доведе у хармонију са својим одредбама и идеалима (стр. 67). Ислам жели да уништи све државе и владе свуда овдје на Земљи које стоје у супротности са идеологијом и програмом Ислама, без обзира на државу или нацију која је на власти. Сврха ислама је да успостави државу на темељу своје идеологије и програма, без обзира која нација постаје носилац ислама, или пак која нација је поткопана у процесу оснивања идеолошке исламске државе. (стр. 68)

Осама бин Ладен је образовао формалну војну алијансу са босанским муслиманима током грађанског рата у БиХ (1992-1995.). Он је упућивао и новац и оружје босанско - муслиманском вођству као и другим сљедбеницима Бин Ладена чије су герилске групе састављане од многих муслимана других исламских националности који су долазили да се боре у БиХ заједно са босанским муслиманима.

За вријеме америчке кампање против тероризма у Афганистану, пронађени су значајни документи и други важни исламски примитивни предмети за употребу. Међутим, било је мало спомена о било каквим прецизним детаљима и/или тачним локацијама у долини Shahkot гдје је убијено на стотине Талибана и ратника Ал Каиде. Али су зато из своје базе у Баграму Американци објавили да су пронашли документа огромне важности за обавјештајну службу. Такође су рекли да су њихове јединице за анти-терористичку борбу пронашле мрежу ходника у пећинама, утврђену са челиком и бетоном у долини Завар Кили. Важни документи чији садржаји нису предочени јавности су очито били они који су пронађени тамо.

III Осама Бин Ладенов технолошки босанско балкански мост повезивања са Америком и иностранством из Босне и Херцеговине

1995. год. Бин Ладен и други чланови Ал Каиде почињу стварање мреже сателитских телефона да избјегну откривање. Такође су се подвргли софистицираној обуци за компјутере. Од 1996. год. је познато да су у стању да просљеђују терористичке информације о току њиховог цихада (или светог рата против немуслимана) свим члановима Ал Каиде широм свијета. До 1997. год. Ал Каида је постала тако софистицирана да су често комуницирали на уређајима за шифровање и избјегли многе од најсавременијих пресретача. Група је имала чак и муслиманоског припадника који се специјализовао за фалсификовање пасоша што омогућава члановима Ал Каиде да слободно путују по свијету под различитим лажним идентитетима, наводи се у различитим судским доказима⁹.

Уз то, високо на планинама Афганистана су постављене соларне плоче изван Ал Каидиних шпиља да прикупљају сунчеву енергију и производе струју. Ал Каида је увијек, а често и сада то ради, користила Интернет за покушај регрут-овања нових исламских добровољаца и за преношење информација у самој организацији. Нарочито су користили поуздане компјутерске системе у којима њихови корисници могу остати анонимни¹⁰. Исламски терористи никад нису прекинули усвајање свјетске примјене информатичке технологије. Ал Каида се увијек залагала за информатичку технологију и то из неколико разлога, укључујући да она унапређује комуникацију помажући цјелокупној организацији, омогућава члановима да брзо координирају са великим бројем осталих чланова и обезбјеђује глобалну платформу за ширење исламске фундаменталистичке пропаганде. Интернет такође омогућава терористима да у цијелом свијету дођу до публице, односно потенцијалних донатора и нових регрута који могу бити лоцирани на било којем географском подручју и до којих се на други начин не би лако дошло.

Ал Каидина мрежа је и хоризонтално широко распрострањена. Према неким показатељима, пишци се протежу све до Јужне Америке и Аустралије. Поред

9 Sennott Charles M. i Cullen, Kevin, The Globe Staff (16. септембар 2001.)

10 АПИС (15. април 2002.)

кориштења Интернета за размјену информација, наредби и инструкција, сумњало се да је Ал Каида испробала компјутерски оперативни систем против америчког NSA система за праћање Echelon¹¹.

Пронађени документи бацају ново свјетло на финансијску структуру Ал Каиде, као и ћелије за обуку терориста укључујући употребу оружја за масовно уништавање. Од недавно постоји оправдана сумња да је Осама бин Ладен, лакше него што се прије мислило, могао доћи до нуклеарних "прљавих" бомби и нуклеарног наоружања сличног стила за масовно уништавање које му је вјероватно продано из Ирана. Mamdouh Salim, кључни сарадник Бин Ладена који је ауторизовао Ал Каидин Fatwah¹² против цивила, је чак признао учешће у таквим покушајима као што је онај да добије неко нуклеарно и хемијско оружје за Ал Каиду. Овај човјек је покушао да убије затворског чувара у њујоршком Федералном затвору док је чекао на суђење због свог наводног учешћа у завјери убијања цивила америчке националности. Неколико мјесеци прије његовог хапшења у Њемачкој, знало се да је Салим путовао у БиХ 1998. год. а да су његова виза и смјештај били спонзорисани од "Benevolence International Foundation" такозване хуманитарне организације, коју је ФБИ недавно затворио под оптужбом да је ова хуманитарна организација ангажована на помагању различитих кључних терориста и Ал Каидиних група које су умијешане у војне и терористичке активности¹³.

Ал Каидина мрежа је годинама пажљиво конструисана, нарочито у Сједињеним Државама. Све што није могло бити урађено разним обавјештајним агенцијама исламских земаља које САД сматрају својим најгорим непријатељем (посебно Иран) је урађено заобилазним путем, уништавањем основних начела америчке демократије, искориштавањем људске наивности, јаким емоцијама као додатак при вршењу пропаганде за подстицање великог америчког сажаљења за исламске патње у иностранству, посебно у Палестини. Вође Ал Каиде су исто тако пажљиво поставили хуманитарне невладине организације у свим већим гра-

11 Мрежа за мониторинг телекомуникација, основана и под контролом обавјештајне службе NSA (САД), GCSB (Нови Зеланд), CSE (Канада), GCHQ (Велика Британија) и DSD (Аустралија), и удружења УКУСА (да удруженим снагама мониторишу електронске комуникације које су успоставиле САД, ВБ и Аустралија 1947. год.) Од 1980.год. "Echelon" је употребљаван за глобални мониторинг телефона, телетајпова и телефакс комуникација као и електронске поште користећи неке комуникационе сателите. "Ецхелон" такође надгледа и пресреће дипломатске комуникације на фреквенцијама кратких таласа. Нарочито осјетљиво за "Echelon"-ов мониторинг су сателити "Инмарсат" и "Интелсат".

12 1996. год. Бин Ладен је издао "Fatwah", религиозни правилник који тјера муслимане широм свијета да убијају припаднике група САД стационарних у Саудијској Арабији и Сомалији. Други "Fatwah" из 1998. год. позива на нападе на све и сваког америчког цивила.

13 United States Department of State International information program (30. април 2002.)

довима Сједињених Држава. Група Иранаца¹⁴, ухапшена 2001. год. на Међународном аеродрому у Лос Анђелесу је дневно прикупљала између пет и десет хиљада америчких долара за наводну помоћ напаћеној дјечи Ирана.

Према FBI, овај новац је прикупљан не у добротворне, већ у чисте терористичке сврхе. Осим тога, Уједињене Нације су дозволиле многим Ал Каидиним терористима да се маскирају под велом пристојности, у ствари снабдјевајући терористичке агенције с новцем који се након тога могао инвестирати у разне терористичке злочине. Уједињене Нације су Muwafaq-у донирале новац за такозвану "Промоцију програма образовања и друштвеног развоја.." у Судану. УН су такође донирале више од 1.4 милиона америчких долара за конзорцијум исламских хуманитараца који су радили у Судану 1997. год. Једно од значења Muwafaq на правом арапском је "фондација благословене помоћи." Према службеницима из Одјела финансија Уједињених Нација, "милосрђе" су користиле Ал Каидине ћелије да би Бин Ладену пребацивале дословно милионе долара. Министарство финансија САД и само чврсто вјерује да је богати исламски бизнисмен Yasin al-Quati основао прву добротворну организацију. Она је затворена за вријеме првобитног, пост септембарског поштреног надзора, након што су терористи извршили напад на двије зграде Свјетског трговачког центра. За вријеме авионског напада на зграде Свјетског трговачког центра 11. септембра, било је објашњено да Ал Каидина актива налази међу онима које је Министарство финансија замрзнуло због могућих веза са тероризмом¹⁵.

14 Mujahedeen-e-Khalq (Ирански побуњеници)

15 ВВС, субота 20. октобар 2001, Бин Ладен "примио УН новац"

IV Зашто Сједињене државе имају разлога за бригу?

Associated Press извјештава, фебруар 2002.:

"...НАТО стручњаци који су извршили рацију у саудијској агенцији за помоћ прошле јесени су пронашли компјутерске фајлове који садрже фотографије терористичких циљева и мапе улица Вашингтона са означеним зградама владе. Виши официр САД-а је у четвртак објелоданио... Новине настављају да...

"...Октобарска рација сарајевске канцеларије саудијског Високог представника за Помоћ Босни је такође ухватила у мрежу компјутерски програм који објашњава како употријебити пољопривредне авионе за расипање пестицида, материјале кориштене да направе лажне идентификационе бецеве америчког State Department-а и кредитне картице, сазнаје Associated Press од службеника који жели да остане анониман.¹⁶"

У спомињању саудијског Високог представника за Помоћ Босни мора се водити рачуна да су саудијски владари добро познати по трансферима огромних сума новца у баш ову "милосрдну" агенцију. Више од девет година, сама агенција је потрошила око 600 милиона америчких долара за своје "активности" у БиХ. Новац долази из разних донација које су приложили извјесни истакнути саудијски бизнисмени и из одређених саудијских владиних субвенција.

Краљ Фахд је лично приложио суму од 34 милиона америчких долара агенцији за коју се сад зна да је филијала Ал Каидиним терористичким активностима. Исто тако излази на видјело да сав тај новац није уопште ни био кориштен за било које хуманитарне сврхе него радије за оне нешто више мрачне¹⁷, што је, јасно, Бин Ладенова босанска Ал Каида мрежа "милосрђа".

16 Политичар из БиХ, који је желио да остане анониман, такође говорећи о условима анонимности је потврдио налазе. Материјал садржи фотографије циљева ранијих терористичких напада - Свјетског трговачког центра, Пентагона, америчког Сената и америчких амбасада у Кенији и Танзанији, изјавио је амерички службеник. Фотографије приказују циљеве прије и након напада. Службеник није рекао које зграде су биле означене на мапама Вашингтона.

17 Пренесено из "Центар за мир на Балкану" - Анализа (март 2002.)

Господин Даниел Бењамин, директор Transnational Threats која је била смјештена у Савјет националне безбједности за вријеме Клинтонове администрације је рекао да је Ал Каида користила "милосрђе" укључујући неколико наведених: Maktab Khidmat или "Service Bureau" као и друге које су се називале Mercy International Relief Organization. Ове установе су такође употребљаване за преношење порука и финансирање операција терориста.

Надлежне службе у БиХ такође су детаљно истраживале везе између Benevolence International Foundation, Palos Hills-a и господина Hadz Boudella "хуманитарног радника" ухапшеног у октобру 2001. године у Сарајеву, који се касније предао америчким властима да га пошаљу у Guantanamo Bay на Куби. Boudella је очито радио за Benevolence International у Зеници између 1992. и 1994. године и вјерује се да је био у вези са Abu Al-Me'Ali-jem, вођом јединице исламских ратника у Зеници. Boudella је у вријеме хапшења тијесно сарађивао и са другом "исламском добротворком" по имену "Human Appeal International", према ријечима његове супруге Нађе Диздаревић¹⁸.

Очито, кад су Boudella и остали предани америчким антитерористичким снагама, амерички званичници су изјавили да сумњају у Boudell-ину умјешаност у двије милитантне групе - Алжирска Наоружана исламска група и Египатска al-Gama'a al Islamiyya. Boudella је стигао у Босну 1992. год. и рекао да жели да преузме хуманитарни рад са организацијом "Ал Бир", како изјављује госпођа Диздаревић. "Dawalia" је арапски превод Benevolence International Foundation (Фондација међународног човјекољубља), према FBI исказу из Чикага¹⁹.

Global Relief Foundation је смјештен у Bridgeview-у а Benevolence International Foundation у Palos Hills-у и оба су претражена са густим чешљем од стране FBI²⁰ чији портпарол, госпођа Ebony Harrel је рекла:

"Шеф једне од највећих националних муслиманских добротворних организација је оптужен за лагање у вези своје умјешаности са Осама бин Ладеном и његовом терористичком мрежом Ал Каида. На 35 страна криминалне жалбе, Влада тврди да су Енаам М. Арнаут²¹ и Benevolence International Foundation подржавале Бин

18 Госпођа Нађа Диздаревић је Бошњакиња. Boudella је добио босански пасош након вјенчања са Нађом. Ово је један од најлакших начина који користе исламски фундаменталисти за стицање босанског пасоша (нпр. вјенчање са држављанкама БиХ)

19 Chicago Tribune, Gienger, Viola, Guantanamo Detainee was Charity Worker (5. јун 2002.)

20 АП-ФБИ извршили претрес двије муслиманске добротворне организација (датум није познат)

21 Арнаут је презиме често у Албанији и на Косову а не у Сирији како неки интерпретирају. Ово јасно показује да Арнаутово етничко поријекло које је горе споменуто није сиријско.

Ладенове оперативце који су тражили нуклеарне и хемијске материјале и планирали терористичке ударе широм свијета."

Господин Ennam Arnaout је покренуо операцију Benevolence у Босни и Херцеговини током 1992. год. тобоже да расподјелује намирнице за снабдијевање и цивилима и војницима. Коначно му је одобрено босанско држављанство 8. фебруара 1996. год. Његов пасош је један међу хиљадама који су издати између 1995. и 1996. год. и који су сад повод истраге босанских власти да би утврдиле да ли су добијени на исправан начин. Жалба потврђује да је Арнаоут имао веома блиске везе са Осама бин Ладеном и његовим главним помоћницима уназад од 1980. год. кад је рођени Сиријац а натурализован Америкианац живио у Пакистану. Другим ријечима, према неким владиним службеницима, за вријеме 1989. год. Бин Ладен је тражио од Арнаоута да се побрине за једну од његових жена у својој кући у Пакистану док он не дође по њу. Арнаоут је такође био и администратор за Бин Ладена, вршио расподјелу фондова²² у своје име, према повјерљивом свједоку који сад сарађује са босанском владом. Жалба такође наводи да је фондација спонзорисала његову лажну визу и платила и за његов смештај у Босни, као и за другог човјека, Madmouh Salima, другом виталном кључу, Бин Ладеновом сараднику. Салим је наводно одобрио куповину уранијума за прављење нуклеарног оружја. Први оперативац Ал Каиде је наредио да се изврши куповина тог уранијума. Mohamed Bayazid је искористио адресу фондације у Илиноису да добије возачку дозволу, према приложеној жалби. Салим је касније ухапшен у Њемачкој (1997. год) и тренутно чека на суђење у Њујорку због оптужби ковања завјере са Бин Ладеном и Ал Каидом за убијање америчких грађана.

Други претрес спроведен 16. децембра 2001. год. у канцеларији Benevolence International Foundation у Њуарку, Њујорк, према Dean Boyd-у, портпаролу америчког

22 Фондови значе финансијска актива и економске бенефиције било које врсте, укључујући (али не лимитирајући) златни новац, златне полуге, готовина, чекови, потраживања, мјенице, новчане упутнице и друга средства плаћања: депозити са финансијским институцијама или другим установама, износи на рачунима, дуговања и дужничке обавезе: осигурања и мјенице (укључујући акције и дионице, сертификате за осигурања, обвезнице, пуномоћја, обвезнице за акције...); камате, дивиденде или друге дохотке од вриједности нагомилане од тога или створене од активе; кредити, гаранције, извршавање обавеза или друго финансијско ангажовање; писма за кредитирање, рачуни за товари, рачуни од продаје; документа која доказују интерес за фондове или финансијске изворе и све друге начине слања финансија - објављено у Custom & Excise Division of Isle of Man Treasury, новембар 2001.

Customs Service који је рекао да је та група тврдила да су они "Исламска добротворна установа".

Важно је нагласити да је господин Сафет Ђатовић декларисан као портпарол горе споменутих установа. Он је такође више члан АИД-а (тајна служба бошњачке компоненте). За исто ово вријеме FBI није открио ниједан извјештај изјављујући како је било какав доказ у погледу његовог идентитета прихваћена значка Уједињених Нација која је показана са вањске стране да је он очигледно министар савјетник у мисији Босне у Уједињеним Нацијама.

Његов идентификациони број је очито истекао. Све до данас нема објашњења како је Ђатовић био истовремено хуманитарни радник и босански дипломат у УН. То питање још увијек виси! Штавише, Ђатовић је организовао Цихада камп у Пенсилванији веома близу мјеста гдје се срушио један авион 11. септембра 2001. год. Тај Цихад-камп је држан само један мјесец прије септембарског терористичког напада на Америку (од 20. до 26. августа 2001.).

У исто вријеме када су били претреси у Илиноису, двије Global Relief Foundation канцеларије, које су лоциране у дијеловима бивше Југославије, у Босни и на Косову, су такође претражене од стране НАТО миротвораца и њхових колега полиције УН-а. Портпарол НАТО-а је изјавио да су задржали три особе али није пружио додатних детаља. Новчано/фининсијска актива фондова обе ове групе је сад замрзнута, што је учинило америчко министарство финансија, рекао је портпарол State Departmenta Tony Fratto. Он је такође изјавио да

"од ране суботе спроводе координиране акције за блокирање активе јер се сумња да су обе групе финансирале терористичке активности."

Званични кругови кажу да је претрес у Чикагу надзирано министарство финансија САД-а, FBI и Customs Department а да је актуелни налог за претрес запечаћен. Fratto је цитирао да Patriot Act, који је потписао Џорџ Буш 26. октобра 2001. год. даје федералним агентима много више власти за хапшење имиграната, прислушкивања телефона и увида у електронску пошту. Patriot Act исто тако пружа службеницима право да активно дијеле антитерористичке осјетљиве информације од свих па и текућих криминалистичких истрага са ЦИА-ом. Поврх тога предсједник САД-а, Џорџ Буш је 7. новембра 2001. год. изјавио:

Исламска фундаменталистичка глобална мрежа - *Modus Operandi* - Босански Модел

"Ставили смо свјетске финансијске институције под паску: ако обављате посао са терористима, ако их подржавате или спонзоришете, нећете обављати посао са Сједињеним Америчким Државама."

Додатно томе, 28. септембра 2001. год. УН су усвојиле нову резолуцију Савјета Безбједности, Резолуција 1363 (2001). Она упућује државе чланице УН-а да предузму све неопходне кораке да замрзну финансијске фондове већ постојећих и/или особа које су осумњичене за ангажовање и/или показују значајан ризик ангажовања, или обезбјеђују материјалну помоћ за било који будући терористички акт.

НАТО изјављује да су претреси у Islamic Global Relief канцеларијама на подручју бивше Југославије дали УН миротворцима и УН полицији вјеродостојне податке да је Global Relief можда био директно укључен у подршку тероризма. У недељу, 16. децембра 2001. год. федерални агенти су претресли Bridgewiev канцеларије друге добротворне организације по имену "Holy Land Foundation for Relief and Development" Званичници су изјавили да се за ову добротворну организацију, нову у Тексасу, вјерује да је била фасада за подизање новца за исламске Ал Каидине терористичке групе као што је чак Hammas.

V Назад до Боснине везе са Ал Каидом

Сви муџахедини који тврде да су се наводно родили у Босни се изјашњавају као "хуманитарни радници" или имају неку форму дипломатског пасоша. За већину њих се касније сазнало да су они само обични чланови екстремних група као што су: Al-Gama'a al Islamiyya, Hamas, GIA, Hezbollah, итд. Све њихове основне операције очито морају бити покривене мрежом многих оних сличних такозваних "Исламских хуманитарних организација" као што је Benevolence International Foundation и Global Relief Foundation... све ове терористичке хуманитарне организације у суштини имају барем неку форму главних штабова у Сједињеним Државама, а неке имају своје штабове и у другим исламским земљама.

Сљедеће наведене особе су оне које су примиле новац од горе поменутих "добротвора" у облику такозване "хуманитарне помоћи" коју су они послуже "донирали" високим војним командама милитантних муџахединских група стационираних изван Америке које су тај новац искористиле за вођење цихада:

Ови и многи други ратници цихада су издржавани преко "добротворних организација" од којих је већина смјештена у Сјеверној Америци и све су уплетене у неке терористичке активности. Сједињене Државе имају пуно разлога за бригу. Експерти за тероризам тврде да највећи терористички акт који се икад десио, 11. септембра 2001. год. не би могао бити извршен без најмање 100 људи укључених у планирање. Ово јасно показује да је Ал Каидин мрежа удобно смјештена у Сједињеним Државама и да је то тако већ годинама. И коначно, Сједињене Државе користе своје јаке савезнике и пријатељске везе да предузму рат против Ал Каиде и других сличних терористичких група. То уопште неће бити лак и некомплицован задатак.

Име и презиме	Величина донације	Напомена
1. Abu Jusuf	30,800\$	Набавка оружја
2. Abu al-Haris	5,500\$	Потребе команде
3. Abu al Migvar	12,000\$	Набавка муниције
4. Abu Hamza	13,000\$	Потребе команде
5. Abu Yassir	15,000\$	Набавка муниције
6. Abu Eyub	200\$	Набавка хране и пића

VI Карактеристике структуре Ал Каидине терористичке мреже у САД базиране на босанском искуству терориста Осаме бин Ладена и научене лекције из које би САД могле извући корист

Структурално, мрежа се састоји од хуманитарних организација, удружења и заједница муслимана који живе у САД.

Немуслимани су често организационо укључени у прије поменуте операције, да обезбједе покриће мултиетичности и да прикрију муслиманску и исламску природу организације.

Као додатак горе поменутим организацијама у САД, мрежа такође укључује дипломатске канале неких исламских држава, тајне службе и УН мисију кад год је потребно дипломатско покриће. Важно је имати на уму да је готово једна трећина држава у свијету исламска и њихова манипулација свјетском организацијом представља реалну пријетњу.

Ал Каидина мрежа се састоји од сљедећих комитета²³:

Финансијски комитет - осигурава финансије за мрежу. Посебно се ослања на "хуманитарне организације" у оквиру мреже.

Правни и вјерски комитет - оправдава и покрива акције муслиманских терориста. Важан дио њиховог рада је убјеђивање муслимана да су они увијек жртве, а када нападну, то је само самоодбрана.

Комитет за медије - један од најважнијих, од када уређење Ал Каиде захтијева ширење дезинформација на свим нивоима.

Војни комитет - регрутује и обучава фундаменталисте различитим методама укључујући и оне кроз "хуманитарне организације" Овај комитет се брине за све потребе других чланова Ал Каидиних ћелија и организује њихове специфичне акције. Једном када је терористички циљ одабран неки Ал Каидини чланови су

23 Према информацијама "Jane", Међународног политичког института за борбу против тероризма, постоји пет главних комитета. Унутар босанског терористичког модела, неопходне је додати још два комитета

припремљени да нападну циљ што се ради на разне начине испирања мозга. Готово сви напади су самоубилачке мисије иако име неколико изузетака.

Комитети невладиних организација - истовремено регрутују и обучавају муслиманске фундаменталисте за мрежу невладиних организација. Ово је најлакши начин инфилтрације у било које одређене западне државе и/или друштва. Организације су легалне што значи да су ћелије невладиних организација тешке за строг надзор без нарушавања основних грађанских и људских права у оквиру таквих држава и друштава.

Државни комитет - координирано ради са другим горе поменутиим комитетима: регрутовање, лобирање као и помоћ при инфилтрирању терористичких чланова из других филијала у државни апарат западних земаља као државних чиновника, нарочито циљајући на земље трећег свијета.

VII Модел финансирања Ал Каиде преко Босне

- Ал Каидине активности кроз Босну и Херцеговину су првообитно биле подржаване кроз сљедеће активности:
- Кроз исламско фундаменталистичке лобирајуће групе широм свијета и посебно у САД;
- Кроз различите такозване "добротворне установе" вођене у ствари исламским фундаменталистичким терористима;
- Непосредно путем исламских земаља, посебно: Ирана, Пакистана, Саудијске Арабије и бивше босанске муслиманске владе из које многи службеници високог ранга и данас држе своје политичке позиције.

Типичан примјер је случај који се односи на Јусуфа Халиагића који је тренутно замјеник министра Цивилних послова и комуникација у Босни и Херцеговини. Господин Јусуф Халиагић је бивши замјеник команданта 3. корпуса "АР-БиХ" задужен за команду над муџахединима. После је потписивања Дејтонског мировног споразума је премјештен да ради у федералном Министарству правде. Према писању сарајевског магазина "Слободна Босна" Јусуф Халиагић је лично 1992. год. довео у Босну један конвој "хуманитарне помоћи" из Хрватске, али је су ствари превезао Абу Хамзу²⁴, једног од најгорих и најтраженијих живих исламских фундаменталиста до данас.

24 Овај муџахедински командир је Тунезанин, Карај Камел Бин Али такође познат као Абу Хамза. Он је такође живио у Босни међу Бошњацима и подизао своју фамилију и био заштићен босанским држављанством.

VIII Ал Каидина мрежа исламских "добротворних организација"

Примарна важност Ал Каидине мреже такозваних "добротворних организација и хуманитарних невладиних организација" јасно произилази из чињенице да већина чланова које их сачињавају јесу агенти АИД-а²⁵ (босанско-муслиманска обавјештајна служба).

На потпуно исти начин, муслиманска компонента државе БиХ је била континуирано и активно ангажована у учествовању у Ал Каидиној глобалној терористичкој мрежи. Мора се нагласити да велики број немуслимана такође узима учешће у операцијама мреже захваљујући томе што су били уцјењивани и/или корумпирани због мрачних економских услова након рата у Босни и Херцеговини.

Сви ови побројани фактори још постоје у Босни и Херцеговини и данас настављају узбуркавати њену већ обновљену етничку садржину која је раних 90-их одвела земљу у грађански рат. Исти ови агенти сада не само да покушавају створити етнички чисту исламску земљу, састављену само од исламских елемената, они такође потресају тренутно крхки мир створен у Дејтону који би опет могао одвести босанску државу у још један грађански рат у блиској будућности, јер су многи терористички злочини почињени "на путу Алаха".

25 Муниб Захирагић је ухапшен 21. марта 2002. у под оптужбом завјере. Захирагић је други високо рангирани босански политичар АИД-а. Прије него што је постао директор Benevolence International Foundation (босанска канцеларија) његов шеф је био Арнаут, председник БИФ добротворне организације која је у то вријеме била у Чикагу, Илиноис (САД) и он је други добро познати Бин Ладенов сарадник.

IX Исламска фундаменталистичка стратегија базирана на проучавању случаја Босна

У земљама гдје сачињавају већину, муслимани настоје угушити постојање других већинских група, културе и њихове властите традиционалне културне етничке праксе намећући им исламски начин живота и "Шеријат" као што је било у Афганистану и Ирану. Радикални степен таквих напора је постао очигледан на примјеру уништавања кипова Буде у Афганистану, уништавању Лептис Магне у Либији као и фабриковање исламске историје у Босни и Херцеговини. Други историјски аксиом изражава чињеница да је немуслиманима забрањена Мека и Медина а чак и пука посјета Саудијској Арабији и Ирану доводи у питање њихов живот. Иронично, у другу руку муслимани су слободни да посјете светилишта и света мјеста свих других религија. Наравно, не подржавају сви муслимани овакву политику и њихови лидери намјерно креирају конфликте између муслимана и остатка свијета да подстакну овакве мјере.

Тамо гдје постоји мањинска популација, исламски фундаменталисти се служе стратегијом поборника породице са изванредно високом стопом рађања спојеном са забраном контроле рађања, базираном на исламској фундаменталистичкој вјерској идеологији. Као што је раније речено, разни исламски терористички комитети раде веома напорно на повећању броја муслимана на одређеним геополитичким територијама. Они раде у правцу постизања циља - стварања финалног сценарија гдје ће муслимани коначно постати већинска популација помоћу методе високе стопе прираштаја. Од свих земаља, тренутно, са највећим безбједносним ризиком због високе стопе рађања контролисане од стране Ал Каиде и придружених исламских група су САД. Према незваничним информацијама, исламски фундаменталисти су планирали да до 2010. год. утроструче број рођених и живих муслимана који живе у Америци.

Овај популацијски бум је веома важан јер су савремени западни међународни односи такви да су ученици испољили потпуне заблуде и другачије принципе. Један од њих тврди да:

"Ко год живи на одређеној територији земље би требао и да је контролише..."

Базирано на овоме реченом, и политичком принципу самоопредјелња, које потиче од бившег предсједника САД-а, Vudrou Vilsona и 14 Тачака за Мир створених после Другог Свјетског рата, је одабран циљ исламске стратегије а то су Афро - Американци. Web странице, написане од стране многих исламских фундаменталиста стално показују информације о контроли рађања, константно објашњавајући своје планове да повећају број муслиманских породица и стопу рађања у одређеним подручјима, заједно са новим дотоком Американаца који су се обратили на ислам.

Други проблем који постоји у овом тренутку је између традиционално историјских корјена западних јеврејско - хришћанских земаља данас и оних код којих је исламско поријекло концепција те државе и саме себе. Исламски фундаменталисти не признају нормалну дефиницију геополитичке државе, осим ако је држава контролисана исламским религиозним законом. У таквом случају држава постаје дио онога што исламисти сматрају "Umma".²⁶ Недавни примјер ове дефиниције исламски стилисане државе је јасно дјело недавног преобраћеника у ислам, који је покушао да разнесе авион експлозивом смештеним у ципеле. Такви исламски самоубилачки бомбаше се називају специфичним исламском кованицом "шехиди"²⁷. Данашњи шехиди нису само етнички Арапи него су и из других етничких група и убрзо након приступања на посебан начин им се испере мозак и/или буду испрограмирани да науче и запамте одређена главна правила понашања у својој групи и/или ћелији.

Књига ако је састављена од претходно обиљежених мапа свијета, тренутних и можда будућих зона етничког/вјерског рата и сукоба широм свијета од људског постанка би сигурно показала да готово су сви ратови у оквиру држава и друштава у глобалу били, а сада и јесу вођени на границама исламског свијета. Ислам као свјетска религија би се одмах требао одрећи таквих фундаменталиста који уче терористе таквој идеологији. Ништа не радити би могло запалити огроман неугасив теолошки судар цивилизација између исламског свијета и западне јеврејско - хришћанске компоненте које би могле отпочети Трећи Свјетски рат.

26 Према муслиманском објашњењу "Умма" је глобална исламска држава, сачињена једино од муслиманских вјерника који живе широм свијета.

27 Ријеч "шехид" према муслиманима је исламски самоубилачки борац/терориста спреман да умре и за Алаха и за досезање циљева пихада (вјерског рата)

Х Питања из Курана

И данас постоје питања као што су: да ли ће радикални терористи дириговани исламским фундаменталистима бити у стању или да разумију или протумаче наводе из Курана:

О чему Куран говори посебно у сљедећим наводима:

Када се у борби с невјерницима сретнете по шијама их ударајте све док их не ослабите, а онда их вежите, и послите, или их великодушно сужањства ослободите или откупнину захтијевајте, све док борба не престане. Тако учините! Да Аллах хоће, Он би им се осветио, али Он жели да вас искуша једне помоћу других. Он неће поништити дјела оних који на Аллахову путу погину.

Борите се против оних којима је дата Књига, а који не вјерују ни у Аллаха ни у онај свијет, не сматрају забрањеним оно што Аллах и Његов Посалник забрањују и не исповиједају истинску вјеру - све док не дају главарину послушно и смјерно.

Јевреји говоре: "Узејр је - Аллахов син", а кршћани кажу: "Месих је - Аллахов син". То су ријечи њихове, из уста њихових, опонашају ријечи невјерника пријашњих, - убио их Аллах! Куда се одмећу?

Исламски фундаменталисти сада имају једну глобалну мрежу која:

Тренутно постоји на свим континетима и сада има око 60 исламских земаља што чини приближно трећину земаља чланица Уједињених Нација.

Заједно раде у правцу привлачења и регрутовања више исламских фанатичних обраћеника без обзира гдје живе и без обзира на њихово етничко национално поријекло.

Агресивно раде у правцу достизања највиших циљева, шире погрешно вођену и погрешно протумачену вјерску идеологију удружену са исламском вјером укључујући наметање и ширење ислама, његових закона и религиозних убјеђења на све друге немуслимане данас у

свијету, гдје је њихов циљ да коначно створе од ислама једину надрелигиозну вјеру која ће постојати широм свијета.

Треба да креира различите свјетске исламске самоодрживе геополитичке територије од којих би свака производила други тип финансијских извора.

Толико да, што се тиче идеологије, њихов свеобухватан циљ је да сједине свијет у једну велику метафизичку Исламску Државу чије значење је изведено из прије поменуте ријечи *Umma* (вођена по исламском закону и/или Шеријату) који је, наравно, заснован на учењу садржаном у исламској светој књизи Кур'ан. (Кур'ан каже да једини коначни владар је исламски Бог, Алах).

Све док имају војску и паравојску, исламисти вјерују у употребу свих врста конвенционалног и неконвенционалног оружја и вођење рата, укључујући употребу тероризма и биолошког оружја (посебно у самоубилачким акцијама).

XI Ал Каидине посебне обавјештајне стратегије

Постојеће обавјештајне службе одређених земаља су већ идентификоване као активни покровитељи тероризма и често помажу својим пријатељским земљама да прикрију терористичке активности Ал Каида мреже, тако што помажу држави и њеним службеницима у скривању тајних терористичких операција. Осим тога, Ал Каида помаже овим земљама које спонзоришу тероризам касније поричући да су оне активно помагале Ал Каиду при преузимању акција откривеног тероризма. Под данашњим модерним термином "борба против тероризма", такве спонзорске државе су увијек у стању да барем ухапсе пар чланова Ал Каидиних ћелија кад та држава и сама дође под политички удар, као на примјеру САД и/или неке од њених политичких НАТО савезника, као што је Енглеска. Олако хапсећи пар Ал Каидиних чланова, земље спонзори тероризма само покушавају да представе такво хапшење као њихов велики прилог у борби против тероризма. Такви случајеви лаганог хапшења обично постигну другу компоненту свеопштем циљу, који је да се уклони политички притисак са самих држава и њиховог спонзорисања терористичке активности што дуже је могуће, прије него што дође до сљедећег хапшења под притиском западних земаља.

Ал Каида је такође успјела да развије другу терористичку методу, неку врсту покушаја да заштити себе и своје активности. Овај метод, базиран на многим терористичким активностима је за основни узорак стратегије узео толико пута поменуто отварање ланаца хуманитарних организација, добротворних друштава, финансијских и едукативних институција укључујући оне базиране на многим медијским кућама по свијету. Ове организације служе као пуки канал за организациона прикупљања новчаних прилога, вјерску индоктринацију, инфилтрацију локалне муслиманске популације, обуку кадрова, регрутовање додатних терориста као и за кријумчарење терориста и оружја. Овај карактер дјеловања има другачији опсег од државе до државе, у зависности од процјене "опасности" којој се у тој држави излаже муслиманска популација.

У земљама у којима нема оружаних сукоба између исламске и друге религије, организација мреже се првенствено користи за прикупљање новца, а тај новац ће бити расподијељен и употријебљен негдје другдје гдје вођство Ал Каиде сматра да је најпотребније. Ал Каида контролише медије у државама које спонзоришу

тероризам и познато је да они воде психолошки и пропагандни рат гдје је циљ побиједити над глобалним јавним мњењем у подршци исламске ствари било локално или у свијету. Слични програми се спроводе и надгледају од стране извјесних исламских кадрова у оквиру васпитних институција.

У регијама гдје Ал Каидини лидери оцјене да су локални муслимански вјерници, због себе самих, у некој врсти опасности, горе поменуте организације често дјелују као идеални канали за мрежу обавјештајне инфилтрације у одређене циљане земље. Они такође служе као изванредно покриће за терористичке активности, као канали за инфилтрацију појединачних терориста у циљану земљу и каналисање потребног наоружања и новца, као и других форми драгоцених обавјештајних процјена овог региона.

Васпитне установе исто тако служе за друге драгоцене начине омогућавања Ал Каиде да врши индоктринацију и подиже нове религиозне кадрове, као и да укључује друге у свеопшту терористичку мрежу служећи се основним потребама за егзистенцију. Оне такође служе као додатни начин упознавања идеологије милитантног ислама младим муслиманским религиозним кандидатима, а користе се и као канали за инфилтрацију терориста или снабдијевање.

Све ове организације служе као покриће за мрежине нековенционалне ратне активности и додатно служе као индивидуални нервни центри за Ал Каидине координисане активности које ће бити предузете у непознатој будућности негдје на Западу: политичка, економска, психолошка и/или војна и/или обавјештајна арена. Путем ових покрића, ови терористи невладиних организација постижу повећано друштвено учешће удупљано са способношћу бољег руковања са новцем / фондовима за своје такозване "хуманитарну активности" у додатку њиховог преузимања многих других социјалних, васпитних и економских програма. Све ово чини овакве организације вриједне и атрактивне институционалне елементе за локалну исламску популацију. То их такође чини екстремно тешким метама да би их антитерористичке организације легално затвориле. И кад, и ако, се открију као финансијери терориста и кад се коначно, ако икад, легално затворе, за њих је мудро да се легитимно замијене истинском хуманитарном организацијом, јер ако нису замијењени, онда настане велика празнина и вакуум власти у којем нова терористичка организација може прерасти од тога у људску економску потребу. Више пута се десило, него што није, да су они коначно радили само као празнина ускоро поново попуњена истим терористичким елементима. Изван овог великог поретка избора Ал Каида регрутује и обучава будуће терористе. Мрежа и постоји због овог јединог разлога, док непрестано тражење веће легитимности, гдје се кроз хуманитарне активности нуди економска помоћ локалној

популацији, може допринијети ширем прихватању у средини међу локалном популацијом, док се манипулише исламом као једном од највећих свјетских религија.

Широм свијета већина муслимана су искрени вјерници. Штавише, они су још увијек у стању постати жртве Ал Каидине глобалне пропагандне кампање у којој непрестано представљају узроке милитантних исламских идеала чиме покушавају оправдати тероризам док у исто вријеме промовишу поруку да су по цијелом свијету муслимани угрожени од свих других људи и вјера. Оваква врсте исламске пропаганде обично намјерава потпалити већ постојеће етничке и друштвене тензије. Исламски терористи могу употријебити и злоупотријебити своје невладине организације инфилтрирајући их у циљана подручја да би створили оперативно активну обавјештајно - прикупљајућу мрежу која ће радити на обуци локалних регрута, спроводити вјерску индоктринацију и чак узети учешће у локалним конфликтима. Начелно, стварајући овакву обавјештајну терористичку инфраструктуру, коначно би дејствовала као дио глобалне терористичке мреже.

Главна мета ових ћелија би онда била паљење глобалног цихада против свих немуслимана у свијету. Ал Каидине ћелије овако већ креиране од локалне муслиманске популације би активно била ангажоване у рад Ал Каиде према стратегији и методологији Ал Каидиних инструктора који, након што је јединица постала активно оперативна, могу отићи пошто су комплетирали свој дио посла, а њихова будућа корисност би била одсада ограничена.

Примјер ове Ал Каидине стратегије се може видјети у Босни и Херцеговини, Албанији, Косову и Метхохији. Рат у Босни је послужио као идеална могућност за Ал Каиду да разграна локалну мрежу према глобалној мрежи структуре исламског тероризма (у "Босанском моделу").

Пратећи већ описане узорке Ал Каидиног кориштења хуманитарних, економских, вјерских и других организација за ширење своје глобалне терористичке мреже и придружених финансијера, постоји преко 40 добротворних организација већ регистрованих у оквиру геополитичке територије Босне и Хрватске (оне за које се данас зна). Кључни играчи у увожењу постојећег тероризма у Босну су: TWRA, Фонд исламског препорода, Фондација глобалне помоћи, Benevolence International Foundation, Al-Khufan, Global Medical Relief Fund²⁸, IGASA, Nahla, Al-

²⁸ Global Medical Relief Fund је тренутно регистрован при босанској мисији УН-а на сљедећој адреси: 866 United Nations Plaza, Suit 585, New York, NY 10017. Ово је велика повреда Бечке конвенције.

Muwafaq, Bureau of Islamic Calling, Al-Haramain и саудијски Избјеглички Комитет Агенција Хуманитарне Помоћи, међу осталима које тек треба да се открију.

1993. године, Алжирац Abdel Alis Zaher је постао шеф регионалне канцеларије IGASA, добротворне установе базиране у Бечу. Ова организација се такође раширила у Скопљу (вођена Алжирцем Abu Mohammed-ом) и Загребу (вођена Алжирцем Lamrani Jamel, псеудоним Абу Мусаб. Он ће испливати на површину на Косову као један од инструктора муџахединске јединице "Abu Bakr as-Sadiq). Сва тројица су некада студирали у Београду, гдје су почетком 1990. год. ухапшени као чланови религиозне терористичке организације Исламски фронт спасења. Ова организација, Исламски покрет отпора (Хамас) и суданско крило Исламског братства су заједно увлачили студенте из Судана, Алжира, Египта и Палестине у религиозну терористичку организацију познату као "Удружење исламских студената Палестине" или IGASA. Након њиховог хапшења, сви чланови су избачени из Југославије. IGASA је највише радила на логистици, увозила оружје и муницију за исламске терористе у регији.

"Bureau for Islamic Calling" има главни штаб у Ријадy, спонзорисан од саудијске владе под покрићем наводног ширења ријечи правог ислама кроз публикување, предавања у џамијама и контаката појединца организовањем вјерских окупљања. Њен шеф, човјек по имену Abdullah Duhauman, данас служи казну у другом алжирском затвору.

Према Западној обавјештајној служби овај исти човјек је једном био Бин Ладенов главни замјеник. Al-Khufan је регистрован крајем 1992. год. у Загребу. На челу те организације је био други Алжирац по имену Ad Din Qirban, тренутно тражен од FBI у САД због оптужбе терористичког покушаја бацања бомбе на америчку амбасаду у Риму. Према ријечима господина Коприва Спенда, политичко - вјерском комесару џихадске јединице "Abu Bekir Sidik" организација Bureau for Islamic Calling се налази на Балкану:

"То је само вјерска организација чији је циљ ширење ислама. Осим тога, свака религија има своје организације које су пандан за Bureau for Islamic Calling и многе религије, и кад је то непоходно формирају војне јединице за заштиту људи и саме вјере. Путем ове ми подучавамо исламске вјернике исламу и његовим тајнама и помажемо људима у остварењу љепоте и благотворне природе исламске вјере. Покушали смо да им помогнемо да разумију свој прави исламски идентитет."

Al-Muwafaq јер регистрована у Загребу као грана друге филијале организације која има сједиште у Лондону. Al-Muwafaq је био ангажован у добротворном

раду између 1992. и 1996. год. На њеном челу је била Тунижанка Safik Iyadi, позната Интерполу због прања кувајтских динара²⁹, касније ухваћена од Ирачана за вријеме инвазије 1990. год. Њене основне дужности су биле да обезбиједи подршку за TWRA и инфилтрира терористе из Хрватске у Босну. Постоје одређене индикације да су одређени кругови у САД помагали њено учешће у овом терористичком акту.

Al-Haramain Foundation са сједиштем у Саудијској Арабији је приватна, добротворна васпитна организација посвећена промоцији исламског учења широм свијета. Штавише, увелико повећан број њених фондова потиче од субвенција које пристижу из земаља које спонзоришу тероризам, разних појединачних муслиманских мецена и од посебних кампања које селективно циљају на муслимане бизнисмене широм свијета, селективно тражећи од њих донаторске фондове.

Специфични огранци канцеларије Al Haramain су смјештене у Сомалији и Босни, јасно повезане са терористичким финансирањем. Сомалијска канцеларија Al Haramain је повезана са Бин Ладеновом Ал Каида мрежом као и са Al-Itihad al Islamiya (AIAI) сомалијском терористичком групом. Al Haramain у Сомалији запошљава AIAI чланове и обезбјеђује им плате кроз Al-Barakaat банку, која је постављена 7. новембра 2001. год. под (E.O.13224) због своје активности као главног извора финансирања обавјештајних и монетарних трансакција Бин Ладену. Босанска канцеларија Al Haramain је такође повезана са Al-Gama'at Al-Islamiyya, египатском терористичком групом.

Al-Gama'at Al-Islamiyya је постављена 2. новембра 2001. год. и потписница је Бин Ладеновог "Fatwah-a" од 23. фебруара 1998. год. у којем су као мете означени Американци³⁰ и њихови савезници. Al Haramain је регистрован у Загребу 1992. год.. Сједиште је касније преселено у Зеницу (Луково поље 2). Њене активности у Босни су првенствено фокусиране на обезбјеђивању логистичке подршке, инфилтрацију терориста из Хрватске у Босну, подршку инфилтрованих терориста и обезбјеђивање њихове обуке и финансирања. Ове илегалне активности су имале улогу специјалних владиних и обавјештајних агенција у сљедећим земљама:

29 Велика сума кувајтских динара која је послата босанским муслиманима (четири илиона старих ајтских динара) је касније опозвана од стране кувајтске владе, јер након што су Ирачани финансирани агенсију, овај новац је украден из кувајтске Националне Банке. Постоји велика сумња да ирачка тајна служба у сарадњи са другом исламском тајном службом која потиче из неке муслиманске државе, која тек треба да се открије, је послала горе поменути новац у Босну. Данас, према неким изворима око четири билиона старих кувајтских динара је смештено унутар непознате сигурне банке у Швајцарској.

30 Пренесено из "Office and Public Affairs for Immediate" 11. mart 2002. god PO-1087 Fact Sheet

- Иран, Афганистан, Саудијска Арабија, Судан, Турска (обезбјеђивали инструкторе);
- Иран, Саудијска Арабија, Малезија, Пакистан, Кувајт (обезбјеђивали новац);
- Иран, Саудијска Арабија, Афганистан (обезбјеђивали Ал Каиду радном снагом);
- Организација Исламске Конференције (обезбјеђивали политичку подршку од Уједињених Нација као и од многих других међународних институција);
- Владе Словеније и Хрватске су дале зелено свјетло за Ал Каидин транспорт терориста и њихове опреме преко њихових државних територија за новчану провизију око 15-30% тоталне вриједности међудржавног транспорта.

Горе набројане активности су такође укључивале Аустрију и Мађарску иза сцене. Извјесни господин Крибел Рудолф је био особа за контакт аустријске тајне службе (СТАРО) као и остали који су били удружени са сином бившег хрватског предсједника Фрање Туђмана. Он је био умјешпан са илегалном трговином оружја и у оквиру и између Хрватске и Босне. Господин Крибел је прије двије године умро под сумњивим околностима.

Главна исламска агенција која се налази у Европи, у Бечу, обезбјеђује исламистима у Босни логистичку и идеолошку подршку која потиче од ранијих исламских фундаменталистичких кругова, који су се за вријеме и после грађанског рата звали TWRA³¹.

"Босна коначно мора постати муслиманска земља и ако се то не деси, онда ће читав рат бити бесмислен и бити вођен низашта."

Ово је 1994. год. закључио Elfaith Ali Hasanein, бивши шеф исламске организације по имену TWRA. Ова муслиманска добротворна организација, основана у Бечу 1987. год. је имала званични циљ охрабривања препорода ислама у југоисточној Европи и у цијелом бишем Совјетском Савезу и ЦИС-а. Према подацима ЦИА-е, једна од TWRA активности је било прикупљање новчаних

31 Third World Relief Agency (Агенција за помоћ трећем свијету)

прилога за Муслиманско Братство у Судану. Ову агенцију је основао човјек по имену El-Faith Hassanein, члан владајућег саудијског Националног исламског фронта и његов брат Sukarno Hassanein. САД и друга западне земље су класификовале Национални исламски фронт као радикалну исламску фундаменталистичку организацију коју је претходно основао Hasan Abdullah Turabi, генерални секретар Муслиманског Братства (друге екстремне исламске организације). Ова организација је одиграла кључну улогу у успостављању мреже других исламских терористичких организација.

Господин Turabi је једно вријеме био професор на Картунској правној школи, једно вријеме посвећујући читаву своју каријеру истраживњу нових метода увођења "Шеријата" у Судан и друге исламске земље. Он је такође познат по својој темпераментној реторици против секуларних идеологија. Тураби је познат данашњем свијету, али исто тако по његовим широкој јавности познатим избјегличким понудама за терористу Бин Ладена након његовог егзила из Саудијске Арабије. И сам Судан је од стране САД проглашен државом која спонзорише терористе³².

Према писању сарајевског магазина "Дани"³³, El-faith Hassanein, члан Муслиманског Братства, је такође био у Београду (студирао медицину) и једно вријеме је био пријатељ са исламским предсједником муслиманске републике у Босни, Алијом Изетбеговићем од 1970. год. Изетбеговић је и сам једно вријеме био исламски ученик, често посјећивао многе блиске исламске/муслиманске интелектуалце кад је путовао за Београд. У ствари, током суђења у Сарајеву 1983. год. Изетбеговић је потврдио да је прије био веома добар пријатељ са господином El-faith Hanneinom.

Званична сарадња је такође неко вријеме постојала између TWRA и бившег исламског босанског предсједника Изетбеговића и његове владе, започете крајем 1992. год. У то вријеме TWRA јер управо отворила огранак канцеларија у: Сарајеву, Будимпешти, Москви и Истамбулу (сви кључни центри за касније акције кријумчарења оружја).

Босанско муслиманско политичко крило и човјек одговоран за довођење муџахедина у Босну и Херцеговину су Алија Изетбеговић, СДА и босански муслимански предсједник који је био гарант El-faith Hassanein-овим кредиторима из Die Erste Osterreich Bank (Аустрија), омогућавајући му да тамо отвори рачун.

³² АПИС-ови наводи о присутности Ал Каиде на Балкану

³³ Дани: број 122, 1. октобар 1999.год. аутор Нијаз Џафић

Босански муслимани су користили рачун у банци да траже и пребацују фондове за војну набавку.

Нешто раније, у марту 1992. год., El-faith Nassanein је добио дипломатски пасош и постао нови Културни аташе именован од Саудијске амбасаде у Бечу. То му је омогућило да касније врши трансфер великих новчаних сума кроз Словенију и Хрватску (такође је могао да заобиђе било какав легалан преглед полиције због своје дипломатске акредитације). У октобру 1992. год. бивши министар иностраних послова БиХ, Харис Силајџић је посетио Die Erste Osterreich Bank у Бечу, касније потврдивши поменуте активности. Хассанеин је у то вријеме имао све дипломатске акредитиве да финансијски представља опсједнуту Босну и Херцеговину. 1993. год. Алија Изетбеговић је тој истој аустријској банци написао још да једном потврђује да овај судански држављанин има потпуно повјерење исламске компоненте ондашње босанске владе.

Дипломата је терористичко финансирање операција започео невинно, предузимајући их само кроз употребу цивилних пројеката службе као пуко покриће нпр. отварање перадарске фарме, новинска агенција и/или једноставна текстилна творница - једном ријечју користио је све кроз шта би могао олакшати вођење грађанског рата у Босни касније. Штавише, стварање босанско - муслиманске новинске агенције TWRA је други важан корак који је користио за разноврсно исламско дезинформисање и исламску фундаменталистичку идеологију.

Новац је такође притицао истовремено из Ирана, Судана, Саудијске Арабије, Пакистана, Брунеја и Малезије. Један од донатора је био сам Осама бин Ладен. Представници Die Erste Osterreich Bank су касније тврдили да је између 1992. и 1995. год. око 350 милиона долара прошло кроз руке TWRA: 80 милиона 1992., 231 милион 1993., 39 милион током 1994-1995. и огромна сума од 500 милиона у августу 1996.год. Већина овог новца је, према службеницима банке, потрошена на куповину оружја. Уз то, новац је примарно кориштен за подмићивање многих словеначких и хрватских службеника, грађанских власти као и босанских Хрвата да "погледају на другу страну", како се то већ каже кад се ради са онима који кријумчаре оружје у "исламски дио босанске војске."

Прва веома велика операција, коју је TWRA успјешно спровела је била у септембру 1992. год. кад је руски изнајмљени теретни авион полетио из суданског главног града Картума, слетио на мариборски аеродром носећи оно што се у то вријеме звало "хуманитарна помоћ."

Међутим, касније се открило да је стварни садржај терета овог авиона било 120 тона пушака, минобацачи, мине и муниција. Ово оружје је било совјетске

производње и потицало је из старе совјетске војне базе. Касније је откривено да су обављали трговину преко босанко–турске везе (што је касније њемачка криминалистичка служба идентификовала као партнерство од најмање 30 људи); сви етнички босански муслимани и Турци, сви су имали удјела у куповини оружја. Оружје је касније било ускладиштено у бившем дијелу Источне Њемачке. Изнајмљени руски хеликоптери су послије транспортовали дио ове пошиљке оружја у Тузлу и Зеницу, док је авион поново танкао гориво у Сплиту. Такође се вјерује да су ови хеликоптери набављени од стране представника удружене руско - америчке компаније по имену Eco-Trends.

Остатак од 10,000 пушака, 750,000 метака, ракета и другог експлозива је стајао још једну годину у другом складишту у Марибору. Вриједност овог оружја је процијењена на најмање 50 милиона долара. Кад је оружје касније откривено, постало је сасвим јасно да је TWRA платила за његово складиштење. Од тада, агенција је постала циљ анти–терористичких обавјештајних осматрања наређених од западних државних обавјештајних служби. Међутим те западне анти–терористичке државе нису ништа унапријед предузеле да зауставе поменути транспорт оружја; и даље остаје питање - зашто.

TWRA је одиграла кључну улогу у увозу иранског оружја, које је започело маја 1994. год. кроз Хрватску, са пристанком ЦИА.

Након тога, септембра 1995. год. против–терористичке јединице из аустријске полиције су извршиле рацију у TWRA канцеларијама у Бечу, конфискујући неколико докумената. Ови документи су садржавали горе наведене чињенице и показали да је TWRA имала друге бројне везе да радикалним исламским организацијама и појединцима са којима су повезани бројни радикални исламисти који живе у Босни све до данас. Према конфискованим документима, неки чланови мреже укључују:

Шеик Омар Abd-el-Rahman³⁴, радикални имам из Египта, осуђен због организовања 1993. год. терористички напад на Свјетски Трговачки Центар у Њујорку, САД. Судска власт је пронашла информације који повезују њега и TWRA. Такође, аустријска против–терористичка полиција сада има у посједу аудио траке разговора који се водио између Шеика Rahmana и TWRA службеника у Бечу.

34 Шеик Омар Абд-ел-Рахман је сада у затвору у САД због везе са нападом на Свјетски Трговачки Центар у Њујорку.

Доминантна тема овог разговора је била како продати видео траке Шеикових порука и молитви европским џамијама. Обавјештајци САД-а и оперативци данас директно повезују Шеика Omara Abd-al Rahmana, др Ayman al-Zawahiri³⁵ и Осаму бин Ладена. Средином јануара 1996. год. исламски лидери су емитовали многе од његових исламских молитви, све су биле написане уочи његове осуде за тероризам у вези са Свјетским Трговачким Центром у Њуорку. Молитва је нагласила пресудну улогу исламских екстремиста који живе у Босни и њихов удио у глобалној борби за "ствар ислама".

Осама бин Ладен³⁶ је био један од многих донатора TWRA, и сви су радили преко Hassan Al-Turabya који је имао чврсте везе са Haseinom. Од 1998. год. он је био шеф Ал Каиде смештене у Афганистану. Касније је осумњичен за организовање терористичких напада на Њуорк и Вашингтон 11. септембра 2001. год. што је имало за посљедицу да су САД и њене политичке савезнице извршиле инвазију због јединог циља - уништавање "гнијезда" Ал-Каиде заједно са Осама бин Ладеном;

35 34 године стар, Al-Zawahiri је постао активан у милитантном исламу у доби од 15 година кад је ухапшен. Због чувања чланства у Муслиманском Братству тражио је да се уклоне сви западни утицаји из Египта. Al-Zawahiri је дипломирао на медицини 1974. год. 1970. се придружио исламском покрету служећи три године у затвору гдје је малтретиран у вези са атентатом на бившег египатског предсједника Анвар Садата. Након што је пуштен отишао је у Саудијску Арабију а затим у Пакистан. Коначно се преселио у Афганистан гдје је постао Осама Бин Ладенов лични лекар и витални и пресудни савјетник. Al-Zawahiri је касније осумњичен за помоћ организовању масакра 67 страних туриста у Луксору 1997. год. САД су га оптужиле за везу са бомбардовањем америчких амбасада у Кенији и Танзанији 1998. год. Он је такође осумњичен за умијешаност у другу серију атентата и бомбашких акција против египатских циљева и касније је осуђен на смрт у египатском суду. Вјерује се да је Al-Zawahiri помогао организовање напада на Светски Трговински Центар и Пентагон 11. септембра 2001. год. САД је понудила 25 милиона долара награде за Ал-Зањахирија који је задњи пут виђен у Афганистану.

36 Најтраженији терориста на свијету чији су алијаси: Osama Bin Muhammad Bin Ladin, Shaykh Usama Bin Ladin, Princ, Emir, Abu Abdallah, Mujahid Shaykh, Haj и Директор.

ХП Кључни исламски играчи Ал Каиде у БиХ

- Ирфан Љеваковић, један од оснивача СДА, умјешан у увозу исламских терориста у БиХ под покровитељством хуманирарног рада TWRA;
- Алија Изетбеговић, повезан са раније поменутиим El-faith Haseinom већ годинама. Он је такође сачињавао писмо Die Erste Osterreich банци 1993. год. гарантујући своју част. За вријеме рата у Босни дозволио огроман прилив муџахедина, исламских бораца да се придруже босанско муслиманској Армији. Након грађанског рата, многима од њих је илегално додијелено босанско држављанство и било им је дозвољено да се населе у Босни. Данас је већина муџахедина која је живјела у селу Бочиња расељена по другим градовима.
- Хасан Ченгић, теолог, повезан са тероризмом у Ирану од 1983. год. Такође ветеран 13. Waffen SS дивизије у Другом Свјетском рату. Бивши функционер босанске владе, некадашњи генерал "Босанске Армије" а једно вријеме је био замјеник министра одбране. Ченгић је организовао прилив муџахединских бораца у Босну и водио комору за снабдијевање у Високом. Касније је идентификован особа преко које је TWRA слала оружје у Босну, почев од 1992. год. као и да је био члан управног одбора TWRA;
- Џемал Мердан, посветио свој живот поучавању Иранца Ајатолаха Хомеинија. Он је такође кључни човјек за везу са страним муџахединима;
- Хусеин Живаљ, бивши босански амбасадор при УН-у, који је након службе као замјеник министра иностраних послова и бивши амбасдор у Аустрији постављен у управни одбор TWRA. Био је присутан у Њујорку за вријеме напада 11. септембра 2001. год., а онда само два мјесеца касније је поднио оставку на своје дипломатско мјесто у мисији УН-а у Њујорку. Важно је напоменути да је његова оставка дошла само неколико мјесеци након обављања дипломатске дужности;

- Фарис Нанић, једно вријеме истакнути члан СДА партије у Загребу и једно вријеме савјетник Алије Изетбеговића;
- Салим Шабић, једно вријеме истакнути члан СДА и шеф бечког огранка Међународног удружења за помоћ муслиманима Босне и Херцеговине која је једно вријеме имала базу у Загребу
- Дервиш Ђурђевић, једно вријеме истакнути члан СДА, био је оптужен за терористичке активности 1983. год. и касније осуђен на пет година затвора; такође био сарадник El-faith Hassaneina и такође једно вријеме члан управног одбора TWRA;

Упркос многим доказима које је прикупила аустријска против-терористичка полиција који су били више него довољни да ухапсе њене запослене и да спријече њене будуће операције, TWRA је наставила са радом све до 1996. год. Између 1995. и 1996. год. око 350 милиона долара је трансферовано кроз њу. El-faith Hassanein је напустио Аустрију и отишао у Истамбул 1994. год. након што је обавјештен да је отворена истрага о његовом пријашњем кријумчарењу оружја и прања новца. Он је остао у блиским односима са Алијом Изетбеговићем након тога је одликован у августу 1996. год. за своје такозване хуманитарне напоре које је предузео у Босни. Њих двојица су се приватно срели у Истамбулу, а касније у Сарајеву гдје је Hassanein дошао у посјет на Изетбеговићев позив.

Према обавјештајним информацијама, Hassanein је такође посјетио Македонију јер је био ангажован у помоћи напора албанских терористичких активности на Косову. Такође је откривено да је касније путовао кроз Македонију путујући НАТО возилом са француским ознакама, док је имао лажни пасош. Hassanein је један од кључних организатора албанске терористичке организације по имену УЧК чији су кампови за обуку били лоцирани у: Бајрам Цуре, Тропоја и Кукеш.

Македонска служба сигурности га је класификовала као Ал Каидин лидер за цијелу југоисточну Европу. Према истом извору, саудијски држављанин Umar Al-vadi (сп) је његов први човјек што се тиче Македоније.

Осим тога, идентични обавјештајни извори су такође потврдили да је најважнији играч свих операција кријумчарења оружја аустријски трговац оружјем Dieter Hoffman, не тако давно запослен од стране El-faith Hassanein-a. Што се тиче арене међународних трговаца наоружањем, Hoffman има репутацију да је специјалиста у стању да лако набави и авионе и хеликоптере способне за транспортања оружја на мјеста гдје одреде његове муштерије. Неколико пута, Hoffman

је био контактиран од стране високих КГБ-оваца за набавку авиона и хеликоптера. Он је био посебно заинтересован при организовању транспорта хеликоптера и против-авионских система познатих као "pin37". За само двије године, он је имао своју властиту компанију познату као "Летећи тигрови", која је транспортовала неколико стотина тона ратног материјала у Босну. Једна од обновљених рута за ваздушни превоз је била Картум (за утовар), Марибор (за спуштање и истровар) и онда у Јабланицу преко Сплита и долине Неретве или хеликоптером или камионом.

Иранска обавјештајна служба је такође одиграла кључну улогу у војној обуци Ал Каидиних глобалних терориста као и обуци исламске компоненте "Босанске Армије". И Иран је недавно класификован од стране САД-а као држава која спонзорише тероризам (Хамас, Хесболах, Исламски цихад као и Refah партије у Турској и радикални исламисти у Алжиру и Египту). Клинтонова администрација је остала неуплетена на путу који је одабрала тврдећи да ће се предати проналажењу мирног рјешења грађанског рата који је једном бјеснио у Босни и Херцеговини. Међутим, у стварности Клинтонова администрација је заиста неуплетена јер је била потпуно предана силећи само муслиманску побједу у грађанском рату у цијелој БиХ.

Суштина ове побједи лежи у Клинтоновој стратегији да опуномоћи само вође исламског Сарајева које, у најбољем случају, уживају само 20% подршке и признавања у држави, гдје више од двије трећине популације чине хришћани који су непопустљиво противни томе да живе под било каквом сличном исламски вођеном земљом. Са пуним познавањем ових чињеница у погледу иранских закона и његове улоге у "исламизацији и радикализацији" босанских муслиманских фундаменталиста, сва Клинтонова администрација је увијек успијевала да гледа на другу страну док су исказивали своју подршку исламистима само за вријеме рата.

Само између 1992. и краја 1995. год. помоћ је упловила за "пријатеља муслиманске браће" у Босни која је потекла из Ирана а који је послао 7. Револуционарну Гарду (Пасдаран Бригаде), неких 2000 људи инкорпорисаних у босанску муслиманску армију.

Базирана у Зеници, иранска бригада је обучавала локалне кадрове и учествовала у жестоким борбама на свим фронтovima. Као додатак овим сна-

37 Систем познат као "пин" је лако ручно оружје, напуштен у совјетским системима и првобитно створен за уништавање објеката у зраку до 3,5 км

гама, Иран је послао неких 400 официра Пасдаран обавјештајаца и VEVAK тајне службе да ради са рађајућом босанско–муслиманском обавјештајном службом и другим терористичким групама. Неки шпијуни су радили у иранским добротворним организацијама, већином регистрованим у Загребу. Mohammed Dzevad Azayes, дипломата високог ранга у иранској амбасади у Загребу је био задужен за координацију обавјештајаца и терористичке операције под покрићем "добротворног" рада.

ХИИ Историјска еволуција између тероризма у БиХ и Средњег Истока

Већина фондова за ове "добротворне организације" је каналисана кроз Mostafzin фондацију и спонзорисана иранском обавјештајном службом и другим фондацијама из Саудијске Арабије и другдје у региону Залива. Преко Осаме бин Ладена, босански терористи су били контролисани од стране суданског фундаменталисте Hassan Al-Turabiја. Званична сарадња између Ирана и исламских радикала који живе у БиХ је започела за вријеме Изетбеговиће посјете Техерану од 30. до 31. октобра 1992. год. У то вријеме било је договорено слање људи и наоружања које је исламска компонента "Босанске Армије" требала транспортовати преко Хрватске

Кад је Хрватска нормализовала дипломатске односе са Ираном 18. априла 1992. год. Осман Муфтић, хрватски муслиман је послан у Техеран као хрватски амбасадор. Према обавјештајним изворима, Муфтић је био особа одговорна за уговарање детаља транспорта горе поменутог људства и борбених средстава. Непогрешиво, његови најближи сарадници у то вријеме су били: Омар Бехмен (босански амбасадор у Техерану), Хасан Ченгић и Харис Силајдић. Ова сарадња је, штавише, послје формализована и званично ратификацијом Босанско–Иранског Споразума (15. новембар 1994. год.). Овај споразум је потписан уочи тајне посјете Изетбеговићевог сина Бакира³⁸ Техерану. У Споразуму и Иран и Босна су се сагласили о дугорочном програму предвиђајући јачање узајамне безбједоносне сарадње проистекле из подршке иранске војне помоћи која помаже инфилтрацију VEVAK и Хезболах кадрова илегално у Босну. Кључни човјек задужен за ову терористичку операцију између Ирана и Босне је био Хасан Ченгић.

38 1999. године Сато Институт је пренио да "Наравно, син предсједника Изетбеговића, Бакир се сматра једним од најбогатијих људи у Босни. Бакир Изетбеговић је контролисао Институт за развој града, који је одлучивао ко ће се уселити у један од најмање 80.000 друштвених станова. Чланови владајуће странке су имали приоритет, док су просјечни босански грађани имали мало права, осим да се жале што морају платити 2000 долара мита да их изнајме. Западни званичници су изјавили да млађи господин Изетбеговић такође дијели изнуђени новац, извучен уз помоћ сарајевских гангстера од локалних бизнисмена. Он такође посједује 15 одсто од државне компаније Bosna Air Company.

Западне владе (укључујући САД) нису учиниле ништа да зауставе велики прилив терориста у Босну преко Хрватске који је договорен Споразумом. Финансирање ове акције је постало изводљиво кроз постављање мреже.

Иако је администрација САД-а у то вријеме била потпуно свјесна ових терористичких активности није урадила ништа да их спријечи. Чињеница је да су САД знале за ове активности од 1993. год. и само су предузеле политику која би се могла сматрати политиком "тихог савезништва". Ово је посебно манифестовано кад је бивши хрватски предсједник Фрањо Туђман питао неколико америчких дипломата да ли би требао дозволити транспорт ових терориста и оружја преко Хрватске. Као реакција на његово питање дипломате САД су одговориле само суздржавањем да одговоре на ово питање. Загреб је протумачио ово ћутање као зелено свјетло од дипломата САД и као давање званичног одобрења; тада су канали отворени за започињање илегалне операције (и јесте). Ова ствар је названа "Боснагејт" и била је предмет истраживања америчког Сената и Комитета Националне безбједности чије је саслушање донијело закључак да САД нису продавале наоружање босанским муслиманима - Иран јесте - и да је оружје прошло кроз хрватску и словеначку територију са имплицитним одобрењем ових влада; премда су САД биле потпуно свјесне ових активности, нису урадиле ништа. Другим ријечима, САД су тихо оправдале активности ових терориста и њихово кријумчарење оружја у Босну не подузимајући апсолутно никакву акцију и кривећи за ово неке имагинарне наводне опасности које би искусили муслимани од такозваних "српских агресора".

Обавјештајни подаци који се тичу пошиљке наоружања из Ирана су познати многим члановима Конгреса укључујући и "мене" рекао је представник Li Hamilton из Индијане, држећи се на позицији Комитетског највише рангираног демократе. Он је наставио изјављујући:

"У исто вријеме, не могу се сјетити ни једно примједбе у то вријеме од било ког члана Конгреса".

Очито Републиканци инстинстирају да су онда држани у мраку у вези читавог догађаја - политика која сада говори је дала спонзору терориста, Ирану, чврсто упориште у Централној Европи. Централно питање овдје је, обзиром да је и мудрошћу и законитошћу бивши предсједник САД, Вилијам Цеферсон Клинтон одлучио да информисе бившег предсједника Хрватске Фрању Туђмана априла 1994. год. да САД у принципу неће протестовати ако горе поменуте државе от-

Исламска фундаменталистичка глобална мрежа - *Modus Operandi* - Босански Модел

преме наоружање које иде да помогне терористима у Босни кроз Хрватску. Када је лично упитан да ли је Клинтон сам донио одлуку да дозволи ове терористичке активности, Tarnof је рекао да не може да коментарише јер:

"Нисам био у присуству предсједника у то вријеме".

Он је такође изјавио да се не може сјетити ко га је информисао о одлуци да се започну активности на исти дан одлуке. Tarnof је потпуно одглумио секретара државе САД.³⁹

39 23. април 1993. год. пренесено из New York Times News Service у чланку "US Defends Silence on Tehran's Arms Smuggling to Bosnia" од Elaine Sciolino

XIV Састав босанске муслиманске армије и историја

Исламски терористи који су улазили у Босну из цијелог свијета су обично називани "муџахедини". Они су првобитно организовани у јединице које су биле дио регуларних одреда за борбу босанско муслиманске Армије. Као такви, они су се организовали, обучавали и индоктринирали нове јединице састављене од нових локалих "исламских светих ратника". Један од доказа за ово је виђен у "Ел-муџахид"⁴⁰ видео запису. Овај видео објашњава историју босанског грађанског рата и прославља хероизам "Ел-муџахидске" исламске компоненте тамо одиране. Сам филм је направљен у Босни и продуциран (око 2000 копија) у Швајцарској. Сав дијалог на филму је на арапском показујући да је видео намјењен исламској не-босанској публици и да је имао сврху промоције Исламског цихада у исламском дијелу нашег свијета. Алија Изетбеговић, у оно вријеме лидер Босанске муслиманске Армије је виђен у овом филму како врши смотру муслиманских Ел-муџахид трупа у неколико прилика јер је он тада био почасни командир јединице. Сама јединица је такође обучавала будуће терористе да нападну западни капиталистички начин живота и демократске владе и њене вриједности које су данас на снази у највећем дијелу данашње модерне цивилизације.

Камера је такође забиљежила састанак муџахединских лидера - међу њима је њихов командир, Emir Abu Al-Ma'ali чије је лице нејасно са генералом Сакиб Махмуљином, командантом 3. корпуса Армије БиХ, Шеик Анвар Шабан, Шеик Abu Abdulrahman као и генерал Фадил Хасанагић.

На видеу се виде и чланови 7. Муслиманске бригаде, босанско-муслиманска верзија Ел-муџахида. Тамо је посебно револтирајући сегмент која показује убиства више српских заробљеника из 3. Озренске и Србачке бригаде ВРС из које су септембра 1995.год. заробљени и војници којима је пред камерама пререзано грло⁴¹.

40 Неке од првих копија видео траке "Ел-муџахид" су биле омогућене од стране извјесних "посвећених муџахедина" за 10 хиљада њемачких марака.

41 Видјети секцију: "Злочини које су починили муџахедини против других етничких група за вријеме босанског грађанског рата".

АБиХ је завршила своју офанзиву на српска села на планини Озрен 10. септембра 1995. год. освојивши врх Паљак код Возуће. Командант операције је био генерал Рефик Лендо, и његове снаге су укључивале 2. корпус вођен генералом Сеадом Делићем заједно са 3. корпусом вођеним генералом Сакибом Махмуљином. Трећи корпус муџахедина је у то вријеме заробио око 400 Срба и већину њих одвео у камп у Гостовићима. Поменути филм "Ел-муџахид" јасно показује најодвратније и најтеже ратне злочине почињене од истих и који су се десили кад су српски ратни заробљеници обезглављивани у ритуалном клању. Према "исламској фундаменталистичкој традицији" жртве и ратни заробљеници морају умријети у страшним мукама и патњи кроз одвратна ритуална мучења.

Прво, прсти жртве морају бити одсјечени заједно са стопалима. Онда, полако се одсјече њихова глава користећи крвнички стилисани мач⁴². Само осам Срба се икад вратило из муџахединског кампа Гостовићи. Они су понудили своја свједочења судовима Републике Српске и Хагу. Иако су власти Републике Српске послале ове важне доказе о овим и другим ратним злочинима почињеним над овима и другим Србима за вријеме рата, Хашки Трибунал још увијек није преузео ништа и докази су враћени октобра 2001. год.

У многим муџахединским васпитним центрима у централној Босни, Мехурици (општина која обухвата Травник и Ростово крај Бугојна), муџахедини и њихови "студенти" састављени од босанских муслимана, су извршили велики број убиштава босанских Хрвата. Сакрални објекти Хрвата су демолирани и уништени као и црква "Свети Иво" која се некада налазила у Травнику; онда су муџахедини сјекли главе светим киповима светаца.

42 Генерална скупштина УН (А/49/362 6) у септембру 1994. год. је закључила да употреба најамника значи да муслиманска компонента Босанске Армије је озбиљно умјешана у ратне злочине и крши многа лјудска права док истовремено пријете примјеном права народа БиХ да се самоопредјеле. Група од око 43 муџахедина из Саудијске Арабије, вођена извјесним Абу Иса Ел Мекијем је починила бруталне злочине и варварска дјела против српске популације на територији БиХ и у општини Теслић. Сматра је да је та група одговорна за учествовање у масовом масакру заробљених српских војника међу којима извјештаји спомињу: Благоје Благојевић, Ненад Петровић и Бранко Ђурића као и сексуалне нападе почињене над српским женама и дјецом.

XV Муџахедини у Армији БиХ

Крајем 1995. год. муџахедини су оформили централно језгро "Армије БиХ", 3. корпус и њихови чланови су служили примарно као јуришне трупе. Главни штаб јединице је био у Зеници. Величина ове специјалне јединице је порасла са 1500 на 2000 војникаљ касније. Језгро сваке бригаде се састојало од основног језгра састављеног од страног муслиманског муџахедина док је остатак био од босанских исламиста. Већина страних муџахедина су били чланови иранске спонзорисане групе и сами себе су називали "Al-Kuds". Њихове формације су се развиле у БиХ захваљујући Ирану који им је омогућио интензивну обуку и индоктринацију у терористичким објектима за обуку у Ирану, Пакистану, Афганистану и Судану. Све у свему, три бригаде муслиманског ослобођења су имале преко 8000 војника.

То су сљедеће:

* 7. Муслиманска ослободилачка бригада 3. корпуса (главни штаб у Зеници). Средином априла 1996. год. је постала механизована и садржавала сљедеће јединице:

- елементе 319. бригаде;
- елементе 330. бригаде;
- три маневарска батаљона;
- чету "Зелених Беретки" састављеној од муџахедина доминантних у исламским специјалним снагама;
- тенковску чету;
- 9. Муслиманску ослободилачку бригаду 2. Тузланског корпуса (база корпуса у Тузли а главни штаб у Травнику);
- 4. Муслиманска ослободилачка бригада 4. корпуса (главни штаб у Коњицу)

1996. год. формирана је додатна 4. Муслиманска ослободилачка бригада и била је одређена као 17. Муслиманска лака бригада 1. корпуса у Сарајеву. Онда, у

децембру 1995. год. више додатних муџахединских формација је израсло од босанских муслимана. Ове јединице су имале високи кадар страних муџахедина а већина од ниже рангираних су били локални босански муслимани.

До јуна 1996. год. било је најмање десет сличних јединица у АБиХ не рачунајући прије набројане муслиманске ослободилачке бригаде.

То су сљедеће:

- 807. Муслиманска ослободилачка бригада 81. дивизије (ГШ у Горажду) и заклете на вјерност у Горажду 20. децембра 1995;
- 117. бригада "Джемисетски Голубови" (ГШ у Луковцу);
- 119. бригада специјалних снага муџахедина (ГШ у Бановцима). Ова бригада је подијељена на двије таткичке групе познате као "Тигрићи" и "Зелена Стријела";
- 203. бригада (ГШ у Тешњу). Ова бригада је састављена од три "независне муџахединске тактичке групе" по имену "Кртице", "Витезови" и "Тигрови";
- 204. Лака бригада "Читловачки Вукови" (ГШ у Читлуку);
- 115. Муслиманска Бригада (истурени ГШ у Вогошћи);
- 17. Муслиманска лака бригада 14. дивизије 1. корпуса (ГШ у Пазарићу);
- 379. Моторизована Бригада 37. дивизије (ГШ у Тешњу). Ова јединица се сматра елитном по босанским стандардима. Оперативна група "Живиничке Осе" (ГШ у Живиницама" и такође
- неспецијализоване оперативне групе са ГШ у Тузли; састоји се од двије тактичке група по имену "Јањичари" и "Таут". Ова оперативна група је независна од 2. корпуса базираног у Тузли.

Укупна процјена је да је 750 до 1000 страних муслиманских муџахедина служило у свакој од ових десет наведених јединица. Ови муџахедини су формирали језгро саботерских и других специјалних оперативних војних јединица за АБиХ као и Муслиманске одбрамбене снаге СДА. 1996. год. ту је било укључено преко 1000 босанских муслимана који су обучавани и индоктринирани у иностранству.

Ови инострани муџахедини су одиграли екстремно велику улогу у обуци специјалних снага АБиХ и последице је откривено да су на многим истакнутим позици-

јама у АБиХ радили као обавјештајни официри, вјерски комесари и оперативни команданти специјалних операција јединица.

Многи од ових горе поменутих типова ратника муџахедина су пронађени у сљедећим јединицама:

1. Бошњачка бригада "Ноћне Птице". Ово је високо специјализована "мајка јединица" и укључује широк дијапазон експерата и специјалиста из Турске, Египта, Афганистана, Пакистана и Либана;

3. корпус, који је јединица за обуку страних муџахедина и босанских исламиста и формира дио 3. корпуса. Ова јединица је позната као "Г-снаге" (Г значи *Gazi'a*, што је на арапском значи казна, одмазда и/или казна). Неке раније одвојене муџахединске јединице су радиле као "Одред Мученика" а Ансар снаге су биле укључене у "Г" снаге. Упркос карактеру обуке "Г" снаге су се развијале у борби. Изгледа да су кадрови јединице били састављени од групе саудијских фанатика, док је већина њихове радне снаге била повучена из батаљона за саботажу АБиХ из Вуковије. Вјероватно је Абу-Ма'али био командант снага 1996.год.

Страни муџахедини у Бихаћком цепу

Бихаћки цеп је имао у то вријеме, а можда и данас има необично висок прилив страних муџахедина. То је због чињенице да су они намјерно слати тамо од Изетбеговићеве администрације да би зауставили било какав губитак побуњене муслиманске војске Фикрета Абдића. Између осталог, они су имали задатак да појачају локалне јединице и њихову лојалност Сарајеву, јер су се локални муслимани често одлучивали за масовно дезерство у Абдићеве кампове. Већина муџахедина је дошла до енклаве тако што се кријумчарила УН јединицама и возилима. И друге међународне организације за помоћ су им помогле или улетјеле у незаконите пошиљке наоружања.

1996. год. кључне муџахединске јединице 5. корпуса су:

- 501. Брдска бригада ИДГ "Тигрови"
- 502. Брдска бригада ИДГ "Чаруге"
- 505. Брдска бригада ИДГ "Тајфун", "Хамзе", "Балије"
- 511. Лака бригада ИДЦ "Апачи"

Све ове бригаде су елита по одређењу (ИДГ или ИДЦ, с тим да је ИДЦ мања) и способне за саботажу и авионске и хеликоптерске ваздушне операције. Процијено је да од 1200 до 1500 страних муџахедина служи у овим бригаама.

Присуство муџахедина на осталим дијеловима територије под контролом АБиХ

Средином 1993. год. у Сарајеву је формирана Ханџар дивизија. Главни задатак дивизије је да служи као предсједничка гарда и да осигурава друге важне босанско - муслиманске лидере. Дивизија је састављена од двије јединице:

Ханџар јединица стационирана у Сарајеву, састављена од 2500 до 3000 људи, сматраних елитним по АБиХ стандардима.

Друго тијело дивизије је творило "позадинске снаге" које је укључивало између 6000 до можда и 7500 људи лоцирано у Фојници. За разлику СС претходника, нова Ханџар дивизија је била састављена првенствено од муслимана ван БиХ; већина су били етнички Албанци, многи од њих са Косова и Метохије. Али, највише рангиране позиције су биле попуњене са муџахединима ветеранима који су се борили као исламски најамници из Афганистана и Пакистана. До 1995. год. елементи из ових дивизија су већ били укључени у специјалне операције узимајући учешће на ратним линијама фронта гдје се већина њих борила заједно са страним муџахединским друговима. Поврх тога, 1995. год. је дошло до великог трансфера људи из Албаније, састављених у нову елитну јединицу.

Да би се дошло до тачног броја свих исламских терористичких бораца у овој и сличним јединицама за вријеме рата у Босни, требало би додати још најмање неколико хиљада "елитних бораца" који су дошли у Босну да помогну својој исламској браћи из: Ирана, Турске, Пакистана, Малезије и других муслиманских земаља који су служили у регуларној војсци АБиХ, артиљеријским јединицама као и другим јединицама као што су против - ваздушна одбрана, јединице за снабдијевање итд. Вриједно је пажње да је неких 4000 до 6000 исламских терориста истовремено радило у Босни за вријеме рата под покрићем раније споменутих невладиних организација. Дио овог броја је произашао из придодатог иранског контингента који је био укључен у 7. Револуционарну гардијску бригаду и који је био састављен од најмање 2000 људи као додатак специјалним VEVAK снагама састављеним од 400 људи.

Иранска обавјештајна служба (VEVAK) је како се каже "дивљала" по свим босанским селима за вријеме рата почетком деведесетих док су покушавали да

развију додатну обавјештајну межу, постављали системе за подршку терористима, регрутовали терористичке успаване агенте и друге утицајне агенте од којих су сви напредовали користећи високо рангиране службенике (исламске) у босанском вођству и њихове савезнике.

Иранци су такође успјели да ефикасно припоје битно велики дио босанског сигурносног апарата (Агенција за информације и документацију (АИД) (обавјештајна служба) да раде као њена обавјештајна служба и терористички сурогат. Ово се протегло до тачке кад су заједно планирали терористичке активности. Према процјенама лондонског Института за међународне стратегијске студије (IISS), укупан број исламских терориста који су служили у босанској војсци од почетка грађанског рата је око 40.000.

Суочени са одредбама Дејтонског мировног споразума, босанско - муслиманске власти у журно реорганизовале исламску инфраструктуру на крају 1995. год. Муџахедини су били "легализовани" било кроз бракове или су били награђени босанским држављанством, заснованим на њиховом учешћу у "муслиманској ствари". Један број њих је почео радити за добротворне организације акредитоване од стране међународних организација и подржаване од Сарајева. Наградно држављанство за муџахедине је лично одобрио Алија Изетбеговић и овај илегални пројекат је водио његов лични замјеник директора АИД-а, Ирфан Љеваковић. Он је човјек који је претходно био задужен за координацију рада АИД-а и његових такозваних "АА-фактора" (термин кориштен од АИД службеника за исламске фундаменталисте и терористе понате по алиасу "афричко-азијски фактори"). Његов ручни рад је такође укључивао формирање друге терористичке мреже која је укључивала Бошњаке (исламски етнички бивши муџахедински борци) који су сад добили рангове од високих политичких службеника до званичних позиција у Министарству иностраних послова (МИП) БиХ, судству, локалне власти као и многих других важних позиција као што су сљедеће (заједно са особама које држе различите позиције укључујући бивше муџахединске ратнике):

(Енес?) Бездроб у Сарајеву, и Семсудин Мехметовић у Тешњу (полиција), Хусеин Живаљ, Бакир Алиспахић и обезбјеђење МИП Мухамед Бешић, Шахбаз Цихановић и Јусуф Халилагић (судство), бивши замјеник командира 3. корпуса "Босанске Армије" задужен за бивше муџахедине и који је касније премјештен у Федерално министарство правде послије Дејтона, Бакир Даутбашић (Мерхамет), Мирсада Жутић - Бегановић и Бајро Ћилић из локалне власти ... попис изгледа бескрајан.

Године 2000., формално су подигнуте оптужнице против Бајре Чилића (високо рангираног службеника полиције у ФБиХ) који је живио у старом дијелу града Сарајева. Његово привођење је засновано на илегалном издавању личних идентификационих докумената страним држављанима. Умјесто да буде гоњен, што би било нормално по Владавини Закона у оваквом случају, умјесто да буде затворен Чилић је унапријеђен! Ово је урадила такозвана, самозвана "нова демократска влада" у Босни, одмах тада у другој сарајевској општини (нова демократска влада је веома под утицајем новог шефа АИД-а, Фаика Шпаге, Чилићевог рођака).

Такође постоје докази да је Мирсада Жутић - Бегановић, шеф Федералног Министарства унутрашњих послова именована шест дана након терористичког напада на САД, 1995. год. била управник Правних и административних послова у регистру босанских држављана. 28. децембра 1995. год. она је потписала држављанство за 103 страна држављанина, поријеклом из Африке и Азије. Њен претходник, Мухамед Бешић је такође био дио мреже која је држављанством награђивала "АА-факторе". Све ово показује да је читав државни апарат који је учествовао у награђивању босанским држављанством "АА-фактора" у добрим односима са властима "Алијансе за промене".

Бројни терористи који су добили босанско држављанство само потврђују везе између њих и власти у Сарајеву. Karim Said Atmani (сп), озлоглашени терориста и члан алжирске Groupe Islamique Armee (GIA) који је сад у француском притвору је примио босанско држављанство 1995. год. Mehrez Audoni, бивши члан Ел-муџахид и блиски сарадник Осама бин Ладена који је ухапшен у Турској посједовао је пасош БиХ. Још један значајан држављанин БиХ је Mohammed Zuhair Handallaj, главни организатор експлозије аутомобила у Мостару 1997. год. Екрем Авди са Косова, оснивач муџахединске јединице Abubakr Sadeq која се борила на Косову и Метохији је лично добио босански пасош 1994. год. од начелника теслићке полиције Шемсудина Мехмедовића.

У зиму 1995/1996. год. Армија БиХ је спроводила програм за прикривање муџахедина на њиховим положајима. Већина муџахедина са војним искуством, Пакистанаца, Афганистанаца и Иранаца су интегрисани у "Босанску Армију" и онда пребачени у друге јединице Армије. 3. корпус је расформисан у јануару 1996. год. и трансформисан у јединицу за обуку. Бивши муџахедини који су постали босански грађани су сада обучавали припаднике Армије БиХ. Прва група од 1000 бошњачких муслимана је започела обуку у новембру 1995. год. да надомјесте муџахедине премјештене у друге јединице широм земље. Арапски командир Abu

Al-ma'ali је замјењен бригадним генералом Сакиб Махмуљином, такође исламским радикалом.

Уз помоћ званичника из Сарајева, Иран је такође реорганизовао своју инфраструктуру у Босни. Након што је потписан Дејтон - Париз споразум, 7. Револуционарна гардијска (Пасдаран) бригада је званично расформирана у децембру 1995. год. Међутим, њени кључни официри (најмање 150-200, а према неким изворима 750—1000) су били интегрисани у елитне снаге и јединице за обуку "Босанске Армије".

У међувремену, ирански команданти и кључни обавјештајни савјетници су додијелили иранском Војном аташеу у Сарајеву. Више иранских обавјештајних експерата, углавном врхунских инструктора су придодати АИД-у. Неки обавјештајни кадрови су се вратили у Иран и тамо су у специјалним камповима за обуку АИД-ових оперативаца. Почетком 1996. год. неколико хиљада босанских муслиманских војника је послато у Иран на различите врсте војне и обавјештајне обуке. При томе, Иран је преправио мрежу канцеларија добротворних организација у Мостару, Зеници, Бихаћу, Високом и Сарајеву. Почетком јуна 1996. год. Иран је отворио и опремио велики медицински центар у Бихаћу. Исте године, Тегеран се фокусирао на дугорочну присутност у Босни, даље утврђујући своју инфраструктуру у очекивању одласка међународних снага, било по њиховој вољи било настављањем непријатељстава.

Крајем марта 1996. год. НАТО је потврдио да је Иран грубо прекршио Дејтонски мировни споразум. Портпарол НАТО-а, капетан Mark van Duuk је изјавио да је Иран, супротно одредбама Дејтона, наставио обуку "Босанске Армије" и да ирански кадрови представљају терористичку пријетњу међународним снагама. Под притиском САД, Алија Изетбеговић је признао да су Иранци остали у Босни, тврдећи да их има само 50-60 и називајући их демилитаризованим војницима, који су остали само зато што су оженили локалне муслиманке, држављанке БиХ. Директни доказ да је Иран наставио са обучавањем босанске муслиманске војске и обавјештајног персонала је ИФОР-ова преметачина у терористичком кампу за обуку у Фојници. Једанаест инструктора из Ирана је ухапшено и конфисковане су разне ствари као што су 60 комада различитог оружја, експлозивне направе постављене у играчке, планови америчких трупа које су имале ГШ у Сарајеву, разна техничка литература источног поријекла и пуно исламског пропагандног материјала. Том приликом, читава хрпа доказа је пронађена у кампу који су водили инструктори иранске обавјештајне службе. Међу конфискованим материјалима су листе које су садржавале имена инструктора. Ali Rezaei Bayata, шеф иран-

ске обавјештајне службе за Балкан је био пуштен јер су његове неадекватне мјере обезбјеђења у кампу омогућиле преметачину кампа да се открије директна умјешаност иранске обавјештајне службе у организовање међународног тероризма у Босни.

Трансформација званичног статуса муџахедина, која је започела у децембру 1995. год. је завршена марта 1996. год. Они су трансформисани у елитно језгро које је помогло генералној исламизацији босанско муслиманског војног естаблишмента. Важну улогу у трансформацији и милитаризацији босанске муслиманске армије је имала АИД која је установљена 12. јануара 1996. год. уз помоћ и утицај Ирана. Била је организована по иранској обавјештајној концепцији и кориштена од стране владе да контролише своје људе и сачува утицај међу терористима. АИД је требао координисати активности терориста у Босни и Европи на начин на који терористичке групе раде у Египту (Gamma'at al-Islamy), Израел (Хамас), и Либан (Хезболах). Агенција је имала два главна задатка: да обезбједи покриће за језгро муџахедина чије је истјеривање из Сарајева обећано међународној заједници и осигурати установљење исламске државе на читавој територији БиХ. Њихов први задатак је био остварен - АИД је муџахединима дала нове идентитете и одговарајуће документе и пасоше. Кључни чланови Ел-муџахида су били награђени босанским држављанством и дата им је имовина у подручју које је познато као "Зелени троугао". Нека од села гдје су се смјестили су: Орашац, Гуча Гора и Мехурићи код Травника; Хан Бил у централној Босни и Бочиња код Завидовића.

Први директор АИД-а је био Бакир Алиспахић, бивши високо рангирани службеник Службе државне безбједности (СДБ) у бившој Југославији, односно у некадашњем Министарству унутрашњих послова. 15. марта 1996. год. под притиском НАТО држава у погледу очите умјешаности АИД-а са терористичким базама и муџахединком присутношћу, Ејуп Ганић⁴³ је отпустио Алиспахића и заменио га са Кемалом Адемовићем. Замјена је показала приврженост настављању контаката Сарајева са исламским терористима. Адемовић је командовао специјалном јединицом муџахедина у оквиру Министарства унутрашњих послова. Након његовог наименовања у АИД, он је задржао команду те јединице као кључне компоненте Ханџар Дивизије.

Стварна снага исламског фундаментализма у Босни је базирана на вјерским и дипломатским круговима. Зато није изненађујуће да је након отпуштања Алиспахић постао замјеник министра иностраних послова и наставио утицати на опер-

43 Ејуп Ганић је био члан босанско муслиманског предсједништва

ација АИД-а, али сада у сфери дипломатије. Његов сарадник Ирфан Љеваковић је наименован као специјални савјетник Адемовића. Енвер Мујезиновић и Фикрет Муслимовић, Алиспахићеви бивши сарадници су пребачени на друге уважене позиције.

Према чланку у *Los Angeles Times*⁴⁴, стотине страних муџахедина су постали босански држављани. Међу ове екстремисте су укључени тешки терористи, неки са везама са Бин Ладеном, заштићени војним елементима бивше сарајевске владе. Босна и Херцеговина је "рејон концентрације и сигурно небо" за терористе, рекао је бивши званичник Стате Департмента. На неколико инстанци, терористи са везама у Босни су предузели акције против западних мета: Алжирац са босанским држављанством, описан од стране једног званичника САД-а као "млади Осама бин Ладен", је покушао да помогне кријумчарење експлозива 1998. год. египатској терористичкој групи која је ковала завјеру да уништи америчка војна постројења у Њемачкој.

Пошиљка је укључивала војни Ц-4 пластични експлозив и детонаторе, рекао је бивши званичник САД. ЦИА је пресрела пошиљку осујећујући напад. Други сјеверни африканац са босанским држављанством је припадао терористичкој ћелији у Монтреалу која је ковала завјеру да у истичућем миленијуму бомбардује Међународни аеродром у Лос Анђелосу. Један од Бин Ладенових главних замјеника, Палестинац повезан са већином терористичких напада у Јордану, Француској и САД, је имао оперативце у Босни и добио је босански пасош према званичницима САД.

Многи чланови исламских терористичких организација су учествовали у рату у Босни у оквиру босанских муслиманских снага. Као награду добили су босански пасош. Ево неких примјера:

- Abu al-Ma'ali, бивши командант Ел-муџахида, био члан GIA (Groupe Islamique Armee) из Алжира;
- Hisham Diab (рођен у Египту, члан групе Нови Цихад) ;
- Ebu Hamza karray Kamel Bin Ali (рођен 16. новембра 1966. у Тунису, члан Al-Gama'a al-Isalmiyya);
- Sulejman Maharezi, Алжирац познат као Абу Јамел кад се борио у Босни, сада командује у GIA;

44 Новински чланак из "The Plain Dealer" 10. јули 2001. аутори Craig Pyes, Josh Meyer и Wiliam C. Rempel

- Abu Hamza, Палестинац, био послѣ рата становник Бочиње, један од лидера фундаменталистичког Свјетског Исламског Фронта;
- Abdul Hadi al-Gahatani, афганистански муџахедин. Оптужен у суду у Зеници за киднаповање и убиство и осуђен на године затвора. Према непотврђаним изворима он је "жртвован" 19. новембра 2001. год. кад су америчке ракете погодиле зграду гдје је Ал-Гахтани становао;
- Faut talat Kasim, ухапшен у Загребу августа 1995. год., припадник египатске Gamma'at al-Islamya;
- Kevin Holt, исламски терориста из САД, такође познат као Isa Abdullah Ali, који је чак учествовао у бејрутском бомбардовању почетком осамдесетих, као члан Хезболаха;
- Abdul Hadi al-Gahtani, рођен 1383. (лунарна година) у Ријад, Саудијска Арабија, радио као директор у агенцији Високог комесаријата Саудијске Арабије за помоћ Босни, учествовао у киднаповању три британска радника у Прекоморској агенцији за развој 27. јануара 1994. год;
- Abdu-Abdallah, поријеклом Палестинац, дезертирао из америчког корпуса маринаца и члан Хамаса;
- Ahmed Z. Zuchariya, Саудијац, ухапшен од стране хрватске полиције фебруара 1996. год. Припада терористичкој "Организацији за исламску револуцију на Арапском полуострву";
- Ризван Љазими, "Командант Леша" УСРМВ и био члан ОВК са искуством у рату у Босни.

Зато што је узео најозлоглашеније терористе данашњице у редове своје војске, Изетбеговић је претворио Босну у седмо небо за исламске терористичке групе у срцу Европе. Ово светилиште се раширило на друге дијелова бивше Југославије (Косово и Метохија, Македонија, југоисточна Србија и дио Црне Горе). Босански рат је послужио као изврстан терен за обуку за исламске терористе. Он је створио канале путем којих су терористи долазили да се обучавају боре, затим напусте Босну и оду на друге позорнице као ратни ветерани. Осим што је седмо небо за терористе који су већ тамо, Босна је то и за оне који су тражили нападе на другим мјестима. Захваљујући својим босанским пасошима, могу добити други идентитет и путовати несметано по другим исламским земљама. Према египатској обавјештајној служби, 75 египатских терориста који су тражени због бројних дјела тероризма има нове идентитете и држављанство БиХ.

Најважније, инфраструктура терористичке мреже је креирана да обухвата Њујорк, Сарајево, Исламабад, Лондон, Милано, Тирану, Софију, Скопље и Приштину. Почетком 1996. год. међународне снаге су имале информације о терористичкој мрежи у Босни која се проширила на сљедеће градове: Фојницу, Теслић, Петрово, Модричу, Шамац, Брод⁴⁵, Дервенту, Коњиц, Какањ, Тешањ, Бистричак, Пазарић, Мехуриће и Зеницу.

Истурена команда за подршку и координацију терористичких активности је установљена у Софији 1991. и унапријеђена до краја лета 1994. год., кад је дошла под команду Ауман ал-Зawahiriја. Први пут је посетио Софију септембра 1994. год. боравећи тамо као Mohammed Hassan Ali. Француски, египатски и швајцарски пасоши су носили име Amin Othman, док је њемачки (бр. 513116) био на име Sami Mahmouda. Након што је пропао покушај атентата на египатског предсједника Мубарака 1995. год. који је он организовао, Zawahiri је премјестио штаб из Женева у Софију. Бугарска је те године постала веома важна за планове исламиста, јер је хапшење Faud Talat Kassima показало да је хрватска полиција постала непоуздан савезник упркос значајном миту инвестираном у локалну криминалистичку службу. Исламски терористи су објавили своју присутност у Бугарској 20. новембра 1995. год. кад је један од њих извршио напад на египатску амбасаду у Софији као упозорење египатској влади да не забада нос у послове исламиста у Бугарској. Главна мисија Ауман ал-Зawahiriја је била да успостави терористичку и обавјештајну инфраструктуру за инфилтрацију на Косово и Метохију и Македонију, као и план за надгледање и извођење могућих терористичких акција против међународних снага у Босни. Овај центар тренутно води његов брат Зауман.

Терористачка инфраструктура у Албанији је креирана 1994. год. када је сам Осама бин Ладен посетио ову земљу са пуном дозволом Сали Берише и албанске обавјештајне службе. Ова терористичка инфраструктура, са осовином Италија-Босна-Бугарска-Албанија је била разлог за бригу почетком 1997. год. када су талијанска и босанска мрежа под командом Ауман Ал-Zawahiriја, покушале атентат на Папу. Послије су се проширили на Косово и Метохију и Македонију, гдје су дали значајан допринос порасту албанског тероризма. Њихова сила и гнусност на Балкану Европи је постала очигледна за вријеме напада у Америци, 11. септембра 2001. године. Данас је преко 400 босанских држављана осумњичено за везу

45 На територији Босанског Брода, данас Српског Брода, је оперисала Ханцар дивизија од 26. марта. 1992. год. Овај град је од велике важности за муслиманске фундаменталисте, не само географски него због чињенице да је једина рафинерија нафте смештена у овом граду.

са Ал Каидом и они су под истрагом. Амерички истражитељи би требали показати посебан интерес за четири бивша члана Ел-муџахида, Алжирца Lionel Dumonta, Hamid Amicha и Karim Said Atmaniја као и за суданца Zahair Handala. Hamid Amich и Karim Said Atmani су дошли у Босну 1995. год. из Канаде и обадвојица су добила пасоше у Зеници. Према обавјештајним изворима Lionel Dumont је виђен са шест Арапа на територији зеничке општине октобра 2000. год. За Lionel Dumonta, званог Хамза, који се оженио ћерком Салиха Јашаревића са мјестом боравка у Риједи, је речено да је починио неколико убистава и пљачки и борио се у муџахединским јединицама под именом Iman ben Jusuf Arfaj. Tarik Kabava је британски држављанин либијског поријекла, члан одреда "Ел-муџахид" и за њега је речено да је био британски шпијун.

Убрзо након хапшења, француска влада је тражила изучење Lionel Dumonta и Moulud Boghelana који су, као убијени Zeferini Biniam, припадали једној од ћелија алжирске терористичке организације GIA. Истрага у Босни у корист Француске је спровођена од стране најбољих експерата за тероризам. Управо прије изручења, Лионел Думонт је наводно побјегао из затвора у Сарајеву, али је прилично јасно да је смакнут. Boul bair Salih (1971) из Алжира, који се борио у муслиманској војсци од 1994. год. под именом Abu Musab Talal је ухапшен у Тетову крај Зенице крајем октобра 1997. год. Други човјек, кажњен због неких ситних прекршаја, је Khaled al Seif кога су звали Abu Sulejman al Meki (1966. Мека) из Саудијске Арабије је остао у кампу Бочиња. Јавности је постало познато и име Nabila Ali Hel звани Abu Yemen (1977) из Јемена, члана одреда "Ел-муџахид", који је био рањен у борбама у Паљенику код Завидовића. Различити прекршаји и злочини су повезани са именом Latifa Buseta званог Salahudin (1969) из Туниса, Saliha Nidala званог Nacim из Јемена и Omara Halila званог Abdela који је оптужен за рушење католичке цркве у Доњем Путићеву код Травника...

Имао сам прилику, нажалост, да као њихов заробљеник сазнам мотиве за њихов долазак из арапских земаља - рекао је Србин из централне Босне чије тијело има неизбрисиве трагове арапске сабље - Видио сам да се сваки дан повинују само закону цихада. Дошли су у великом броју и моћно наоружани искључиво за своје личне интересе, а не да помогну муслиманима. Циљ њихове борбе је побједа ислама на цијелој планети а не само у Босни⁴⁶.

46 Мирослав Тохол, "Муџахедини у Босни"

Сљедеће групе исламиста у Босни су наведене због могуће повезаности са тероризмом:

- Elbard Bosnia (Слободна Босна), ГШ у Зеници, у сарадњи са бившим муџахединима и муслиманским екстремистима;
- Wahhabis - вјерска организација регистрована 1995. год. основана у Судану и Саудијској Арабији; посебно је активна на подручју Велике Кладуше гдје је води Осман Галијашевић. Он је озлоглашен због изјаве "Запад може заборавити на пријетње са Истока. Права пријетња је зелена боја ислама";
- Црвена Ружа - постоје докази о умјешаности са Хамасом; АИД директно управља са њом и њени чланови су одговорни за неколико покушаја убиства Фикрета Абдића; нови чланови су регрутовани са Исламске Академије у Бихаћу и Исламске школе у Цазину;
- Зетра - дјелује на подручју Цазина и повезана је са неколико напада на политичке противнике СДА странке
- Патриотска Лига - је регистрована као политичка партија на почетку рата у Босни; Патриотска Лига је у ствари састављена од неколико јединица босанских ратника. Јединице под њом се састоје углавном од бивших ЈНА официра који су муслимани. Наводно, почетком 1991. год. Патриотска Лига је започела прикривено наоружавање муслимана на подручју Мостара, заједно са Хрватском. Истовремено муслимански борци су тајно слати у Хрватску на обуку Министарства унутрашњих послова (МУП), специјалних снага у Ракитју (база 1. гардијске бригаде), Лучко (база АТЈ Лучко) и Кумровец. Од априла од септембра 1991. год. неколико група од 15 - 20 људи су наводно послате у Либију на терористичку обуку. Према томе, кад је започео рат у Босни, сматра се да је Патриотска Лига имала 98.000 обучених војника, спремних за борбу који су вођени из девет регионалних и 103 општинска штаба (укупно 109 општина у Босни).
- "3 до 9" - екстремистичка исламска организација чије име алудира на замјену хришћанског тројства са девет светих симбола ислама.
- Актив исламске омладине - њен босански координатор је Аднан Пезо из Зенице. Има своје огранке у свим већим градовима Босне и вјерски

простор у Пландишту код Илице, чији је вођа Sead Abdulrahman Kalabis, чије је псеудоним Abu Sadid;

- Удружење муслиманске омладине - омладинска група екстремне муслиманске организација Млади Муслимани, и чувари традиција муџахедниске јединице El-Faith која има ГШ у Старом граду у Сарајеву;
- Namas Turabe - екстремистичка организација у Горажду;
- Исламски Ратници - домаћа екстремна милиција у Какњу;
- Фараони - милиција основана у септембру 1996. год., ради у ћелијама од троје или петоро;
- Орићева милиција - радила до средине 2001. год. под командом Насера Орића, осумњиченог за ратне злочине у Сребреници. Орићева милиција је базирана у Тузли и састављена од оних муслимана који се сматрају несталим у Сребреници. Данас сви они имају лажне идентитете;
- Црни Лабуд - милиција, њени чланови су радили као обезбјеђење високо рангираним СДА званичницима, има их око 600;
- Специјална јединица АИД-а "Славуји", блиско повезани са терористичким групама, били су организовани дуж линије иранске обавјештајне службе.

Тренутно је пажња на свијет тероризма фокусирана на 11. септембар 2001. год, нападе на Америку и рат у Афганистану који још, како изгледа, није завршен. Међутим, то не би требао бити узрок смањеном нивоу приправности за тероризам на Балкану. Јасно је да ова терористичка мрежа користи све методе конвенционалног и неконвенционалног вођења рата, нарочито субверзије. Такође је јасно да организовани криминал одговара терористичким циљевима као један од начина да се дође до фондова за терористичке активности. Чак ни хапшење или елиминација Осаме Бин Бадена у Афганистану неће много промјенити свјетску инфратструктуру тероризма, јер она сада укључује многе центре и факторе исламског тероризма, повезане са центрима финансијске моћи, тајним службама и великим кријумчарским операцијама. Све то треба бити елиминисано да би се уклонила опасност од исламског тероризма.

Терористи сами по себи нису највећа опасност. Многи буду ухапшени прије завршавања њихових мисија, док су многе мисије незграпно планиране и лоше изведене. Али сам терориста је потрошна и лако замјењива роба. Права опасност

је у фанатизму и спремности комплетне терористичке мреже да досљедно буде ангажована у насиљу.

Други који су важни за функционисање исламске фундаменталистичке групе у Босни:

- Незим Халиловић, khattab (имам) у џамији "Краљ Фахд" у Сарајеву, финансираној од Саудијске Арабије, је сигурно неко ко није радио само на промовисању Wahhabi вриједности него и на популизацији Талибана у Босни. Овај човјек има много присталица који су добро опскрбљени и за идеолошке активности и наоружани за терористичке подухвате. Он је добро познат по својим везама са фундаменталистима на Средњем Истоку и у САД.
- Мурис Ђуџић, представник "Активна исламске омладине", организовао серије тајних акција против не-муслимана. Ова организација има најважнију улогу у организовању "успаваних" ћелија и покрића за чланове Ал Каиде.

Њујорк, Сједињене Америчке Државе - неке прогнозе

У Сједињеним америчким државама постоји страх од самоубилачких носилаца заразних болести, терориста који се намјерно заразе са заразним болестим које се лако преносе у великим градовима путем додира, даха и тјелесних излучевина. Велике богиње, куга и ебола су само неке од застрашујућих помора о којима је упозорио Центар за инфективну контролу и превенцију. Иако нема доказа о било каквом промишљеном преносиоцу за сада, ово је прилика да подсетимо људе о каквој опасности се ради и подсетимо љекаре шта да раде ако се икад деси оваква ситуација. Нарочито алармантна је опасност од ботулизма јер ботулизам токсин (ботокс) је један од најопаснијих познатих отрова. Веома мале количине bacillus botullinus укапане у водовод, складишта хране и слично могу проузрочити катастрофалне посљедице.

Љекари упозоравају на опасност од плућне куге, против које нема ињекције. Неколико антибиотика су ефикасни само ако се узму дан након испољавања

симптома. Симптоми се појављују у року од шест дана најкасније и имају карактеристике грознице, главобоље, слабости и искашљавања крви. Експерименти држава које су ван контроле САД су посебан предмет са којима се суочава америчка обавјештајна служба. Један од водећих совјетских истраживача биолошког оружја Kanatyan Alibekov, сада Кен Алибек, тврди да је разарујуће ново биолошко оружје развијено у потпуној тајности; оно разара нервни систем дјелујући на бази био - регулатора. Амерички научници наравно знају да таква истраживања у малим приватним лабораторијама у другим земљама не могу бити контролисана или прегледана.

Посебна опасност је могућност ограничене нуклеарне катастрофе узроковане малим нуклеарним главама. Незванични податак показује да су јуна 1997. год. Иран и Осам бин Ладен успјели да прокријумчаре неколико мањих нуклеарних уређаја у САД. Ова информација постаје чак више застрашујућа ако узмемо у обзир да су чланови недавно преметане "добротворне организације" *Benvolonce International*, уз то што су били блиски сарадници са Бин Ладеном, откривени да раде на набавци уранијума за потребе Ал Каиде: *Mohammed Bayazid*, кључни добављач уранијума, *Mohamad Jamal Khalifa*, Бин Ладенов рођак и један од учесника напада на Свјетски Трговачки центар 1993. год, *Wali Khan Amin Shah*, кључни вођа терористичких напада против САД на Филипинима. Сви они су били или чланови споменуте "добротворне организације" или су имали приступ њеним фондовима. Непотребно је рећи да су сви они провели неко вријеме у Босни захваљујући чврстој Ал Каидиној мрежи. Та мрежа још увијек постоји и досеже до највиших инстанци владе⁴⁷.

Крајњи циљ исламских фундаменталиста је поклопити САД. Према неким информацијама, оригинални план има неколико компоненти. Један од најважнијих је умножити муслиманску популацију до 2010. год. на територији САД. Процјена је да би број муслиманског становништва постао три пута већи него што је сад. Један од пројеката је установити Муслиманско Село као тест за будуће тежње исламских фундаменталиста да пренаселе САД. "Dar al Islam" рад је започео са састанком амерички васпитаног индустријалца са муслиманом рођеним у САД код Ђабе у Меки. Њихов првобитни сан је био да успоставе Муслиманско Село као излог за ислам у Америци. Изабран је Сјеверни Нови Мексико као инспиративна локација. Одабран је познати свјетски египатски архитекта *Hassan Fathi*.

47 у додатку има шест графичких приказа глобалне мреже исламских фундаменталиста, укључујући релације између САД, Бин Ладена и БиХ

"Али, како се изградња настављала, постало је јасно да Село узорних муслимана не може бити направљено. 1989. год. започели смо поново разматрати наше методе. 1991. год. анкетирали смо муслимане и одржали састанак националног вођства да процјенимо и одредимо приоритете исламског рада у Америци. Резултати су помогли да разјаснимо наше циљеве. Продали смо нешто земље и створили задужбину за програме. Задржали смо 1600 јутара који окружују џамију и медресу као и болнички комплекс који се одвојено водио као и гостиона. Медреса је кориштена као конференцијски и центар за повлачење. 1995. год. отворили смо извршне канцеларије у Washington DC Metropolitan. "Dar al Islam" сада наглашава едукацију у ширем смислу. Наши програми у центрима за повлачење и широм сјеверне Америке дијеле са америчким људима сазнања ислама и шта он нуди да се поново успоставе вриједности сажаљења и правде за наше друштво.⁴⁸"

48 Ислам у Америци "Дар ал Ислам" је непрофитна едукативна организација

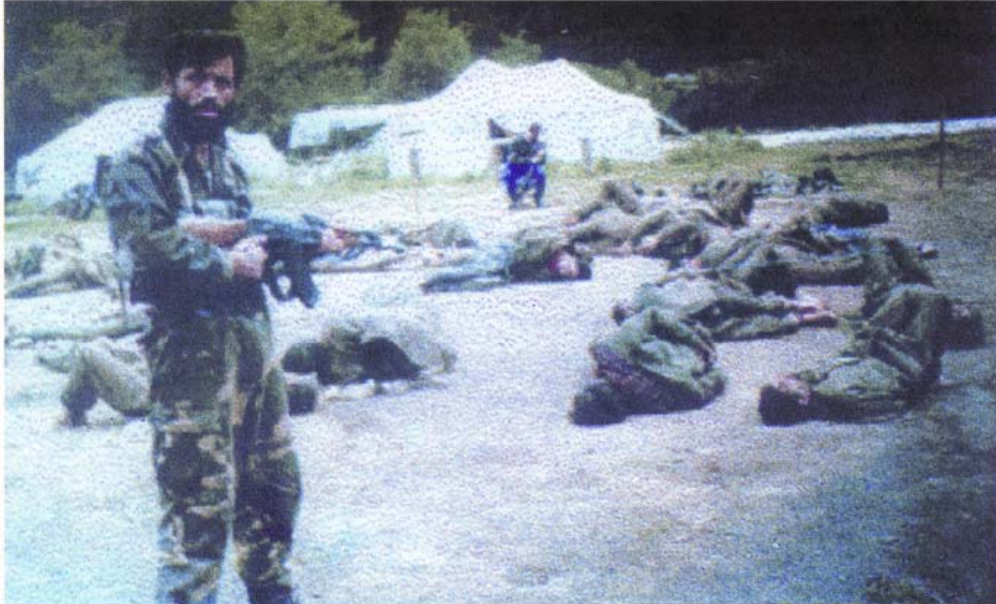
ЗЛОЧИНИ КОЈЕ СУ
ПОЧИНИЛИ ИСЛАМСКИ
ФУНДАМЕНТАЛИТИЧКИ ЏИХАД
РАТНИЦИ - МУЏАХЕДИНИ, ЧЛАНОВИ
БИН ЛАДЕНОВЕ МРЕЖЕ АЛ КАИДА У
БИХ

Слика 1. Црни Врх крај Теслића. Члан "ал-Муџахид" јединице држи одсјечену главу Србина Благоја Благојевића. Јединицом је командовао Алија Изетбеговић лично.

Слика 2. Одсјечене главе Благоја Благојевића, Бране Ђурића и Ненада Петковића, послате Алији Изетбеговићу као доказ. За сваку српску главу слиједила је награда.

Слика 4. Припадник муџахединске јединице држи на нишану заробљене везане војнике ВРС у једном од логора.

Слика 4. Стојан Пудић, заробљени Србин којег су окрутно мучили и убили исламски фундаменталисти. Прво су му одсјечени прсти и стопала а онда је му је одсјечена глава.

Слика 5. Новчанице земаља из којих су упућени џихад ратници н састав АРБиХ. Новчанице су пронађене код погинулих припадника муџахединских јединица.

Слика 6. Аудио казете са снимљеним пропагандним материјалом на арапском језику у циљу едукације домаћег становништва и бораца АРБиХ.

Слика 7. Документи погинулих муџахедина припадника АРБиХ

Слика 7. Абу Хамза - један од хероја муџахедина испред одликовања које је добио за убијање Срба.

Слика 8. Кувајтски динари које је банка ставила ван снаге пошто је откривена илегална трансакција.

Документи који су у вези са звјерствима
исламских фундаменталиста

Окружно јавно тужилаштво Бањалука

случај #Кт 179/2000

Први дио

Између 1. марта 1992. и 14. децембра 1995. год. Алија Изетбеговић је био председавајући Предсједништва Републике Босне и Херцеговин (РБиХ), на мјесту на које је постављен након општих избора у БиХ, некадашњој републици у саставу Социјалистичке Федеративне Републике Југославија (СФРЈ). Избори су одржани 18. новембра 1990. год. са Изетбеговићем као кандидатом испред етничке муслиманске партије, Партије Демократске Акције (СДА).

У овом временском периоду, користећи службени положај и утицај његове позиције, вођен идејом стварање исламског поретка кроз исламизацију друштва и државе у БиХ, према свом личном схватању ширења ислама, описаном у његовом политичком и вјерском памфлету "Исламска Декларација" 1970. год., која је програм радикалне исламске акције која захтијева де-секуларизацију муслимана, поновно наметање ислама и стварање и експанзију исламске државе; судећи да су околности у оквиру СФРЈ и у свијету повољне за његове идеје; одлучивши да постигне циљ по сваку цијену, он је предузео активности намјеравајући да програм спроведе у стварност. Створио је "Патриотску Лигу" и организације састављене од милиције и парамилитарних јединица као што су "Зелене Беретке" и "Босна", као и свете ратнике (муџахедине). Путем ових организација, он је у БиХ увозио наоружање набављено у иностранству и дијелио га кроз окружен организације партије СДА у Горажду, Сарајеву, Вишеграду, Фочи (Србиње), Брези и другим градовима. Друго оружје је набављано из полицијских и војних складишта у БиХ која су била под контролом Изетбеговићевих сљедбеника. Све ове милицијске и парамилитарне јединице - "Зелене Беретке", муџахедини, резервна полиција и Територијална Одбрана БиХ (ТОБиХ) су касније интегрисане у "Армију Републике Босне и Херцеговине" (АРБиХ), у којој су доминирали муслимани.

Истовремено, Изетбеговић је створио савезништво са етничким и политичким организацијама босанских Хрвата а њихова полиција и милиција организације сличног карактера.

Посматрајући Србе у БиХ као препреку за стварање исламске државе; намјера о дјелимичном истребљењу Срба у БиХ и спрјечавање њиховог права на само

- одређење, са започињањем непријатељстава према Србима, супротно члану 1-7 Конвенције о геноциду и Женевске конвенције из 1949. год. као и Протокола I и II од ових Конвенција из 1977. год., он је наредио и отворено охрабривао своје војне и полицијске јединице да систематски прогањају српске политичке и интелектуалне вође и српско становништво у цјелини; или, знајући шта ће се десити или шта се већ десило, намјерно није предузео ништа да их заустави или казни починиоце. Он је наставио да охрабрује такве акције, постављајући свој циљ о стварању исламске државе изнад свих међународних конвенција, закона и обичаја рата.

Повреда члана 1-7 Конвенције о геноциду и Женевске конвенције из 1949. год. укључујући Протоколе I и II из 1977, год. стоји:

Горе споменуте полицијске и војне формације:

а) У градовима и мјестима под њиховом контролом, они су убијали Србе и силовали српске жене; пљачкали и експропријалисали српску имовину; незаконито иселавали Србе из њихових домова; незаконито Србима окончавали радни однос; регрутовали Србе у радне групе које су обављале напорне физичке послове на линијама фронта, што је узрочило много мртвих; и користили медијска средства под њиховом контролом, константно, систематички и страшно проглашавајући цијело српско становништво криминалцима и издајницима, позивајући на њихово истребљење.

За усађивање додатног страха у преосталој српској популацији, славили су наводно јунаштво својих јединица, а посебно добровољаца из страних земаља (Афганистан, Судан, Алжир, Египат и друге), "муџахедина", светих ратника, регрутованих и довођених у БиХ путем широког спектра међународних терористичких организација (Ал Каиде, чији је лидер Осама бин Ладен лично посетио Сарајево 1993. год., GIA-е итд.) Присутност ових добровољаца је легализована 1. августа 1992. год. предсједничким декретом Алије Изетбеговића, проглашавајући Армију БиХ законитом. Закон је спецификовао да се за вријеме ратног стања, особе који нису држављани БиХ могу придружити АРБиХ. Друга предсједничка одлука Изетбеговића, датирана 14. априла 1993. год. је одобрила давање официрских чинова не-држављанима. Муџахедински добровољци су према томе инкорпорисани у регуларне јединице АРБиХ, а командири ових јединица (нпр. Мехмед Алагвић, Енвер Хаџихасановић, Сабахудин Махмуљин, Шериф Патковић, Амир Кубура, Халил Брзина итд.) су брже унапређивани и слављени као хероји.

Срби који су живјели у подручјима гдје су дјеловале овакве јединице, схвативши да су настале околности немогуће за наставак живота су масовно

напустили своје домове и имовину. Ово је довело до радикалног смањења броја Срба који живе у Сарајеву, Бреза, Мостар, Коњиц, Купрес, Дувно, Ливно, Бихаћ, Бановићи, Завидовићи, Високо, Тешањ, Сребреник, Тузла, Зеница, Травник, Олово, Маглај, Лукавац, Какањ, Градачац, Горажде, Грачаница, Доњи Вакуф, Бугојно, Сански Мост и други градови, остављајући мање од 50.000 Срба у подручју гдје их је 500.000 живјело прије рата.

Горе поменуте војне и полицијске формације су такође досљедно инфилтрирали нападаче и саботере у Републику Српску, који би починили масовна убиства српских цивила у градовима које би привремено окупирали без икакве војне потребе и након тога спалили градове. У овом маниру, они су побили неколико хиљада цивила у привремено окупираним подручјима Саве и долине Дрине (општине Горажде и Сребреница), као што су Милићи, Братунац, Скелани, Зворник, Вишеград, Чајниче, Србиње, Калиновик, Трново, Хан-Пијесак, Соколац и Невесиње. У сврху утјеривања страха српском становништву, ова масовна убиства су почињена са посебном окрутношћу, кроз одрубљивања глава, жртвовања и разбијања глава жртвама са тупим предметима. Егзекуције су претходиле тортури, одсјецању дијелова тијела и вађењу очију. У подручјима привремено или трајно окупираним овим полицијским и војним формацијама, српско становништво је истјерано са преко 1200 локалитета, од којих је 650 потпуно спаљено или уништено на други начин.

б) Оснивали су кампове на територији БиХ коју су контролисали и гдје су затварали цивиле. Кампова и затвора је било на преко 400 локација: преко 80 на Сарајевком региону, преко 60 у Херцеговини, преко 30 на регији Купрес-Ливно, преко 15 на подручју Цазина, преко 40 у долини Саве, преко 60 у сјевероисточној Босни, преко 20 у долини Дрине, преко 35 у централној Босни и преко 35 у региону Травник-Бугојно. Најозлоглашенији је био "Силос" у Тарчину, Централни затвор и касарна "Виктор Бубањ" у Сарајеву, "Мусале" и "Челебићи" у Коњицу, централни затвор у Тузли, главни казнени затвор и "Дом ЈНА" у Зеници, "Млинска индустрија" у Модричи, Доњи Рахић и Горњи Рахић у Брчком, "Долац" у Травнику, "Дретел" код Чапљине, "Крупа" у Пазарићу, касарна "Ахмет Фетагић" и "Мајевица" у Високом, "Иван Горан Ковачић" гимназија у Ливну итд. Овдје је на хиљаде Срба систематски хапшено и илегално затварано на дужи период, без суђења или војне потребе. Услови у овим камповима су били нехумани; затвореници су физички и психички злостављани од војног и полицијског персонала одговорног за кампове. Многи Срби су убијени или повријеђени. Жене затвореници су одмах силоване или одвођене да буду силоване на другим локацијама. Када храна није била задржана, била је неадекватна, што је водило до бројних

смрти од глади. Није било медицинске помоћи или је била минимална. Услови за живот су били нехигијенски. Затвореници су размјењивани за ратне заробљеника АРБиХ и кориштени као принудни радници или као људски штитови.

(.....)

Војне и полицијске формације које су починиле ове злочине су биле по контролом Алије Изетбеговића, који је био званични главни командант ових формација као Председавајући Председништва БиХ. Он је такође имао потпуну ефективну контролу над њима, јер је утицај других чланова Председништва, са изузетком Ејупа Ганића, постао незнатан и заиста непостојећи са војним и полицијским формацијама.

Алија Изетбеговић је обавјештен о овим активностима, јер је он био у директној вези са војним командантима и директно им издавао наредбе заобилазећи ланац командовања АРБиХ. Он је имао срдачне односе са члановима муџахединских добровољачких формација, које су укључивале познате међународне терористе (као што је Абу Ал-Ма'али). Примио је специјалне полицијске извјештаје које други чланови Председништва нису видјели. Не искључујући могућност посјета другим камповима, зна се да је он лично обилазио "Челебић" камп у Коњицу и касарну "Виктор Бубањ" у Сарајеву. У бројним случајевима, користио је хеликоптерски аеродром у Тарчину, смјештеног поред "Силос" кампа гдје су српски затвореници били присиљени на тежак физички рад под нехуманим условима. Он је примио извјештај Међународног Црвеног крста о ситуацији у камповима. Примио је неколико писаних меморандума од Хариса Силајдића, упозоравајући га на услове у "Силосу" и захтијевајући затварање кампа. Такође је информисан од стране Јована Дивјака о прогону Срба у Сарајеву и приватним затворима за Србе у том граду. Мирко Пејановић и други чланови Председништва су много пута тражили да Председништво осуди прогон српских цивила у Сарајеву и другим мјестима. Медији из Републике Српске, доступни на подручју Сарајева - радио, ТВ и други - су такође често извјештавали о злочинима против цивила. Алија Изетбеговић је и тада игнорисао све информације, упозорења и захтјеве.

Десетине хиљада копија памфлета насловљеног "Упутства муслиманском борцу" су штампана и дијељена на територији БиХ. Преко 20,000 је подијељено само јединицама 3. Корпуса АРБиХ у чијем је саставу била 7. Муслиманска брдска бригада. Ово су изводи из памфлета.

"Муслимански борац ће послушати свог врховног командира, и само онда његов претпостављени официр" (...) "поштујући то, забрањено је убијање жена, дјеце и свештенства који немају удјела у рату и који не помажу непријатељу директно или

индиректно. Забрањено је уништавање других вјерских или културних објеката, убијање стоке или уништавање усјева и засада." (...) "Ово су општа правила којима се сви борци морају повинovati. Међутим, ако официри просуде да ситуација и општи интерес захтијевају другачије, сви борци су дужни послушати официра. Ако официр више команде одлучи да је у интересу одбране наших људи и виших циљева умјесно спалити одређене објекте, усјеве или шуме, онда је то дозвољено." (...) Такође, војна команда има право да одлучи да ли је корисније по општи интерес да се пусте, размјене или убију непријатељски ратни заробљеници."

Неколико од горе побројаних злочина су почињени од стране добровољаца "муџахедина", чланова 7. Муслиманске брдске бригаде или других чланова 3. корпуса АРБиХ.

Чланови Предсједништва БиХ, Нијаз Дураковић, Татјана Лјујић - Мијатовић, Мирко Пејановић, Стјепан Кљујић и Иво Комшић су се обратили јавности са коминикеом - али тек након 30. јануара 1995. год. - да чак ни као чланови Врховне команде АРБиХ нису одговорни за идеолошку злоупотребу вјере у војсци, али да се овај процес дешавао у одређеним јединицама АРБиХ упркос њиховим упозорењима.

Између 1992. и 1995. год. вјерски и политички памфлет насловљен "Исламска декларација" је штампан у десетинама хиљада примјерака и дистрибуиран АРБиХ и полицијским јединицама и државним институцијама.

Алија Изетбеговић је потврдио да се не може порећи неколико догађаја овдје, описаних у његовим мемоарима "Сјећања" (ТКД Шахинпашић, Сарајево 2001) који представљају његово виђење догађаја у БиХ прије, за вријеме и послије конфликта.

Други дио

Између 1. марта 1992. и 14. децембра 1992. год. као Предсједавајући Предсједништва РБиХ и врховни командант оружаних снага РБиХ, мотивисан идејом о успостављању исламског поретка, покоравана друштву ислама, стварање исламске државе у БиХ и даљег ширења ислама, према свом схватању ислама, исламског друштва, државе и поретка - као што је подробно описано у његовом памфлету из 1970. год. "Исламска декларација" и одлучан да оствари ову идеју без обзира на цијену, на почетак непријатељства између Срба, Хрвата и Муслимана у БиХ, Алија Изетбеговић је наредио свим оружаним формацијама (војним и полицијским) и отворено охрабрујући их да убијају, муче и понашају се нехумано према ратним заробљеницима, члановима Војске Републике Српске (ВРС), што су

они и радили, супротно Женевској Конвенцији о поступању са ратним заробљеницима.

Организујући штампање и дистрибуцију памфлета насловљеног "Упутства за муслиманског борца" у десетине хиљада примјерака, преко 20,000 их је подијељено само јединицама 3. Корпуса АРБиХ. У поглављу памфлета који говори о поступању са ратним заробљеницима, упуте су да "војна команда има право да одлучи да ли је у општем интересу да ослободи, размијени или убије непријатељске ратне заробљенике"; док "се борци морају повинovati својим официрима", ова послушност је "дата врховном команданту или ономе ко обавља ту дужност". Иако је био информисан о таквим активностима, Изетбеговић је намјерно пропуштао да предузме легалне кораке против починилаца или да их свакако казни. Као резултат, он је створио климу у којој су такве активности сматране дозвољенима па према томе и охрабриване. Он је толерисао такво понашање, јер су по његовом суду, они учествовали у стварању исламске државе. У прилогу осталим случајевима, неке примјери грубог кршења Женевске Конвенције из 1949. год. о поступању са ратним заробљеницима су:

- јуна 1992. год. припадници ВРС Зоран Арсенић, Мића Марић, Ђука Гаврић и Милан Иличић су заробљени код Барева, Јајце. Милан Иличић је одмах убијен, док су остали одведени у затвор у Јајцу и мучени;

- новембра 1994. год. припадници ВРС Ристо Чоловић, Миленко Вујовић, Слободан Пудар, Миљан Радуловић и Мирко Симић су заробљени на Прењу. Одведени су у затворски камп 4. Корпуса у Јабланицу и мучени. Чоловић, Пудар, Радуловић и Симић су убијени један за другим;

- у ноћи између 5. и 6. августа 1992. год. припадник ВРС Саво Суботић је заробљен, мучен и убијен ударцем тупог предмета у главу;

- крајем августа 1992. год. близу релејног торња Троврх (општина Горажде) припадници ВРС Бошко Ласица, Ђоко Ласица, Његош Јело, Којо Вуковић, Будо Тодоровић, Тијо Тодоровић и Ратко Клачар су заробљени и одведени у силос у Копачима (Горажде) и мучени. Под тортуром, Клачар је извршио самоубиство. Остали заробљеници су стријељани;

- 16. октобра 1992. год. у Миремишљу (Вишеград) припадници ВРС Мирко Родић, Горан Тушевљак, Марјан Марковић, Душко Зорић, Милутин Сијаковић, Миро Сијаковић, Милисав Цвркот и Милоје Станић су заробљени, мучени и убијени са ножевима и тупим предметима;

- фебруара 1993. год. у Каменици (Зворник) припадници ВРС Станко Јовановић, Драгомир Јовановић, Зоран Бојановић, Саво Казановић, Зоран Павловић, Славко Тијанић, Зоран Уромовић, Жарко Савић, Миладин Ашчевић, Триша Михајловић, Радомир Радић, Драган Летић, Мишо Ковачевић, Радован Савић, Мића Симић, Ненад Стевановић, Ратко Илић, Бранислав Петровић, Никола Чворић, Горан Пјанић, Драган Јакшић, Марко Милошевић, Српко Лукић, Саво Ђокић, Радислав Мацановић, Радомир Божић, Мићо Тешић, Велимир Јовановић, Милан Продановић и још осам неидентификованих особа су заробљени и мучени. Њихови дијелови тијела су одрезани или поломљени и погубљени су одсјецањем главе или са тупим предметима у главу;

- августа 1992. год. у Новом Шехеру (Маглај) припадници ВРС Симо Тргић и Бранко Цјетковић су заробљени и погубљени;

- 26. маја 1993. год. на врху Ступник (Игман) припадници ВРС Миодраг Мићић, Сретен Зимоња, Раденко Мариловић и Горан Секеровић су заробљени и онда убијени са тупим предметима;

- 23 јануара 1994, у близини Јабланице (Лопаре), припадници ВРС Бранко Антић, Михајло Перић, Стеван Стевановић, Млађен Пупић, Милорад Тешић и Светозар Михајловић су заробљени и погубљени;
- У фебруару 1993, припадник ВРС Перо Божић је заробљен у селу Красно Поље, и погубљен;
- Између 24. октобра 10 новембра 1994, у Остружници, припадници ВРС Душко Станковић, Драго Зец, Божо Ољача, Остоја Боместар, Предраг Грубор, Божо Мијић, Душан Змијанац, Здравко Поповић, Момчило Недимовић, Обрад Ђулибрк, Триво Завишић, Драган Карановић, Радомир Милинковић, Милан Кондић и Радислав Вукобрат су заробљени и погубљени;
- У јулу 1992, у близини Котор Вароша, припадник ВРС Обрен Бубић је заробљен и затворен у селима Соколине, Вечићи и Котор, у безусловним условима без довољно хране и воде. Између 15. и 19. јула 1992, изгубио је 31 кг. У том периоду озљеђиван је ножем и оштрим предметима и над њим је вршена психолошка тортура. У неколико случајева пријеђено му је смрћу.
- 10 јула 1992, у Милошевцу у близини Модриче, припадници ВРС Ненад Јелић, Миленко Благојевић и Благоје Лукић су заробљени и затворени у Бријесници, Грачаници и Тузли. Тамо су малтретирани. У Бријесници, један свједок је видио погубљење заробљеног припадника ВРС Јоргића. Изложени тортури, ускраћивањем хране и воде, пребачени су у школу у Грачаницу с још 14 ратних зар-

обљеника гдје су присиљени да дају изјаву за ТВ да нису малтретирани;

- 12 септембра 1992, припадник ВРС Горан Јурић је заробљен на планини Влашић, одакле је одведен у затвор у Биле Ријеке, Глува Буковића и Мехуриће. Током заробљеништва стално су га тукли стражари и цивили уз њихову дозволу. Осатвљен је без хране и воде у врло тешким условима;
- 2. август 1992. у Мечићима (Калесија), Живојин Стојановић и још 20 припадника ВРС су заробљени. Двадесте од њих су одведени и још данас се воде као нестали. Стојановић је пребачен у сеоску школу у Мечићима, гдје је био изложен тортури ножевима и оштрим предметима. Посљедица су поломљене и оштећене кости;
- 18. јуна 1994., припадници ВРС Златко Благојевић, Бранислав Јеремић и Војислав Бјелошевић су заробљени близу Возућа. Тамо су покрадени, претучени и затворени у затвор у Завидовићима, гдје су стављени у немогуће услове без адекватне хране и воде. Тучени су оштрим предметима, присиљавани да се туку међусобно, сакривани од посјете МКЦК;
- 12 септембра 1995. Божо Јанковић, Велјко Митраковић и још 15 припадника ВРС заробљени су у рејону Возуће. Одведени су у Бановиће и Тузлу, ускраћени за адекватну храну и воду, стављени у неадекватне услове, премлаћивани оштрим предметима и тјерани на тешки рад;
- 28. септембра 1995, припадник ВРС Драган Илић је заробљен у рејону Возућа и пребачен у Лукавац, гдје је премлаћиван оштрим предметима. Послије 17 дана, пребачен је у Тузлу гдје је ускраћиван за адекватну храну и воду, те тјеран на тешки физички рад. 31. јануара 1996, Илић група од затворених припадника ВРС је претучен и спроведена у војно складиште у Тузлу, гдје су остали до 26. фебруара 1996. године и били скривани од представника МКЦК;
- 13. септембра 1995. у близини Возућа, припадник ВРС Давид Келечевић је заробљен и пребачен у Хајдариће крај Завидовића. Тамо је малтретиран којом приликом му је сломљено 11 ребара. Послије кратког испитивања, ускраћена му је медицинска помоћ, упућен је у затвор гдје је поново претучен.
- 15. септембра 1995. припадник ВРС Зоран Драгалјевић је заробљен у рејону Возуће гдје је претучен и пребачен у затвор војне полиције у Завидовићима, гдје је поново тучен;

[четири навода изостављена]

- 17. септембра 1995. у близини Возуће, припадници ВРС Драго Гајић, Миле Гојић, Неђо Вучковић, Лјубомир Шекинић, Радивоје Рачић, Милорад Панић, и Боро Главић су заробљени и стављени под контролу добровољачке "муџахединске" јединице у Гостовиће у близини Завидовића. Били су 15 дана без адекватне хране и воде, а припадници ове јединице су их тукли оштрим предметима;
- [цитат из одломка 3] 21. јула 1995. у Крчевини на планини Озрен, рањени припадници ВРС Гојко Вујичић и Горан Стокановић су заробљени, и с групом заробљених припадника ВРС упућени у добровољачку "муџахединску" јединицу у Гостовиће, у близини Завидовића. Тамо су били изложени тортури с електричним шоковима, ножевима, сабљама и оштрим предметима. Вујичић је погубљен на ритуалан начин. Послије 33 дана у овом логору без медицинске помоћи Стокановић и остали заробљени су пребачени у затвор у Зеницу;
- 21. јула 1995. године у Крчевинама на планини Озрен, припадници ВРС Вико Аксентић, Бранко Сиканић, Велибор Тривићевић, Крсто Маринковић, Петко Марић и још неколико бораца су заробљени. С још два рањена припадника ВРС пребачени су у Гостовиће, у близини Завидовића, у логор добровољачке "муџахединске" јединице. Остављени су 30 дана без адекватне хране и воде, тучени батинани до смрти. Заробљени рањени припадник ВРС Гојко Вујичић је ритуално обрађиван као и неколико његових субораца. Остали су пребачени у затвор у Зеницу гдје су били физички и психички малтритирани, без адекватне хране и воде и хигијенских услова.
- Током септембра 1995. године у рејону планине Озрен, "муџахедини" добровољци су заробили припаднике ВРС Ненада Шипка, Драгомира Драгојевића, Марјана Радовановић, Душана Станојевића, Станка Николића, Славка Тодоровића, Милована Тодоровића, Станка Чолића, Милана Медаковића, и Боголјуба Илић. Они су им одрезали главе и друге дијелове тијела. Ови, као и слични поступци нису процесуирани.

Између јула и септембра 1995. у рејону планине Озрен и Возуће, већи број припадника ВРС (за неке још нису познати подаци) су заробљени и смјештени код "муџахединских" добровољаца, који су им поломили ноге, и погубили их на ритуалан начин одсјецањем главе сабљом. Према распложивим подацима на овај начин погубљени су: Војо Благојевић, Добривоје Николић, Милан Шипка, Ђорђе Блашковић, Чедо Петровић, Драго Његомировић, Драган Давидовић, Јован Ђорђић, Боро Марковић, Мирослав Кнежевић, Ђуро Ловрић, Милан Предић, Евгеније Васиљев, Витомир Станић, Слободан Јелисић, Слободан Иванчевић, Драго Вујић и Драго Јањић.

Из приложених доказа (приложена листа доказних материјала) ... Слиједи да оружане снаге АРБиХ, у стицају са другим случајевима нису искључене од кривичног гоњења, имају:

(слиједи пет страна у којима се понављају горе изнесене оптужбе)

заробљени припадници ВРС, који су углавном касније погубљени, су претходно били подвргнути окрутном поступању (одсјецање дијелова тијела, паљењу, фрактури зглобова, копању очију, итд.). Они су убијани на окрутан и језовит начин: обезглављивани, имали смрсане главе, пререзаних вратова, итд. Њихова мртва тијела су касније сакаћена;

Војне и полицијске снаге које су починиле ова свирепости су биле под директном контролом Алије Изетбеговића, који је уједно званично и практично контролисао ове снаге као Предједник Предједништва БиХ и главни командант. Утицај других чланова Предједништва, са изузетком Ејупа Ганића је био незнатан и у војним питањим непостојећи;

Алија Изетбеговић је био информисан о овим активностима, јер је знао сва војна питања;

Починиоци наведених злочина никад нису кажњени;

Штампање и дистрибуција памфлета "Упутства за муслиманског борца", је организовано на територији под контролом АРБиХ, од којих је преко 20,000 је подијељено само јединицама 3. Корпуса АРБиХ у чијем је саставу била 7. Муслиманска брдска бригада. Памфлет садржи сљедеће инструкције: "Муслимански борац ће послушати свог врховног командира, и само онда његов претпостављени официр" (...) "Ислам забрањује убиства или мучење заробљеника" "Ово су општа правила којима се сви борци морају повиновати. Међутим, ако официри процијене да ситуација и општи интерес захтијевају другачије, сви борци су дужни послушати официра. Ако официр више команде одлучи да је у интересу одбране наших људи и виших циљева умјесно спалити одређене објекте, усјеве или шуме, онда је то дозвољено." (...) Такође, војна команда има право да одлучи да ли је корисније по општи интерес да се пусте, размјене или убију непријатељски ратни заробљеници."

Дио регуларних јединица АРБиХ су биле добровољне "муџахединске" формације, састављене од страних нација регрутованих и доведених у БиХ путем разних организација, укључујући међународне терористичке мреже (као Ал Каида Осаме бин Ладена, који је лично посјетио Сарајево 1993. год., алжирска

ГИА (Оружана исламска Група) и друге) и пасошима изданим у БиХ дипломатским и конзуларним представништвима у иностранству;

Неке од наведених свирепости су биле почињене од стране чланова добровољних "муџахединских" јединица;

Присуство "муџахединских" добровољаца је легализовано и озваничено 1. августа 1992. год. предсједничким одлуком Изетбеговића, проглашавајући Армију БиХ законитом. Закон је спецификовао да се за вријеме ратног стања особе које нису држављани БиХ могу придружити АРБиХ. Овај закон је амандман на други Изетбеговићев предсједнички декрет од 14. априла 1993. год. у којем је одобрио давање официрских чинова не-држављанима за вријеме ратног стања;

Матица јединице "муџахедина" у БиХ је била 7. Муслиманска брдска бригада, која је била дио 3. Корпуса АРБиХ. 1993. год. ова јединица је церемонијално уручила Изетбеговићу повељу проглашавајући га почасним командантом 7. Муслиманске брдске бригаде;

Алија Изетбеговић је директно издавао наредбе овој јединици, на овај начин заобилазећи ланац команде, и остајући у срдачним односима са "муџахединским" добровољцима међу којима су били међународно познати терористи (као што је Abu Al-Ma'ali);

Чланови Предсједништва БиХ, Нијаз Дураковић, Татјана Лјујић - Мијатовић, Мирко Пејановић, Стјепан Кљујић и Иво Комшић су се обратили јавности са комиником - али тек након 30. јануара 1995. год. - да чак ни као чланови врховне команде АРБиХ нису одговорни за идеолошку злоупотребе вјере у војсци, али да се овај процес дешавао у одређеним јединицама АРБиХ упркос њиховим упозорењима.

1970. год. Алија Изетбеговић је штампао вјерски и политички памфлет: "Исламска Декларација - Један програм исламизације Муслимана и муслиманских народа" у чијем уводу је изјавио:

Декларација коју данас предајемо јавности није никаква лектира, која странцима или онима који сумњају треба доказивати супериорност Ислама над овим или оним системом, овом или оном групом идеја.

Она је упућена Муслиманима који знају гдје припадају и који у свом срцу јасно осјећају на којој страни стоје. За такве ова декларација представља позив да извуку неопходне конзеквенце о томе на што их та љубав и припадност обвезује.

Читав муслимански свијет налази се у стању вријења и промјена. Ма какав буде изгледао овај свијет пошто ове промјене направе први улазни круг, једно је сигурно: он неће више бити свијет из прве половине овога вијека. Епоха пасивности и мировања прошла је заувјек.

(...)

У овом погледу декларација не садржи идеје које би се могле сматрати потпуно новим. Она је синтеза идеја које се све чешће чују на разним странама и које имају приближно опћу важност у свим дијеловима муслиманског свијета. Ипак, њена новост је у томе што тражи да се с идеја и планова пређе на организирану акцију за њихово остварење.

Борба за нове циљеве не почиње данас. Напротив, историја ове борбе већ позна своје шехиде и исписане странице о страдањима и жртвама. Ипак, то је особно жртвовање изразитих појединаца или храбрих малих група у судару с моћним силама цахилијета. Величина проблема и тешкоћа, међутим, захтијева организирану акцију милијуна.

У самој Декларацији Изетбеговић изјављује сљедеће тезе:

Историја показује јасну чињеницу: Ислам је једина мисао која је могла узбудити машту муслиманских народа и остварити код њих неопходну мјеру дисциплине, инспирације и енергије. Ниједан други идеал, стран Исламу, није никада успио остварити блио какав ефекат од значаја ни на пољу културе ни на пољу државе. У ствари, све што је у историји муслиманских народа велико и вриједно спомена, створено је под знамењем Ислама. Само неколико хиљада истинских исламских бораца присилило је Енглеску да се педесетих година овога вијека повуче из Суеза, а удружене војске арапских националистичких режима већ по трећи пут губе битку против Израела. Турска као исламска земља владала је свијетом. Турска као еуропски плагијат представља трећеразредну земљу, каквих има још стотину на свијету.

(...)

Народ, као и појединац, који је прихватио Ислам неспособан је да након тога живи и умире за било који други идеал. Незамисливо је да се Муслиман жртвује за било

каквог цара или владара, ма како се он звао, или у славу неке нације, партије или чега сличног, јер по најјачем исламском инстинкту он у овоме препознаје једну врсту безбоштва и идолатрије.

На територији БиХ, између 1992. и 1995. год. "Исламска Декларација" је штампана у десетине хиљада примјерака и дистрибуисана војним и полицијским јединицама;

Алије Изетбеговић је цитирао неколико горе наведених изјава као неоспориве у својим мемоарима "Сјећања" (ТДК Шахинпашић, Сарајево 2000) које рефлектују његово виђење догађаја прије, за вријеме и након конфликта.

Допунске чињенице

Босна и Херцеговина је била конститутивна јединица Социјалистичке Федеративна Републике Југославије, према Уставу СФРЈ из 1974. год.

18. октобра 1990. год. одржани су општи избори у БиХ. Већина бирача је изабрала представнике СДА, СДС-а и ХДЗ-а, дајући тим трима странкама укупно од 202 мјеста у Скупштини БиХ, а све друге странке су имале 38 мјеста.

На сједници Скупштине БиХ одржаној 15. октобра 1991. год. посланици СДА и ХДЗ-а су усвојили Меморандум о Суверенитету БиХ, након чега су српски (СДС) посланици напустили сједницу.

24. октобра 1991. год. српски посланици Скупштине БиХ су основали Српски Скупштину БиХ.

9. и 10. новембра 1991. год. одржан је референдум босанских Срба да се одлучи питање останка у југословенској федерацији; 96% Срба у БиХ је гласало да остане у Југославији.

Иако су резултати јавно обзнањени, Кабинет БиХ и Скупштина БиХ (без српских представника) су 20. децембра 1991. год. одлучили да затраже званично признање независне БиХ од Европске Уније.

9. јанура 1992. год. Срби у БиХ су прогласили Српску Републику Босну и Херцеговину.

29. фебруара и 1. марта 1992. год. Хрвати и муслимани у БиХ су организовали референдум за независност БиХ, гдје је 63% (односно се на проценат муслимана и Хрвата у БиХ) је гласало за независност. Чак ни овај проценат није представљао двотрећинску већину.

Између почетка августа и 21. новембра 1995. год. и након масовног бомбардовања НАТО авијације, комбиноване снаге АРБиХ, ХВО (Хрватско Вијеће Обране) и Хрватска Армија су започеле масовну агресију на Републику Српску. О овој инвазији, они су етнички очистили подручја Озрена, и западне Крајине насељену готово само Србима. Преко 100.000 Срба је протјерано или убијено из Дрвара, Петровца, Санског Моста, Крупе, Шипова, Мркоњић Града и дијела Бањалуке. Неколико хиљада домова је сасвим уништено и сва имовина протјераних цивила.

Доњи текст је објављен у октобру 1991. год. у магазину "Vox"

ПОЛИТИЧКА ПЛАТФОРМА
МУСЛИМАНСКОГ НАЦИОНАЛНОГ ВИЈЕЋА

Браћо муслимани,

са вашом дозволом и уз Алахову помоћ, Муслиманско Национално Вијеће је постављено да достигне дугогодишњи сан свих Муслимана, да створе муслиманску државу на Балканском полуострву. Историја нас учи да смо ми нација без идентитета, нација без своје државе и нација без свијетле будућности. Увијек су други писали нашу историју, проучавали наше коријене, учили нас шта смо били и шта нисмо. Наше аге и бегови и сад нам говоре: "Још није вријеме. Стрпите се, браћо Муслимани." Колико још, браћо Муслимани? Ако имамо исти поглед да је истина вјечна и и непромјењива а истина је, браћо да је сваки пети човјек на свијету Муслиман и онда то примјените на Балкан. Муслиманско Национално Вијеће у Босни и Херцеговини није основано са помпом као Српско Национално Вијеће у Србу, Книну, Бањалуци и Озрену са слоганом: "Само слога Србина спасава" и Српска Демократска Странка за Хрватску и Босну и Херцеговину. Братунац није одабран за центар овога Вијећа без разлога. То је географски центар Муслимана у Југославији и то подручје још увијек носи екстремно велика обиљежја рата. Дошло је вријеме да се почне са хомогенизацијом Муслимана, као што су то урадили други народи. Шта се постигло након избора? Радници се и даље отпуштају, људи не примају своје пензије, људи су сиромашни и нема напретка. МНВ је овдје да извуче закључке. Један од наших главних задатака ће бити да се успостави Босна и Херцеговина као суверена држава Муслимана и других нација које ту живе. Срби и Хрвати не могу имати двије или три државе а Муслимани питају да ли они имају и једну. Ми ћемо организовати збор за вријеме Бајрама у близини Братунца гдје ћемо позвати Изетбеговића, Зулфикарпашића, Дураковића, Филиповића, Мухића и господин Карацић ће такође бити позван. То неће бити збор на којем ћемо бацати цвијеће, Муслимани ће заузети јасан политички став. Ово је јединствена прилика, сад је вријеме које неће поново доћи и ми ћемо опет остати још увијек подијељени.

ПРИОРИТЕТНИ ЦИЉЕВИ МНВ

Укинути Службу Државне безбједности (СД) Објашњење: Служба Државне безбједности тренутно запошљава 1,062 агента, 90% су Срби.

За Странку Демократске Акције, донијети закон за безусловно расформирање СД

За СДА, да донесу закон о денационализацији да се конфискована имовина врати грађанима Босне и Херцеговине

За Скупштину БиХ, да донесу и започну поступак нацрта новог устава у којем ће Муслиманска нација бити носилац суверенитета.

ДЕКЛАРАЦИЈА СУВЕРЕНЕ РЕПУБЛИКЕ БОСНЕ И ХЕРЦЕГОВИНЕ

Декларација о суверености републике Босне и Херцеговине је основни државотворни акт упућен Муслиманима и свима људима Херцег-Босне, који имају знање и разум.

1. Босна и Херцеговина је суверена држава Муслимана и других народа, дакле матична држава Муслимана на Балканском полуотоку.
2. Сувереност Босне и Херцеговине је недјелјива и земаљска цјеловитост недотакљива.
3. Осамостаљвањем републике Словеније из Југославије, република Босна и Херцеговина одмах проглашава самосталну државу.
4. Муслимански народ носиоц суверенитета Босне и Херцеговине признаје културну аутономију Хрвата, Срба и других народа у Републици Босни и Херцеговини.
5. Одбрамбена питања суверене државе Босне и Херцеговине уређују и њени грађани на бази домовинског родољубља и патриотизма и заједничког суживота.
6. Матична држава Муслимана и других народа републике Босне и Херцеговине уређују национално питање Хрвата, Срба и других народа на бази реципротитета, што је гаранција призната међународним правом за правну државу, људска права и слободе људи.
7. Декларацију суверене државе Босне и Херцеговине изгласавају народи на референдуму природном већином гласова.

ИНИЦИЈАТИВНИ ОДБОР МУСЛИМАНСКОГ НАЦИОНАЛНОГ ВИЈЕЋА

ПОЗИВ

Муслиманско Национално Вијеће позива све Муслимане да дођу на збор у Братунац. Ви сте позвани, браћо Муслимани, да дођете у вашу Муслиманску земљу. УЧИНИТЕ ТО! МНВ ИНИЦИЈАТИВНИ ОДБОР МУСЛИМАНСКОГ Алах вас сачувао

Муслиманско Национално Вијеће је организовано дуж територијалних линија гдје ће према свакоме мјесту гдје живе Муслимани изабрати свог секретара у МНВ. Благовремено чланство у МНВ "садака" и "фитр" (донације добијене задњих десет дана мјесеца Рамазана) за потребе МНВ су гаранције да МНВ ће са вама створити државу Муслимана у данашњој БиХ. А "садака" ће помоћи обезбјеђујући нам шта требамо да одбранимо земљу. Држава настањена Муслиманима Босне и Херцеговине ће бранити интересе Муслимана у другим државама данашње Југославије (Санцак, Косово, Македонија, Црна Гора, Хрватска, Србија). Устаните, браћо Муслимани, има нас доста да постигнемо циљ који Муслимана и онога муслиманске крви неће издати. Овакво вријеме се никада неће поновити. Сада је могућност остварења сна сваког Муслимана, да живи у својој држави. Други искориштавају нашу подјељеност било у политици или у вјери. Нико не може избјећи истину да су данас све нације уједињене, или речено модерним језиком постају хомогенизиране и, наравно, наоружане. Само је наш Муслимански народ ненаоружан. Ни једна разумна особа неће негирати ову чињеницу. У испитивању положаја Муслимана у Југославији данас, ничу питања да ли други народи у Југославији нуде могућност Муслиманима да преживе? Сви данашњи политичари тврде да према Уставу, нација има легитимно право на само-опредјељивање и своју државу. Стога МНВ ради за:

стварање муслиманске државе у оквиру граница данашње БиХ

формирање муслиманских оружаних снага

пуна контрола и одговорност за суверенитет државе настањене Муслиманима и другим нацијама у Босни

стварање демократске и прогресивне муслиманске државе на бази ко-егзистенције са другим нацијама

стварање културних и цивилизацијских темеља за будућност муслиманске државе

стварање услова да национално благо БиХ остане са њеним људима

стварање васпитног система и администрације према принципу већине

Браћо Муслимани, ми можемо имати другачије погледе и што се тиче свих других ствари осим питања државе. Ако се сложимо о овом питању, онда Србијански и федеративни вјечити захтјеви за нашу земљу Босну и Херцеговину ће престати.

ШТА ЋЕ СЕ ДЕСИТИ СРБИМА У ИСЛАМСКОЈ РЕПУБЛИЦИ БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА

Ближи се дан кад ће најављена Исламска Република Босна и Херцеговина бити проглашена. Датум који сваки Муслиман у БиХ и Санџаку жарко ишчекује, јер се већ дуго зна да ће то бити 31. децембар. Постоје неке индиције да би се Срби у БиХ могли успротивити овом историјском догађају. С тим у вези, предузете су одређене мјере које могу бити примијењене ако се српско становништво Босне и Херцеговине не сложи са том идејом.

Сваки поједини Србин мора бити свјестан одговорности за цијелу нацију због његових неконтролисаних акција; казне за почињени злочин ће бити колективне - за једну уништену муслиманску кућу, биће уништено десет српских кућа - за једног мртвог Муслимана, биће ликвидирано 100 Срба - за једног рањеног Муслимана (у зависности од озбиљности ране) 10 - 15 Срба.

Сви Срби ће имати радни дан од 12 сати. Њихове плате ће бити пропорционалне лојалности према свим запосленима а по правилу ће бити плаћени 30% мање него Муслимани који раде исти посао.

Срби ће имати приоритет при отпуштању сувишних радника.

Срби не могу улазити у јавне институције без специјалних пропусница.

Срби ће примати следовање за храну коју ће набављати у специјалним радњама.

Срби немају националних партија а ако се не буду повиновали правилима политичког живота, неће имати право на политичко организовање или гласање.

У Исламској Републици, права Срба да производе алкохол неће бити повучена, али Муслимани имају право да примјене закон Шеријата на све становнике државе.

Срби су равноправни са Муслиманима ако, по својој вољи приме исламску вјеру или њихових праотаца. Нико нема право да погледа на њихов претходни живот, јер они нису криви што су Срби. Ни једна генерација није одговорна за дјела оне претходне или неке друге прије ње.

Добар Србин је живи послушни Србин; или мртав непослушни Србин.

Исламска фундаменталистичка глобална мрежа - *Modus Operandi* - Босански Модел

САВЕЗНА РЕПУБЛИКА ЈУГОСЛАВИЈА

Комитет за прикупљање података о
извршеним злочинима против
човечности и међународног права

Београд

јануар 1998.

ЛОГОРИ МУЏАХЕДИНА У ОПШТИНИ ЗАВИДОВИЋИ

Међу 465 логора за Србе на подручју БиХ (за које је Комитет до сада прикупио доказе о постојању) на подручју Општине Завидовићи била су и два логора која су припадала муџахединима. Они су се налазили у селима Каменица и Гостовићи.

И широј јавности су познати подаци о учешћу у грађанском рату у Босни и Херцеговини на страни муслимана "добровољаца ислама" и "ратника светог рата" (муџахедина)⁴⁹, међу којима и присталице и припадници екстремних терористичких исламских организација, које су се истицале суровим поступцима и ритуалном мучењу заробљених Срба и њиховом убијању одсецањем главе⁵⁰. После Дејтонског мировног споразума и државни органи САД су, у више наврата, тражиле да се званичне власти БиХ одрекну њихових услуга и да их врате њиховим кућама. Међутим, један број њих и даље је остао на подручју БиХ, на пример тако што су се неки натурализовали женидбама са босанским муслиманкама.

Власти БиХ су омогућиле исламским добровољцима - "светим ратницима" (муџахедини) из исламских, арапских блискоисточних и других земаља, који су учествовали на страни муслимана у протеклом грађанском рату да, заједно са локалним војним командантима, држе заробљеничке логоре и у њима над заробљеним припадницима Војске Републике Српске и појединим цивилима спроводе тортуре, односно мучења и нечовечна поступања и да врше убиства.

Кроз изјаве сведока, најчешће истовремено и жртава, описани су облици мучења у једном релативно кратком временском периоду од јула до септембра 1995. године заробљених српских војника са возућког ратишта и похватаних цивила. Те логоре није регистровао Црвени крст и они који су

49 Према подацима Комитета, присуство и активно учешће муџахедина из исламских земаља Блиског истока и других подручја у грађанском рату у БиХ, било је потврђено и на самом почетку грађанског рата када су регистроване формације и локације ових ратника у Сарајеву, Варешу, Витезу, Фојници, Какњу, Јабланици, Зеници и другим местима. Поједине од ових јединица у току рата обилазио је лично и Алија Изетбеговић, председник Председништва БиХ, што се види и на заплењеном филму који је приложен уз овај материјал.

50 Комитет је у свом Шестом извештају пружио један број података о убијању Срба, цивила и ратних заробљеника, сечењем њихових глава.

касније доспели у КПД Зеница тек су тамо били регистровани од Међународног Црвеног крста.

Муцахединске јединице су биле лоциране на подручју Завидовића. У једном од својих кампова под шаторима, у Гостовићима, у полусрушеној кући, без крова, држани су заробљени припадници Војске Републике Српске и даноноћно тучени, излагани струјним ударима, прећено им смрћу клањем, везивани ланцима и жицом, а један од њих убијен је сечењем главе сабљом која је подношена осталима на "пољубац", а потом окачена на зиду да "служи као пример".

У реону Завидовића и Озрена уопште, приликом асанације терена и ексхумације гробница, уз присуство међународних представника, крајем 1997. год., на више места пронађени су и идентификованои посмртни остаци бораца Војске Републике Српске чија су тела била без главе. На месту званом "Стог" извађено је 17 тела, од којих је 14 било без главе, што заједно са сведочењима упућује на *модус ојеранди* муцахедина у грађанском рату у БиХ.

Ангажовање исламских екстремиста "муцахедина" у грађанском рату у БиХ и њихова употреба за убијање, терорисање и застрашивање Срба, у многоме, демантује јавно декларисање босанско-херцеговачког руководства за секуларни и мултиетнички приступ решавању босанске кризе.

Они који су имали срећу да преживе страхоте у тим логорима сведоче о томе шта се догађало заробљеним војницима Војске Републике Српске и цивилима који су у њима били затворени.

1. ЛОГОР У КАМЕНИЦИ

1.1.Сведок 249/97-451, рођен 1957. године, који је у овом логору био затворен 13 дана, наводи:

...Ја сам 17. или 18.09.1995. године након заробљавања одведен у логор муцахедина који се налазио у селу Каменица у близини Завидовића. Са мном

51 Имена сведока чији се записници налазе у документације Комитета дати су под шифрама ради заштите сведока

су одведени П.М., из Котор Вароши, Р. Р., из Бања Луке, Б. Г., из Бања Луке, П. Н., из Бања Луке, С., из Лијевча поља, Г., из Лакташа и Н. из Будака.

Довели су нас у њихов логор у коме смо видели велике округле шаторе у којима су били смештени муцахедини. Избројао сам 29 шатора и по мојој процени у тај шатор је могло стати 40-60 људи.

Након што сам су ме довели у просторију на спрату неке куће видео сам тројицу муцахедина, а њихове главе су биле замотане тако да су се само очи виделе. Наредили су ми да седнем на плочу. Тада је један од њих узео шипку од пуног железа пречника око 2цм и почео ме ударати по леђима и врату. Од удараца шипка се искривила, па је други од њих чекићем исправљао ту шипку. Затим је тај узео другу шипку, а затим и трећу.

Када су се те шипке искривиле везали су ми жицу за врат, а други крај жице за ногу. Ноге су ми биле босе, јер су свима нама одузели чизме. Крај жице око врата и ноге био је без изолације, док је остали део жице био изолован. Видео сам да у соби има нешто као трансформатор, а затим је један од њих узео другу жицу везану за трансформатор и спојио је са жицом коју су ми везали око врата и ноге. Чим је то урадио ја сам од удара струје изгубио свест. Када сам дошао свести поново би укључили струју. То се понављало више пута и сваки пут сам губио свест. Струју су држали некад дуже, некад краће. Од струјног удара чинило ми се да ми се језик скратио, па сам почео да се гушим.

Када су завршили са струјом почели су ме ударати ногама, а затим ме је један од њих вратио у приземље, где су били остали моји другови. Након што сам дошао у приземље, на спрат су одвели следећег заробљеника, тако да су сви они прошли исто мучење као и ја.

По мојој процени муцахедини су били Пакистанци, Турци, арапи из Јемена, Саудијске Арабије, Алжира, а ту је било и Арапа из Немачке и Енглеске.

Такође би додао да је у логору у Каменици поред тих муцахедина било и муслимана из Босне, а ја сам запамтио извесног Гунића из насеља Новоселије у Бања Луци...

1.2.Сведок 284/97-2, радница, рођена 1961. године, наводи:

...Ја сам живела у Возући, где сам и рођена. У раним јутарњим часовима 10.09.1995. године припадници Армије БиХ су извршили напад на Возућу, па је цивилно становништво, међу којима сам била и ја, кренуло у бекство. Следећег дана нашли смо се у селу Кестен где сам око 16,30 часова, у групи од око 60 лица, заробљена. У групи је било цивила, жена и деце, као и неколико војника. Заробили су нас муцахедини и босански муслимани.

После заробљавања почели су да нас туку песницама, шутирају ногама, ударају кундацима и некаквим палицама. Један муцахедин ме је снажно ударио пушком у леђа, а затим је почео да ме пљује и псује ми мајку четничку.

Видела сам када је један од заробљених Срба пао на колена, после чега су га муслимани убили хитцем из аутоматске пушке.

Из села Кестен нас тридесетак, међу којима су биле још две жене (Ј.М. и Г.Б.) одведени смо у логор муцахедина који се налазио у селу Каменица код Завидовића. Остали су одведени за Тузлу.

Када су нас повели везали су нам ноге и руке, а преко очију су нам ставили некакав повез.

Нас три смо у Каменици биле затворене у неку дрвену шупу, док су мушкарци били затворени у неку бараку у близини. Обзиром на повез који сам имала на очима, нисам могла ништа да видим, али сам закључила да је у питању логор муцахедина по томе што су они говорили на лошем српском језику.

Целу ноћ у шупу где смо били смештени долазили су муцахедини и босански муслимани и тукли су нас пушкама, палицама, ногама и песницама. Чула сам и договарања да нас закољу.

У току ноћи ушао је један муцахедин па ми је ставио крај жице који је био без изолације на лице, док је остали део био изолован. Ту жицу је спојио са неким извором струје, па сам ја доживела страховит бол од удара струје. То је поновио више пута, а потом је жицу са образа пребацио на кичму, а жицу ми је држао некад дуже, а некад краће прислоњену.

Исти поступак мучења са струјом су доживеле и друге две жене које су биле затворене са мном.

У току ноћи чуле смо крике и јауке заробљених Срба из оближње бараке, који су молили муцахедине да их не муче.

Сутрадан су нас у више наврата испитивали и том приликом су нас тукли.

Чула сам када су изговорили име мог оца Милоша Јовића, стрица Митра Јовића, Драга Марковића, Ранка Ђурића, Мирка Матичића и његовог сина Миодрага и неког Чеде, који су са нама заробљени, а о чијој се судбини до данас ништа не зна, па се претпоставља да су убијени приликом довођења у Каменицу.

У Каменици нисмо добијали никакву храну.

Другог дана увече муцахедини су нас три жене комбијем превезли на територију Зенице у своју базу, у којој смо остали двадесетак дана, пре него што су нас одвели у КПД у Зеницу...

1.3.Сведок 260/97-7, домаћица из Возуће, наводи:

...По довођењу у Каменицу убацили су нас у мању дрвену шупу у којој смо везане провеле два дана и две ноћи. Сво време смо биле тучене шакама и неким предметима. Ноћу су нас тукли муцахедини, а дању муслимански војници. Храну нисмо добијале, осим што су нас пољивали водом из флаше по глави нудећи нам да тако пијемо воду.

Преко пута од шупе у којој смо се налазиле била је једна дрвена барака у којој су били затворени заробљени војници ВРС и одакле су се чули крици и јауци, поготову у ноћним сатима. С. је препознала крике и јауке свог стрица Митра Јовића.

Наредног дана у шупу је дошао муслимански војник питајући ко од нас има оца кога су они заробили. Јавила се С. која је рекла да је заробљен њен отац Јовић Милош, а тај војник јој је одговорио "Нажалост, више га немаш. Сада ћеш чути кад прочитамо његово име на разгласу." Убрзо су на разгласу инсталираном у том кругу прочитана имена наводно заробљених војника ВРС. Поред имена Милоша Јовића, прочитана су имена: Митар Јовић, Ненад Глигорић и Мирко Матичић, сви из Возуће и још нека имена којих се не

сећам. Не знам судбину тих лица, а пошто се о њима ништа не зна сигурно су убијени.

У вечерњим часовима 13. септембра 1995. године пребачени смо неким возилом везаних очију, ногу и руку у насеље Подбрежје близу Зенице...

2. ЛОГОР У СЕЛУ ГОСТОВИЋИ

2.1. Сведок 260/97-10, техничар, који је као припадник Војске Републике Српске био заробљен 21.07.1995. године на возућком ратишту у реону села Лозна, да би после дводневног боравка у логору у Ливади био доведен у логор муцахедина у Гостовићима, где је остао 34 дана, сведочи:

... Мене је заробила група од 12 муцахедина међу којима је био и један муслиман из Босне који је служио као преводацац. Одмах после заробљавања почели су да ме туку и онда је један од муцахедина наредио да клекнем, па је извадио сатару са полукружним сечивом и малом држаљом коју је држао обешену око врата, на прсима. Хтео је да ми одсече главу, али је интервенисао муслиман преводацац рекавши му нешто на арапском.

Довели су ме у село Ливаде, где се налазио њихов санитар, па су ме тукли, вадиле секиру и нож и претили да ће ми одсећи главу. Један од њих ми је наредио да легнем на земљу, па је снажно замахнуо секиром поред моје главе.

Одатле су ме одвели у њихов магацин где сам затекао заробљене војнике Републике Српске Ш.Б. и Т.В. После краћег времена извели су нас тројицу и везали нас, написавши на једном папиру "ово је крај за четнике", што су залепили на леђа Ш.Б. После су наредили да свучемо одећу, па су нас одвели у једну просторију и казали: "сада ћете видети како се кољу четници". Везали су нас тако што су нам подигнуте руке преко главе везали за ноге преко леђа. Стављали су нам нож под врат и иживљавали се као да ће да нас закољу. Потом су донели једну картонску кутију у којој су се налазиле две одсечене људске главе из којих је још увек капала крв. На улазу у ту просторију видео

сам два тела у униформама моје јединице, али тада нисам могао да видим да ли је на телима била глава.

После два дана пребачени смо у Гостовиће код Завидовића. Успут су на сваком пункту заустављали комби у коме су нас возили, па су муџахедини који су се ту налазили прилазили и тукли нас. Тукли су нас и цивили који би се ту затекли.

Доведени смо у Гостовиће где се налазио логор муџахедина са шаторима у круг, с тим што је један шатор био већи и он је служио за верске обреде. Како нисмо могли да ходамо, муџахедини су нас практично унели у један мањи жути шатор из кога смо касније пребачени у једну кућу са срушеним кровом која се налазила у кругу тог логора. Увели су нас у приземље и затворили у једну просторију. На прозорима су биле закуцане даске, а на дрвеним вратима је био отвор кроз који нас је стражар контролисао. В.Т. је био задужен за доношење и изношење канте у коју смо вршили нужду.

Везали су нам ноге великим ланцем тако да је моја лева нога била везана за десну ногу В.Т., а његова лева нога за десну ногу М.К. и тако редом. Свако од нас, који смо били везани, био је закључан посебним катанцем.

Ту су настављена наша злостања. Један од муџахедина је питао др С. да ли је он лекар, па га је затим терао да ножем закоље М.К. што је овај одбио, рекавши да се он школовао да помаже људима, а не да коље.

Како смо били везаних руку и ногу нисмо могли сами да узимамо храну, па су В.Г. одвезали руку и он нас је, пузећи на коленима, хранио.

У ову просторију често су упадали муџахедини и тукли нас моткама и држалицама од пољопривредних алатки. Носили су и ручне и моторне тестере и претили да ће нам њима одсећи главе, па су нас тако јако психички исцрпљивали.

Једном су ме извели испред те куће па ме је један од муџахедина снажно ударио ногом у пределу уста. Затим су ми везали очи дебелим повезом и извесно време ме водили са собом, како бих изгубио оријентацију. Потом су ме положили на стомак тако да ми је лице било на земљи, а руке везане на леђима, док су ноге биле подигнуте у вис и везане неким гуменим цревом. Ту су довели и остале затворенике, једног по једног, тукли их и иживљавали се на разне друге начине.

Гојко Вујичић је пре заробљавања био рањен у пределу десне бутине и та му рана није била санирана, па се налазио у веома лошем стању. Приликом батинања он је кукао од болова и молио муџахедине да престану. У једном тренутку чуо сам како је опсовао бога, јер није мога више да подноси болове. Тада сам чуо пуцањ, а потом су Вујичићу одсекли главу. Ја тај чин нисам видео, али су други видели. Пошто је Вујичићу била одсечена глава, муџахедини су ми скинули повез са очију и приносили мени и другима његову главу, наређујући да је пољубимо, што смо ми морали и да учинимо.

После тога су нам одвезали ноге и једног по једног вратили у просторију у којој смо били затворени. Ту су донели Вујичићеву главу и закачили је за једну металну куку на зиду у соби у којој смо се ми налазили. Његова глава је изнета, колико се сећам, тек после два дана.

Једног дана извели су нас у круг логора да би нас видели сви муџахедини којих је по мојој процени било око хиљаду. Поставили су нас тако да смо били њима окружени, а они су певали и викали нешто на арапском језику. Један од њих је држао нож у рукама и упорно настојао да нам приђе како би нас заклао, али у томе су га двојица спречавала. Он се бесно понашао и сав је био запенушен. После су нас поново вратили у просторију у којој смо били затворени.

На дан 23.08.1995. године муџахедини су ме извели на мало фудбалско игралиште које се налазило иза зграде у којој смо боравили. Пришла су ми три муџахедина и један је бацио кључеве од катанца којим смо били закључани. Наредили су ми да пронађем кључ свог катанца. Када сам то урадио, наредили су ми да устанем и један од муџахедина ми је рекао на српском језику "дошли су твоји задњи минути". Повели су ме иза гола и рекли да клекнем у један канал. Један од њих је држао пиштољ и говорио на енглеском, а други је преводио осталим муџахединима. Рекао им је да се мало удаље како их не би попрскала моја крв. Међутим, касније се предомислио и наредо да устанем и довео ме на средину игралишта. Ту ми је други муџахедин који је говорио српски рекао да клекнем на колена и да се наслоним рукама на земљу. Онај што је носио пиштољ ухватио ме је за косу, повукао ми главу уназад и цев пиштоља ми гурнуо у уста, па је натезао обарач и пиштољ је шкљоцнуо јер је био празан. Други муџахедин је из пушке опалио два метка непосредно поред мене. Затим су ме тукли око сат времена.

Прекинули су тек када су дошла два војна полицајца муслиманске војске. Ти војни полицајци су нас одвезли у КПД Зеницу.

Од Међународног комитета црвеног крста регистрован сам тек 31.12.1995. године у Зеници. До тада су ме скривали.

Мени је у логору муцахедина сломљено пет ребара, оштећени су ми пршљенови на кичми, избијено ми је 11 зуба. Поломљена ми је носна кост. Нанете су ми повреде главе. Сада имам болове у телу. Поседујем медицинску документацију. Проглашен сам инвалидом 80%...

2.2.Сведок 260/97-11, који је био заробљен од припадника муцахединске јединице "ел муцахид"52 21.07.1995. године, па је након тога боравио око месед дана у логору Гостовићи, сведочи:

...Ја сам по завршетку средње школе 1994. године отишао на одслужење војног рока у Војску Републике Српске и у мају 1995. године био сам распоређен на ратиште на Озрену. Ту ме је затекла муслиманска офанзива 21. јула 1995. године, када сам био заробљен. Заробљен сам од припадника муцахединске јединице у којој је било неколико муслимана из БиХ који су служили као преводиоци. Заробљен сам заједно са Гојком Вујичићем и С.Г., који су претходно били рањени у ноге, као и са В.А.

После заробљавања били смо везани жицом и спроведени у село Ливаде где смо провели три дана. Ту су нас непрекидно тукли. Муцахедини су улазили у просторију где смо били затворени и викали "ево глава ваших четника", али ја те главе нисам видео јер су ми очи биле везане.

Из Ливада сам 23.07.1995. године пребачен у базу муцахедина која се налази на подручју Гостовића код Завидовића. Када смо стигли у ту базу поново су нас тукли док су нам руке и ноге биле везане. Прво смо били смештени у један шатор, а после су нас пребацили у једну просторију у приземљу једне разрушене куће. Не сећам се да ли је то било исте вечери, или сутрадан увече, када су нас извели у круг ове базе и ту су нам везали очи, руке и ноге, тако да су ноге биле уздигнуте и везане гуменим цревима. Имао сам утисак да је у то црево пуштан ваздух преко компресора, јер нас је црево

стезало и изазивало страховите болове. У том положају су нас тукли и малтретирали целе ноћи до рано изјутра, када је почела њихова молитва.

Чуо сам како Вујичић моли да га одвежу јер није могао да подноси болове, затим сам чуо пуцањ и узвике муцахедина "алах уегбер"⁵³. Неколико минута касније одвезали су нам очи и наредили да устанемо, што ја нисам могао да учиним, па су ме придржавала двојица муцахедина. Пружили су ми једну људску главу и наредили "љуби брата", што сам ја морао да урадим. Тек тада сам видео да је то била глава Гојка Вујичића. После су ту главу закачили о куку која се налазила на зиду собе у којој смо боравили.

Малтретирања и туче су били свакодневни, уз претње да ће нас поубијати.

Наређивали би нам да легнемо на под, па би приносили електричне тестере и претили да ће нам одсећи главе. Сво време сви смо били међусобно везани ланцима и свако је посебно био закључан катанцем. Од тога смо имали отворене ране од којих ја и сада имам ожиљке на зглобовима руку и ногу. По највећој врућини терали су нас на игралишту да лежимо непомично на сунцу и при том су нас тукли.

На дан 23.08.1995. године извели су нас "на сунчање" на игралиште, када су нас тешко премлатили. Тада је у круг дошла војна полиција Армије БиХ и тада су нам скинули ланце, па су нам војни полицајци ставили лисице на руке и једног по једног убацили у минибус и одвели у КПД Зеница, где сам остао до размене 24.12.1995. године. Нисам био регистрован од стране Црвеног крста.

За време боравка у логору муцахедина сломљена су ми два ребра. Као последица пребијања и данас имам проблеме са кичмом и бубрезима...

2.3.Сведок 303/97-26, рођен 1931. године, наводи:

...Ја сам сазнала да је након заробљавања 21. јула 1995. године од стране једне јединице муцахедина убијен мој син Гојко Вујичић, пољопривредник, из села Доњи Вијачани, Општина Прњавор, рођен 1955. године у селу Доњи Вијачани.

⁵³ "Алах је највећи"

Група заробљених српских војника, међу којима и Ш.Б. и С.Ј. су ми причали да су муцахедини Гојку одсекли главу, а потом су све присутне заробљене Србе терали да његову главу љубе...

2.4.Сведок 303/97-28, рођен 1961. године, наводи:

...Ја сам 21.7.1995. године, заједно са још 11 припадника ВРС, заробљен од стране муцахедина. Они су нас одвели у неку кућу и затворили у једну просторију у којој су нас читаву ноћ тукли дрвеним палицама, гуменом жицом, рукама и ногама на којима су имали обуване тешке војничке чизме.

Сутрадан ујутру су у просторију у којој смо били затворени, дошли неки људи у белој одећи који су у рукама имали сабље дужине око 60 цм. Један од њих ми је наредио да легнем на стомак говорећи ми да ће ме заклати. Врхом ножа исекао ми је сву кошуљу. Поред кошуље и кожа ми је била засечена на леђима. Након тога су нас страховито премлатили и везани смо остали у истој просторији све до наредног дана.

Наредног дана муцахедини су ме одвели на линију фронта у месту Крчевине, где сам био заробљен. Тада су ми одвезали очи и захтевали да покажем где су се налазиле наше јединице. Приликом повратка приметио сам тело убијеног српског војника Миладина Шумана из села Хрвањани, општина Прњавор на чијем телу сам уочио да му је био урезан полумесец и звезда на челу. Идући даље, приметио сам 21 тело српских војника који су на себи имали војничку униформу.

У Гостовићима смо били смештени у једној недовршеној кући која је била без крова и имала је само бетонску плочу која је прокишњавала, тако да је унутра непрекидно била вода. Одмах након доласка нас су муцахедини везали неким цревом, а у то црево је пуштан ваздух под притиском и оно је почело да се шири и да стеже наше ноге. То је изазивало страховите болове и Гојко Вујичић је том приликом опсовао Бога, па га је један муцахедин издвојио и одсекао му главу. Нисам видео чиме му је одсекао главу, али знам да је исту унео у просторију и да нас је све терао да је љубимо. Муцахедин је ту главу затим обесио на један ексер који је био закуцан у зид. У ту просторију су сваког дана улазили муцахедини, муслимански војници и цивили који су нас тукли до онесвешћења. Наређивали су да легнемо потрбушке, а онда су

нас ударили ногама на којима у имали обувене чизме, комадима дрвета, а често су нам прикључивали некакве електричне уређаје на разне делове тела и окретањем неке машине су проузроковали електро шокове од којих смо се ми сви онесвешћивали.

У Гостовићима сам задржан 33 дана и за све то време није ми указана лекарска помоћ, иако сам приликом заробљавања био рањен...

2.5.Сведок 303/97-29, рођен 1947. године, наводи:

...Дана 21. јула 1995. године, заједно са још 11 припадника ВРС био сам заробљен од стране припадника Армије БиХ у чијем саставу су се налазили и муцахедини. Након заробљавања исти су нам претили да ћемо сви бити поклани. Ударили су нас ногама на којима су биле чизме, кундацима и цевима од оружја, песницама и комадима дрвета, псовали су нам мајку српску и четничку, а жене које су нас све време пратиле приликом спровођења, ударале су нас комадима дрвета свуда по телу, а највише по глави и леђима.

Довели су нас у једну кућу у селу Гостовићи и одмах су нам муцахедини везали руке и ноге конопцем, а затим су направили од другог краја тог конопца омче које су нам ставили око врата.

Тако везан нисам могао ни једним делом тела да направим било који покрет јер се омча на врату при најмањем покрету стезала. Тако везани смо провели целу ноћ и наредни дан. У вечерњим часовима поново смо везани, с тим што нам је наређено да легнемо на стомак, да ставимо руке на леђа, а ноге подигнемо у вис. Тако везани смо провели целу ноћ и наредни дан. У вечерњим часовима поново смо везани, с тим што нам је наређено да легнемо на стомак, ставимо руке на леђа а ноге подигнемо у вис, па ми је један муцахедин најпре везао ноге, а после тога истим конопцем руке и на крају ставио жицу око врата за коју је везао остатак конопца. У таквом положају провео сам целу ноћ. Нисам могао да се покренем ни ногом ни руком јер сваки покрет је затезао омчу од жице која се налазила око врата.

У логору муцахедина смо били смештени у једну зграду која није имала кров већ само бетонску плочу која је прокишњавала, а у тој просторији на поду је била вода и ми смо били везани, нас 12 једним ланцем.

У ту просторију улазили су муцахедини које смо разликовали од босанских муслимана по униформама и ознакама, као и по боји коже.

Тако везане, муцахедини су нас ударили најчешће моткама и палицама до онесвешћења. Муцахедини су улазили у ту просторију носећи у рукама сабље дужине око 60 цм, па су нас врхом сабље боли по телу, најчешће у пределу врата показујући како ће нас заклати. Такође су нас ударили ногама на којима су биле обуване чизме и са тим сабљама по свим деловима тела. Након изласка муцахедина улазили су муслимански војници са држалицама од лопата са којима су нас ударили најчешће у пределу грудног коша и главе. Туче су биле сваког дана а најчешће у ноћним часовима, по неколико пута.

Сећам се да су четврте вечери боравка у логору муцахедина у Гостовићима свима биле повезане очи, па смо из те просторије изведени на неку пољану где нам је наређено да легнемо на стомак, а потом су нам везане руке и ноге. Ноге су биле везане са неким цревом које се нагло ширило и стезало ноге. су Од тога су наступили страховити болови и ниједан од нас није могао да се уздржи, а да не јауче. Мене су ударили целу ноћ, а ја сам тек сутрадан враћен у затворску просторију.

У ту просторију ушао је један муцахедин и унео главу Гојка Вујичића, кога сам ја добро познавао, а потом је наредио да морамо сви да љубимо Гојкову главу, која је била крвава. Пошто смо то учинили он је узео главу и окачио је на ексер на зиду и та глава је била око три дана у нашој просторији.

Ту сам провео пуна 33 дана и за сво то време сваког дана и ноћи пребијани смо до онесвешћења. Непрекидно смо били модри, крвави и отечени. Сваки пут при уласку муслиманских или муцахединских војника упућиване су нам претње да ћемо сви бити поклани и да ће нам главе бити одсечене.

За време боравка у логору муцахедина су доносили неке електричне уређаје па их прикопчавали на поједине делове наших тела, а потом окретањем ручице на том уређају проузроковали страховите електричне ударе по целом телу.

Муцахедини су нас везане ланцем водили на оближњу реку и тамо терали да лежимо у води по неколико часова, а после тога су нас тако мокре враћали назад у логор.

Изводили су нас око 14 часова, када је најјаче сунце и наређивали да легнемо на леђа и да дуже време гледамо у сунце. Такође су нас терали да за време гледања у сунце држимо по један комад дрвета у зубима који је био дугачак око 30 цм...

2.6.Сведок 303/97-30, рођен 1951. године, наводи:

...Заробљен сам 21. јула 1995. године у селу Крчевине од стране припадника Армије БиХ, међу којима је било муцахедина који су имали посебне униформе, посебне ознаке и њихова лица су, за разлику од муслиманских војника, била црна.

Након заробљавања пребачени смо у једну зграду у којој смо целу ноћ провели клечећи на коленима везани конопцем, а на другом крају тог конопца направљена је омча која је свима нама стављена око врата. Друге вечери муцахедини су ушли у ту просторију где смо се ми налазили и наредили су нам да легнемо на стомак, да ставимо руке на леђа и подигнемо ноге у вис, а тада су нас са конопцем везали око ногу, док су нам руке везали жицом и ставили нам омчу од жице око врата. У том положају провели смо целу ноћ и нико од нас није могао да макне ни руком ни ногом јер је сваки покрет затезао омчу и претила је опасност да се удавимо.

У логору муцахедина у селу Гостовићи сам провео 33 дана и сваког дана ја и остали Срби смо били тучени најмање једанпут, а некада и више пута не само од стране муцахедина, већ су нас тукли и сами мештани.

Сваки дан сам одвођен на саслушање и када сам се враћао видео сам да су сви заробљени Срби били отеки, модри, кржави и испребијани, а већина њих се од задобијених батина није могла ни померати.

Обзиром да сам свакодневно добијао више удараца по глави, не могу тачно да се сетим датума када је из просторије где смо се налазили изведен Гојко Вујичић, чија је глава донета у просторију у којој смо били затворени. Из исте је још увек текла крв. Муцахедин који је донео Гојкову главу терао нас је да исту љубимо, а тумач нам је пренео да је он још додао да је једном

четнику одсечена глава, а да ће други сутра доћи на ред. Глава Гојка Вујичића закачена је за већи ексер који је био у зиду. Мени је један муцахедин стављао на врат ручну тестеру пошто ми је најпре наредио да клекнем и држећи ме једном руком за косу рекао да ће ми одрезати главу. На исти начин претио је и Б.Ш. и В.Т.

За све време боравка ми нисмо могли да легнемо да спавамо већ смо везани седели поред зида са обореном главом према патосу. Муслимански војници и муцахедини доносили су некакве електричне уређаје које су нам стављали најчешће на груди, а тада су пуштали струју која је изазивала страховите болове.

Храну смо добијали једанпут дневно, најчешће по мало парче хлеба и мало некакве топле воде...

2.7.Сведок 303/97-27, рођен 1961. године, који је 21. јула 1995. године у раним јутарњим часовима заједно са још 11 припадника ВРС заробљен у месту Крчевине, наводи:

...После заробљавања одвели су нас у село Гостовиће где је био логор муцахедина и затворили су нас у једну кућу која је била у изградњи и која је имала само бетонску плочу која је нон-стоп прокишњавала. У тој кући ми смо били везани жицом за руке и ноге, од чега и данас имам трагове. Наредили су нам да нон-стоп морамо да будемо у седећем положају са погнутим главама.

У ту просторију су непрекидно улазили муцахедини који су нас кундацима од оружја, цевима од оружја, ногама на којима су биле чизме тукли и непрекидно су показивали, стављајући нам сабљу на врат, да ће нам одсећи главу.

Ја сам у том логору муцахедина од многобројних удараца задобијених у пределу главе добио тежак потрес мозга и био сам без свести више дана.

Сећам се да су нас везивали некаквим конопцем, чији је један крај био везан за наше руке, а други део конопца су у виду омче стављали нама око врата. Остављали су нас тако везане по 10 и више часова, тако да се ни једним делом тела нисмо могли померити. Уколико бих направио најмањи пок-

рет ногом или руком омча се стезала око врата и једино је било могуће седети у том положају мирно, без икаквих покрета да се не би задавили.

Сећам се такође да су мене после заробљавања заједно са групом заробљених српских војника довели на једно место где се налазило тело српског војника коме је глава била одсечена, па су нам муцахедини наредили да сви легнемо на земљу претећи да ће нам свима одсећи главе као том борцу. Видео сам да му је грудни кош и трбух био расечен.

Такође се сећам, да су нам муцахедини прикључивали некакве електроде на разне делове тела, а потом окретањем неке машине су производили електро-шокове чији су удари били тако снажни да смо сви падали у несвест. То су нам радили више пута.

Сећам се добро једног дана када је заробљени српски војник Гојко Вујичић, молио неког од муцахедина да му попусти жицу на рукама којом је био везан, при чему је још нешто рекао, па су двојица муцахедина устала, а један од њих је Гојку одсекао главу. Видео сам да је Гојково тело, иако су му биле везане руке и ноге још извесно време поскакивало, а после се смирило. Затим је муцахедин ухватио главу за косу и подигао је у вис и свима нама наредио да морамо да љубимо ту главу. Након тога је главу узео и закачио за један већи ексер који је био укуцан у зид, и она је ту висила.

У том логору смо храну добијали једанпут дневно и то најчешће по једно мало парче бајатог хлеба и по мало неке чорбе, која је била без икаквог укуса...

2.8.Сведок 334/97-14, који је био заробљен 21.7.1995. године и после боравка од два дана у некој кући у селу Ливаде доведен у Гостовиће где је био затворен 34 дана, пре него што је пребачен у КПД Зеница, сведочи:

...На озренском ратишту заробила нас је јединица муцахедина 21.7.1995. године. После заробљавања одвели су нас у село Ливаде и затворили у једну приземну кућу.

Задржани смо у тој кући у Ливадама два дана а после тога смо одведени у село Гостовиће и смештени у једну порушену кућу која није имала кров. Смештени смо у просторију чији је под био од бетона и на њему је било је воде.

Наредили су нам да седнемо на патос и скупимо колена, а потом су нам испод колена ставили по једно дрво дужине 1м и дебљине око 5 цм. Након тога наредили су нам да ставимо обе руке испод тог колца, а потом су нам испред колена везали руке конопцем, а од другог краја конопца направили омчу коју су нам ставили око врата. Тако везани ни најмањи покрет рукама и ногама нисмо могли да направимо, јер је омча стезала врат.

Док су нас везивали В.А. је покушао бекство скакањем кроз прозор. Међутим, муџахедини су га ухватили, увели у просторију у којој смо се налазили, а затим га тако испребијали да смо ми мислили да неће преживети.

Пре сваког саслушања муџахедини су нас страховито тукли по свим деловима тела, иако смо били везани на начин како сам то објаснио.

Тако везани провели смо 6 дана. Б.Ш. су ослободили једну руку па нас је он хранио као малу децу. У ту просторију улазили су у свако доба муџахедини држећи ножеве у рукама, које су нам подносили под врат и стављали у уста показујући прстом преко врата да ће нас поклати.

Другог дана боравка у Гостовићима муџахедини су нам свима везали очи и ослободили нам руке и ноге, а потом су нас извели из те просторије и повезали конопцем једна за другог и одвели нас до неког шатора. Ту су нам везали и ноге са конопцем и наредили да сви легнемо на стомак. Тако смо лежали целе ноћи. У једном моменту издвојили су Гојка Вученовића и одвели га нешто даље.

После тога поново су нас вратили у исту зграду и тамо поново везали са конопцем испод колена, а муџахедини су донели главу Гојка Вученовића и наредили да сви морамо да је пољубимо. После љубљења главу су завезали за један клин на зиду и глава је стајала ту два дана пре него што су је однели.

Муџахедини су често долазили и показивали нам ножеве и прстима показивала да ће и нама одсећи главу као Гојку Вученовићу. Приликом сваког доласка тукли су нас ногама на којима су имали чизме и комадима дрвета. Поред муџахедина долазили су и муслимански војници.

У тој згради провели смо 34 дана и за сво то време сваког дана муџахедини су нас немилосрдно тукли.

Муцахедини су нас терали да везани спустимо главе на земљу и да у том положају останемо по неколико часова. Непрекидно смо седели поред зидова и нисмо смели да се померимо.

Везане су нас изводили на неку реку и тамо нас хватали за главу и гњурали у воду, држећи нас извесно време, док не почнемо да увлачимо воду у себе.

Изводили су нас и на ливаду, па смо морали да легнемо на леђа и да гледамо у сунце по неколико сати. Терали су нас и да са рукама подигнутим у вис стојимо по неколико часова и гледамо у сунце. Наређивали би нам да легнемо сви, а они би нас тада газили свуда, по ногама, рукама, грудима и леђима. Било је мноштво метода које су они примењивали према нама. Као што сам рекао сваког дана били смо пребијани до онесвешћивања.

Ти муцахедини нису знали наш језик, неки су носили црне мараме преко чела и главе. Њихове униформе разликовале су се од униформи наших муслимана.

У Гостовићима смо цело време лежали на голом бетону који је увек био мокар и влажан.

Из Гостовића смо одведени у КПД у Зеници.

Од удараца које сам задобио од муцахедина у Гостовићима имао сам прелом три ребра са леве стране...

2.9.Сведок 337/97-23, који је био заробљен на Возућком ратишту 21.7.1995. године од стране муцахединске јединице и након тога одведен у логор у Гостовићима, где је остао месец дана, после чега је одведен у КПД Зеница, сведочи:

...Када су нас довели муцахедини су нам, преко преводиоца, наредили да сви седимо на бетону уз зид, а они су тада узели по комад дрвета дужине око 80 цм и ставили нам испод колена, а потом смо морали да испод тог дрвета ставимо обе руке које су нам везали изнад колена, а са другим крајем конопца направили су нам омчу коју су нам ставили на врат. На тај начин онемогућили су нам да правимо било какав покрет рукама или ногама, јер је сваки покрет затезао омчу која је била на врату.

Везани на начин како сам описао остали смо око 6 дана.

У просторије у које смо били смештени улазили су муцахедини који су нас страховито тукли. Ударали су нас држалицама од лопата, ногама на којима су имали чизме, кундацима и цевима од оружја. Ја сам био увек модар, у крви и отечен.

У том положају, седећи поред зида, везани на начин како сам описао, морали смо када су захтевали да са челом и главом додирнемо бетон. У том положају остајали смо и по неколико часова и то је код мене изазивало страховите болове у пределу главе...

2.10.Сведок 61/97-19, који је заробљен 17. септембра 1995. године на Озрену, као припадник Војске Републике Српске, рођен 1952. године, сведочи:

...Нас 10 је заробљено 17. септембра у једној шуми. Заробили су нас муцахедини међу којима је било и војника муслимана из БиХ.

Након заробљавања муцахедини су нам везали руке и довели нас у једно село близу Завидовића. Знао да су то били муцахедини по томе што нису познавали наш језик. Боја коже им је била другачија, а имали су и униформе које су се разликовале од наших муслиманских војника.

Када су нас довели у то село опколила нас је група војника и цивила па су почели да нас малтретирају.

Онда су нам наредили да скинемо униформе и да се изујемо, па смо након тога морали да легнемо један поред другог потрбушке. Тада су нам жицом везали руке на леђа и ноге једну уз другу.

Присутни муцахедини и муслимански војници отпочели су да скачу по нашим телима газећи нас 10 заробљеника, а потом су узели држалице од лопата и неке колчеве као и каблове дужине 50-60цм, дебеле око 3цм, па су почели да нас ударају са тим предметима.

Ударали су нас док се нисмо онесвестили, а онда су нас поливали водом и поново враћали у живот.

Терали су и децу да нас ударају са чиме су хтели, а наредили су и једном старцу да нас удара. Међутим, он је одбио да то чини, говорећи да он има сина војника.

Та туча трајала је 3-4 сата и за све време ми смо лежали на стомаку.

Пре него што су нас везали, муџахедини су нам одузели сатове, златне предмете и новац.

После тога ставили су нас на камион на коме смо морали да лежимо један преко другог на трбуху, па су нас покрили неким ћебадима и камион је кренуо.

Вожња је трајала око сат ипо и онда се камион зауставио, па су нас скинули и затворили у неку просторију величине 4×4м.

У тој просторији ми смо затекли 4 српска војника који су раније били заробљени. Један од њих био је из Модриче, а други из Завидовића. Они су били изубијани и отечени. Са њима је био и један старији човек, сељак из оближњег села. Тај човек је после десет дана умро од удараца које су му наносили сваког дана.

У ту просторију долазили су често цивили па су нас пљували и држећи нож у рукама показивали како ће нас клати и како ће нам одсећи главу.

Ударали су нас ногама на којима су имали чизме и песницама, а нама су непрекидно биле везане и ноге и руке.

Ту су нас испитивали муслимани у присуству муџахедина, тако што су стајали поред оног кога су испитивали са леве и десне стране. Прво су нас питали за основне податке, а затим у којим смо јединицама били, а после тога ко је рушио џамије у Приједору, Бања Луци и Босанској Крупи, ко је силовао муслиманске жене.

Та питања била су пропраћена ударцима које су нам наносили муџахедини са гвозденим шипкама дугачим 70-80цм, а дебелим око 20мм.

Они су ме ударили и са каблом дугачким око 70цм и комадима дрвета, углавном по леђима. Потом би наређивали да седнемо на бетон и опружимо ноге, па су нас ударили по целој дужини ногу, тако што је један ударао са једне, а други са друге стране. После тога стављали су ми неку електричну напараву, са којом се убијају бикови, на врат, па укључивали струју. Ти стру-

јни удари били су страховити и изазивали су болове у пределу целог тела, а нарочито главе. Од тога сам падао на бетон. Тада су ме ударали ногама на којима су имали чизме. Нисам могао да се крећем, па су ме они вукли низ степенице.

И други заробљеници, који су били самном у групи, када су се враћали са саслушања били су у крви и отечени. И њих су довлачили јер нису могли да иду.

У том логору остао сам око месец дана и сваког дана су ме тукли. Текла ми је крв из свих делова тела од удараца.

У том логору лежали смо на голом поду који је увек био мокар, јер су га муцахедини поливали водом. Нисмо имали никаквих простирача, ни покривача.

Често су нас и у ноћним часовима муцахедини тукли и претили да ће нас поклати.

Храна је била веома лоша, боље речено никаква. Добијали смо сваког дана по једну главицу свежег купуса, коју смо делили на нас 10, јер су четворицу војника које смо затекли негде одвели.

Физиолошке потребе обављали смо у истој просторији у којој уопште није било прозора, нити светла. Због тога је био неподношљив смрад.

Поред осталог терали су нас и да дубимо на глави дуже време.

Посебно су муцахедини наређивали да се ми међусобно љубимо и да се после међусобно ударамо песницама.

Тражили су од нас да примимо муслиманску веру обећавајући да ћемо у том случају преживети.

После месец дана нас 10 је одведено у Зеницу у КПД.

Од удараца које сам добио у овом муцахединском логору избијени су ми скоро сви зуби. Остало ми је у доњој и горњој вилици свега 7 зуба. Од тих удараца и претњи ја сам изгубио живце и осећам болове у пределу кичме, грудног коша и ногу. Због свега онога што сам преживео изгубио сам вољу за животом...

Да су муцахедини на Возућком ратишту, уз помоћ босанских муслимана, одсецали главе или делове тела српским војницима после њиховог заробљавања потврђује и друга документација са којом Комитет располаже.

Антонић Драгољуб, возач из села Повелић, Општина Србац, рођен 16.9.1958. године у Српцу, од оца Милоша и мајке Зорке, рођене Самов, као припадник ВРС 10.9.1995. године нестао је на Возућком ратишту. Његов леш је размењен и 17.9.1996. године допремљен у Бања Луку. Недостајала је глава. Драгољубова супруга је сазнала од његових другова са ратишта да је јединица муцахедина заробила тада групу српских војника и да су се после тога чули страховити крици и јауци, на основу чега закључује да су тада српским војницима муцахедини одсекли главе (сведок 274/97-65).

Букашиновић Момир, аутомеханичар, из села Повелић, Општина Србац, рођен 17.12.1952. године у Повелићу, Општина Србац, од оца Вида и мајке Радмиле, рођене Кресојевић, био је заробљен 24.06.1995. године као припадник ВРС од стране муслиманске војске на Николином брду на Возућој. Следећег дана 25.6.1995. године његово тело је било размењено и допремљено у Добој без главе. Имао је повреду у пределу грудног коша и у пределу надколенице леве ноге (сведок 274/97-61).

Илић Богољуб, пољопривредник из Нове Веси, Општина Србац, рођен 29.9.1949. у селу Нова Вес, Општина Србац, од оца Бошка и мајке Даринке, рођене Татић, као припадник ВРС налазио се на Возућком ратишту и његова породица је 13.9.1995. године обавештена да је нестао. Његово тело је после размена донето у Бања Луку 17.9.1996. године. На телу је недостајала глава и делови ногу (сведок 274/97-64).

Медаковић Милан, земљорадник из села Косијерево, Општина Лакташи, рођен 31.12.1965. године у Бања Луци, од оца Богољуба и мајке Смиље, рођене Шикања, као припадник ВРС са својом јединицом се налазио на Возући 10.9.1995. године, када је нестао. Његов леш је идентификован 17.09.1996. године у Бања Луци после размене. Недостајао је предњи део главе, део леве ноге и прсти на рукама (сведок 274/97-66).

Миладић Славољуб, земљорадник из села Илаћани, Општина Србац, рођен 19.05.1960. године у Српцу, од оца Гојка и мајке Босилке, рођене Видовић, нестао у септембру 1995. године на Возућком ратишту као припадник

ВРС. После размене 17.9.1996. године његова супруга је у Бања Луци преузела тело на коме је била одсечена глава, доњи делови руку и доњи делови ногу, који су делови допремљени уз труп (сведок 274/97-59).

Милашиновић Марко, текстилни техничар, из Инађола, Општина Србац, рођен 15.5.1962. године у Српцу, од оца Митра и мајке Ковиљке, рођене Ковачевић, био је заробљен као припадник ВРС 10.9.1995. године на брду Паљеник на Возућком ратишту. Његов леш је 10.9.1996. године донет у Бања Луку после размене. Недостајао је задњи део главе и прсти на рукама (сведок 274/97-62).

Пашалић Ковиљка, рођена Ристић, из Возуће, Општина Завидовићи, рођена 1936. године у Гостовићима - Отежња, од оца Петра и мајке Милице, рођ. Стојановић, супруга Нестора Пашалића, мајка двоје деце, убијена 28.05.1993. године у својој кући на периферији Гостовића од стране припадника диверзантска муслиманске групе. Убијена је клањем, а извађен јој је и гркљан. Сахрањена у гробљу код манастира "Света тројица" у Возући (сведок 260/97-4).

Сувајац Зоран, земљорадник, из села Сеферовци, Општина Србац, рођен 1972. године у Кобашу, од оца Рајка и мајке Милене, рођене Мелешевић, био је као припадник ВРС заробљен од стране муслиманске војске 10.9.1995. године на Возућком ратишту. У септембру 1996. године његов леш је размењен и том приликом је констатовано да на њему недостаје глава, делови руку и ногу (сведок 274/97-58).

Тодоровић Милован, радник из села Мали Ситнеши, Општина Србац, рођен 30.09.1954. године, од оца Остоје и мајке Љубице, рођене Голубовић, као припадник Војске Републике Српске био је заробљен од стране припадника муслиманске војске 10.9.1995. године на Возућком ратишту. После годину дана 20.09.1996. године муслимани су предали његово тело без главе и леве ноге. Милованова супруга је сазнала од његових другова да су после Миловановог заробљавања чули његову вриску па претпоставља да су му тада одсекли ногу, а после главу (сведок 274/97-55).

Церовац Веселин, водоинсталатер, из села Кукуље, Општина Србац, рођен 9.03.1965. године у Српцу, од оца Вида и мајке Радојке, рођене Јањић, био је крајем јуна 1995. године заробљен као припадник ВРС од стране муслиманске војске на Возућком ратишту. После два дана његово тело су пре-

дали муслимани и оно је било донето у Добој. Недостајала је глава и имао је мноштво убодних рана у пределу грудног коша. Био му је одсечен средњи прст на левој руци на коме је носио златну бурму (сведок 274/97-60).

Чолић Станко, зидар, из Српца, Инадол бб, рођен 29.6.1953. године у Котор Вароши, од оца Симеуна и мајке Даринке, рођене Смиљић, био је као припадник ВРС 10.9.1995. године заробљен на Возућком ратишту. Његово тело је у септембру 1995, године донето у Србац. Том приликом је констатовано да на лешу недостају шаке на обе руке и стопала на обе ноге, као и задњи део главе (сведок 274/97-57).

Поред наведених случајева на дан 14. новембра 1997. године у рејону Стог - Гостовићи извршена је ексхумација 17 тела припадника Војске Републике Српске која су сва била у униформама Војске Републике Српске. Од тога 13 тела је било без главе, један глава је одвојена од тела, а уз три тела су остаци разбијених лобања.

Ова ексхумација је извршена у присуству представника организација међународне заједнице (ОХР, ПХР, СФОР, ИПТФ и Међународног комитета црвеног крста) од стране заједничке комисије Републике Српске и муслиманско-хрватске федерације.

Државна комисија за размену ратних заробљеника и несталих лица Републике Српске потражује 54 заробљена припадника Војске Републике Српске чији се нестанак везује за рејон Гостовића, где се налазио логор јединице Армије БиХ "Ел муцахедин".

Панели - објашњење

Панел 1. (Сумрак Цивилизације)

На овом панелу приказано је да су Исламски фундаменталисти гдје год је Ислам као религија, пре свега на својим рубовима изазивали или изазивају сукобе са другима. Потпуно је јасна порука Човјечанству. Исламски фундаменталисти не само да теже да успоставе систем нетрпељивости и искључивости у земљама у којима је Ислам доминантна религија, већ и у додирима са другим културама и цивилизацијама изазивају сукобе. Списак земаља у којима су постојали проблеми ли постоје и дан данас је предугачак. Узмимо на пример Кину у којој се насилно желе издвојити неки Западни дјелови или сукоб између Индије и Пакистана у случају Кашмира. Ништа није боље ни у Израелу, Нигерији, Авганистану у коме су исламски џихад ратници уништили два вијека старе споменике буде који су били под заштитом UNESCO-а, Босне, Косова и Македоније. Није битан континент нити држава, већ намјера исламских фундаменталиста да створе Калифат и глобалну исламску државу (Umma) на свјетском нивоу, која искључује постојање других религија. У Босни на пример, није дошло до сукоба народа, већ до сукоба религија, прије свега Исламских фундаменталиста и остатка свјета и цивилизације. Овај опасан феномен уколико се на вријеме не примјети и уколико се на време не изнађу начини заштите, а прије свих то је едукација и просвјећивање дијела становништва наклоњених ка фундаментализму, пријети да уништи тековине модерне цивилизације и врати точак историје у 7. вијек.

Панел 2. Глобална муслиманско-фундаменталистичка мрежа

Глобална мрежа или структура Исламских фундаменталиста који у својим редовима имају не само припаднике Ал-Каиде, већ и многобројне друге терористичке организације типа Хамас или Хезболах, састоји се из основне три компоненте:

1. Исламски-муслимански лобији у различитим земљама

2. Исламске-муслиманске хуманитарне организације везане за тероризам

3. Исламске земље које или јавно или тајно подржавају исламске цихад терористе, прије свих Иран (мисли се на садашњу власт не на Персијски народ) као највећа опасност за човјечанство.

Све три компоненте су за Исламске фундаменталисте вазне за стварање Глобалне вјерске државе *Ummе*, а преко злочина у име "Алаха". Типичан је примјер стравичних злочина почињених од стране цихад ратника у Босни. Биро Владе Републике Српске за односе са ИСТУ-ем располаже обимном и аутентичном грађом о дјеловању мреже исламских фундаменталиста-цихад ратника.

Жалосно је у свему што је једна од највећих свјетских религија постала жртва ових фанатика, а степен њиховог организовања у овом тренутку не може се ни замислити.

Панел 3. Осама Бин Ладен - шеф Ал-Каидине мреже - начин рада

Глобална мрежа исламских фундаменталиста по сазнањима и искуствима из Босне састављена је од неколико комитета побројаних на овом пенелу. Сваки комитет за себе је важна карика у ланцу и рад комитета подразумева ангажман како на локалном, државном, тако и на међународном нивоу. У тој градацији, рад на међународном нивоу подразумева и врбовање одређених лица која својим дјеловањем и активностима имају велику политичку моћ, коју користе на све могуће начине у остварењу исламских фундаменталистичких циљева.

Финансијски комитет има задатак да обезбједи живот Мреже исламских фундаменталиста. Начин на који се средства скупљају варира од средине до средине, али са сигурношћу се може рећи да су два највећа начина сакупљања средстава из фондова са којима лично директно или индиректно располаже Осама Бин Ладен и сакупљање средстава преко разгранате мреже "хуманитарних организација" које на прерфидан начин користе свој статус како би не само скупљали новац, већ и регрутовали младе људе за извођење будућих терористичких акција. Такође, овај комитет се бави и питањима трансфера новца и других средстава. У ту сврху користи се систем "хањала", гдје се новац и друга средства преносе из руке у руку, без финансијских трансакција које се могу лоцирати путем банака.

Правно-религијски комитет, поред осталих активности главни задатак има да оправда извођење терористичких акција. Медијски комитет, координира са мрежом састављеном од медија под контролом исламских фундаменталиста и појединцима запосленим у великим медијским кућама у циљу ширења исламске-фундаменталистичке пропаганде. Суштина рада овог комитета је у садејству са осталим комитетима оправда активности исламских фундаменталиста, а као главни адут користи се метод по коме су увијек и искључиво жртве насиља муслимани. Наравно у пракси то је потпуно другачије, јер је природа исламских фундаменталиста насиље и успостављање исламске државе Умме која искључује постојање других религија. Тако нпр. на Косову и Метохији већина албанском-муслиманског становништва, преко мреже Ал-Каиде и рада свих побројаних комитета успјела је да креира слику да је већина становништва угрожена од мањине, што је незапамћено, јер су по правилу угрожене мањине од већине становника. Такође, са успјехом је захваљујући раду овог комитета чиста сецесија и тероризам од стране исламских фундаменталиста у редовима Косовских Албанаца приказана као борба за слободу, што је заправо један од основних циљева глобалне мреже исламских фундаменталиста - креирати опште мишљење да су исламски фундаменталисти увијек жртве других, а у сврху заузимања (сецесија) територије или дијела територије.

Војни комитет, поред функције да регрутује и обучава исламске цихад самоубице, коридинира, руководи и планира терористичке акције широм свијета. То значи да пружа пуну логистику за извођење терористичких акција, одређује циљеве напада, одржава комуникацију са терористичким ћелијама и у сарадњи са свим другим комитетима активно учествује у остварењу заједничког циља - преко Цихада и злочина у име "Алаха" до глобалне исламске државе Умме која искључује постојање других религија.

НГО - Невладини комитет, подразумјева читаву мрежу НГО које су између себе повезане идејом исламског фундаментализма и дјелокругом дјеловања и извором средстава за рад. Ове организације врло често носе имена која у себи немају никакав исламски предзнак. Циљ ових организација као дијела цивилног друштва је инфилтрација у друштвене токове, нарочито земаља као што су САД, Велика Британије, Француска, Италија али и земаља попут Танзаније, Нигерије. Улога ових назови НГО је вишеструка, али једна од основних је да заједно са финансијским комитетом прикупља новац за исламске фундаменталисте и њихове терористичке акције и утицај на јавно мњијење популације земаља у којима дјелује. Ове НГО су често параван за дјеловање тајних служби исламских земаља. Иако некада исламске земље нису биле организоване и њихов смјер обавјештаних активности је био различит, данас то више није случај. Издефинисан је циљ - стварање Умме, издефинисан је непријатељ - сви они који не

вјерују у Куран, тачније не-муслимани, издефинисан је начин борбе - тероризам. Остатак свијета морао би да озбиљно поведе рачуна о овој опасној појави за човјечанство.

Државни комитет, регрутује државне службенике различитих земаља, помаже њихову кампању (финансијски) и на сваки други могући начин, путем обавјештајних служби земаља које носе исламски префикс. Основни циљ је такође креирање Умме или глобалне исламске државе, а до тог циља овај Комитет покушава да дође преко званичних институција како на државном тако и на међународном нивоу. Организација Исламске Конференције (ОИС) је класичан примјер како се на међународном нивоу штити мрежа исламских фундаменталиста. Ова организација окупља око 60 земаља и за сада је најјачи гласачки лоби у оквиру система Уједињених Нација.

Панел 4. САД - Осама бин Ладен - Босна и Херцеговина

На овом панелу илустрована је повезаност између Бин Ладена као централне фигуре и мреже исламских фундаменталиста цихад ратника и терориста у САД И БиХ. Један од најближих сарадника Осаме бин Ладена, Енам Арнаут, затворен је од стране ФБИ под сумњом да активно учествује у мрежи исламских терориста и да је планирао извођење терористичких акција на територији САД-а. Само хапшење Енама Арнаута не би имало много значаја да он није и директор две највеће хуманитарне организације у САД (Benevolence International Foundation i Global Relief Foundation). Такође, оно што је интересантно је чињеница да је потпарол ових организација затворених од стране ФБИ-а због везе са Бин Ладеном човјек који је носио и вјероватно дан данас носи беџ Мисије БиХ при УН-у, Сафет Ћатовић, чији је непосредни заштитник господин Ивица Мишић, замјеник министра МИП БиХ, као и национални координатор за борбу против тероризма, што указује на могућу умјешаност највиших званичника БиХ у мрежу Ал-Каиде. Овај панел показује разгранатост мреже од САД ка БиХ. Енам Арнаут изабрао је не случајно свог представника у БиХ Муниба Захирагића, човјека који је од дипломате БиХ, члана АИД-а (тајне службе босанских муслимана) дошао за директора Benevolence International Foundation за БиХ. Овај одјељак у БиХ добијао је новац и друга упутства која су се односила на рад и кординацију мреже исламских фундаменталиста- цихад ратника у БиХ. Такође, Муниб Захирагић који је тренутно ухапшен и његова мрежа учествовали су у глобаној мрежи исламских фанатика-цихад ратника, на начин што су давали уточиште, лажне пасоше и другу логистику усмјерену како према земљама Западне Европе и САД, тако и према другим земљама. Може се са сигурности закључити да је ова мреже имала

велику улогу у догађајима од 11. 09. 2001. године, као и у многим другим терористичким акцијама. Све више земаља и влада увиђа опасност од дјеловања мреже исламских фундаменталиста као и то шта су циљеви ових фанатика.

Панел 5. Сафет Ђатовић

Сафет Ђатовић је човјек у мрежи исламских фундаменталиста чије је функција била да повезује највише представнике у УН-у из редова муслимана из БиХ са структуром исламских фундаменталиста у САД, као и са члановима ове мреже који су на овај или онај наћи боравили или бораве на територији САД. Сафет Ђатовић је обављао више функција. Овај човјек водио се као Министар савјетник Мисије БиХ при УН-у, што је својеврсни прекршај и дипломатски скандал. Ово мјесто Министра савјетника резервисано је систематизацијом МИП-а БиХ о радним мјестима за Србе и Хрвате, међутим поред ове функције која је била илегална и додјељене од ко зна кога, Сафет Ђатовић је био потпарол две "хуманитарне организације" *Venevolence International Foundation* и *Global Relief Foundation*, обе затворене од стране ФБИ због веза са најтраженијим терористом данашњице Осамом бин Ладеном. Сафет Ђатовић је организовао и Љетни Џихад камп у Пенсиванији у држави у којој је један од путничких авиона оборен 11. 09. 2001. Камп је организован свега мјесец дана прије ове трагедије, а један од саговорника Сафета Ђатовића био је и *Imam Siraj Wahaj*, духовни отац првог напада 1993. на зграде WTC - Свјетског трговинског центра. Сафет Ђатовић је имао разгранату мрежу контаката од професора универзитета, исламских фундаменталиста па до "хуманитарних организација" повезаних са исламским терористима. Остало је нејасно ко је Сафета Ђатовића именовано, када и зашто је вођен као "тајни министар савјетник у Мисији БиХ при УН-у" као и умјешаност или повезаност највишег руководства босанских муслимана са међународном мрежом Ал-Каиде и других терористичких организација.

Панел 6. Стална Мисија БиХ у Уједињеним нацијама

Сви амбасадори укључујући и господина Ивицу Мишића, замјеника министра иностраних послова БиХ, и националног координатора за борбу против тероризма, знали су и користили услуге Сафета Ђатовића. Међутим то није све. У просторијама Мисије БиХ при УН пријављена је била фондација под именом *The Global Medical Relief Foundation*, која је скупљала средства ко зна за кога и чије циљеве. Ово не само да је својеврсни

дипломатски скандал већ је заједно са регистрованој туристичком агенцијом под именом Intercoop travel у просторијама Конзулата БиХ у Њујорку чин самовоље и непоштовања земље домаћина у овом случају САД. Није свакако могуће да баш нико из администрације САД није знао за све ово и о каквим опасним људима се заправо ради. Такав однос на крају резултирао је и догађајима од 11. 09. 2001. године. Остаје нада да ће председник САД Буш предузети све неопходне мјере како би се глобална мрежа исламских фундаменталиста уништила и како би сви ови опасни људи били приведени правди.